

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

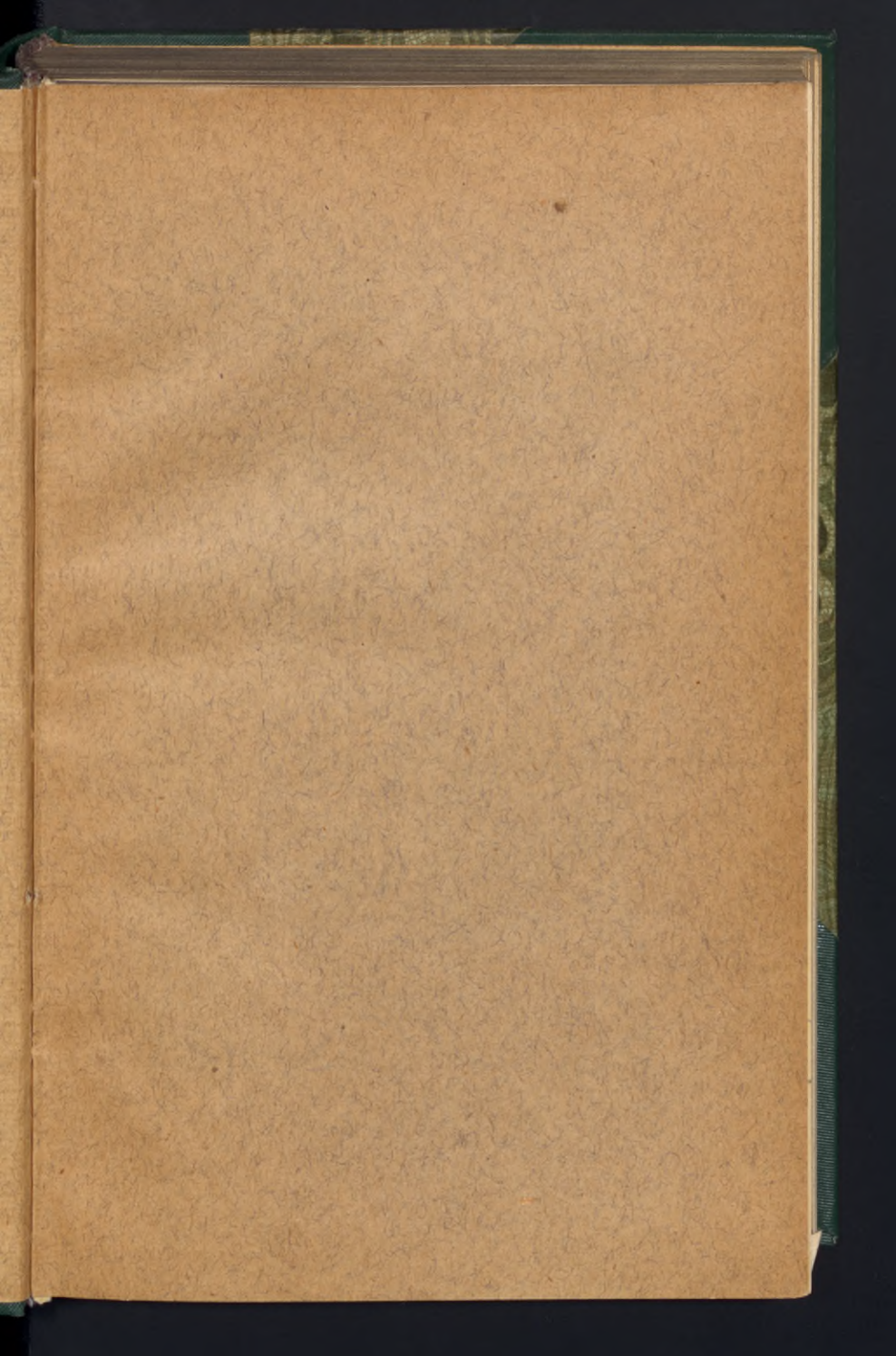

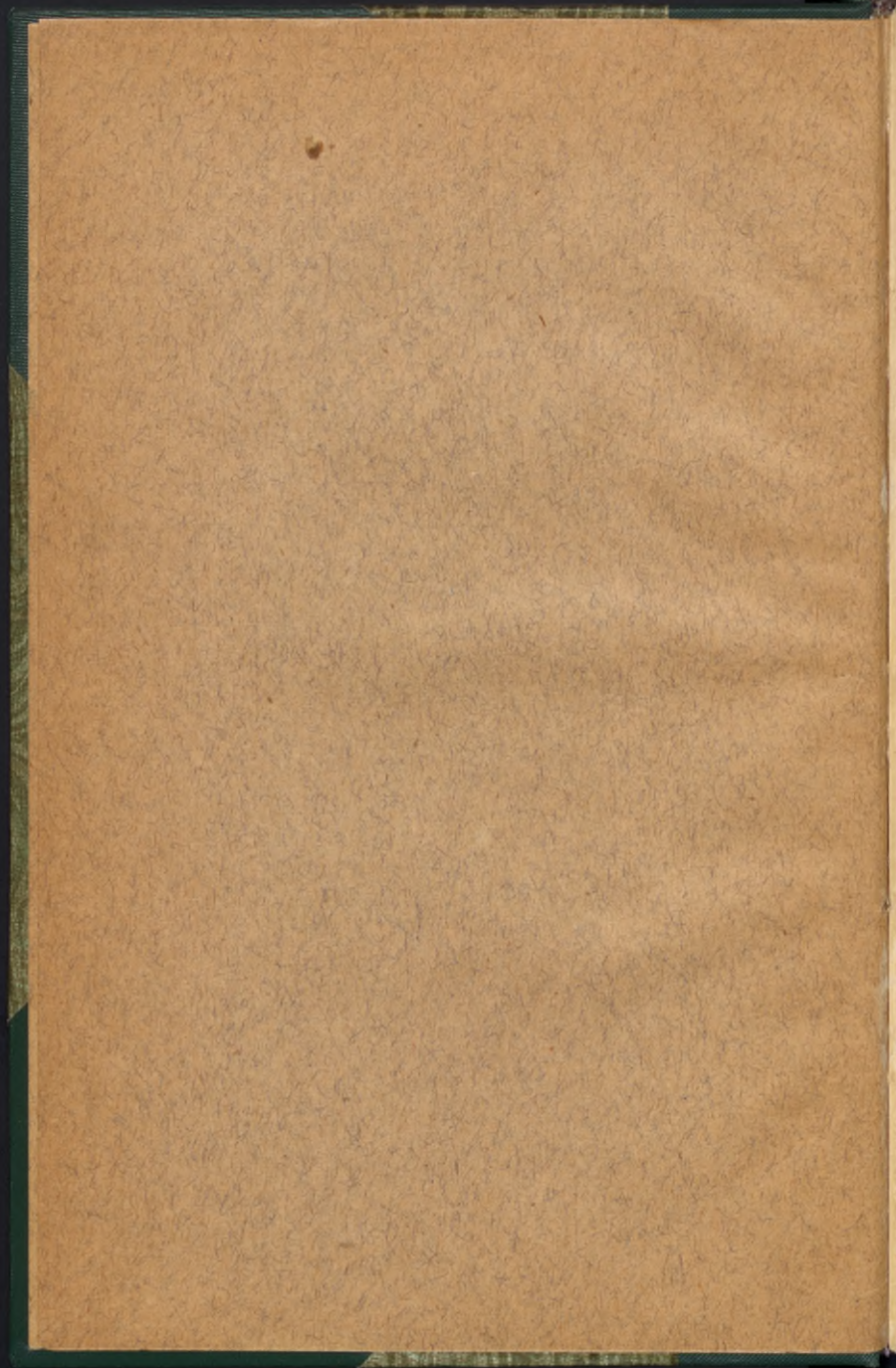
UPPSALA
UNIVERSITET

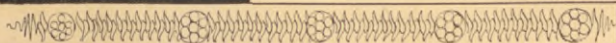

P. 10
L. 10

Tidsmålningar

af
OWA. PSEUD/

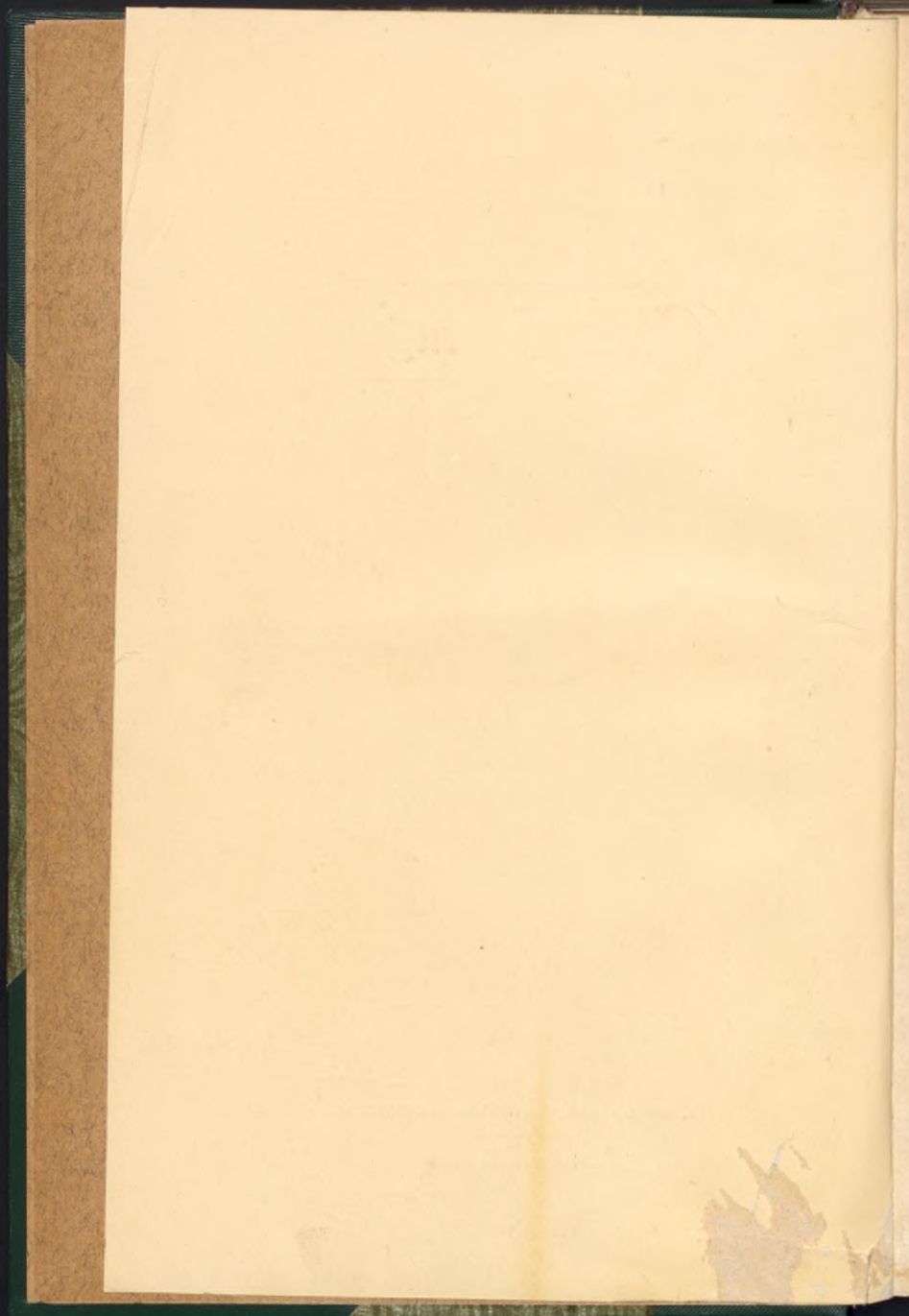

[WESTERMARK, O]

STOCKHOLM

P. A. HULDBERGS BOKFÖRLAGS-AKTIEBOLAG.

Pris: 2 kr. 25 öre.

TIDSMÅLNINGAR

BERÄTTELSE FRÅN ÅRHUNDRADETS BÖRJAN
OCH VÅRA DAGAR

AF

O W A

[WESTERMARK, O.]

FÖRRA DELEN

KÄRLEKENS MAKT

STOCKHOLM

P. A. HULDBERGS BOKFÖRLAGS-AKTIEBOLAG

TIDSMÅLNINGAR

BERÄTTELSE FRÅN ÅRBERGSKA BOKFÖRLAGET

OM ÅR 1898

ÅR 1898

ÅR 1898

ÅR 1898

ÅR 1898

NORRKÖPING 1898.
JOHAN JÖNSSONS BOKTRYCKERIAKTIEBOLAG
(f. d. M. W. Wallberg & Co Boktryckeri.)

FÖRSTA KAPITLET.

I Preussen.

"Hvad du ändå är lik din salig far, Kristian! Mätte du i likhet med honom blifva en förständig husbonde för våra underhafvande och en god make för din utkorade brud."

Så talade godsets härskarinna fru von Sterner till sin äldste son, en vacker, svartlockig man om tjugooett år. Med skäl kunde fru von Sterner göra sig de bästa förhoppningar om denne son, hvars välbildade drag och trygga väsen ingåfvo förtroende.

Sternerska godset, beläget i närheten af Strelitz, var rätt betydande, och det gränsade intill det Thaunitziska godset, hvars ägare hade blott ett enda barn, en dotter om 17 år.

Denna flicka var genom öfverenskommelse föräldrarna emellan bestämd att blifva Kristians brud. Denna framtidsplan hade för länge sedan af den omtänksamma modern meddelats sonen, men först i dag vid den nya påminnelsen härom började den unge mannen reflektera öfver detta närgångna ingripande i hans framtida öde.

"Jag önskar likväl se mig om litet i världen och pröfva lifvet utanför hembygden, innan jag kan ikläda mig på fullt allvar de plikter som mor förelagt mig, och hvilka förefalla mig svåra att fylla."

"Resor kosta pengar, min gosse, och kunna dessutom medföra ganska stora faror för en ung, oerfaren man", svarade fru von Sterner.

"Hvilka faror då?"

"Jo, min käre gosse, först och främst lura många försåt med afseende på din personliga säkerhet under färden på skjutskärran; och se'n du väl framkommit till en gästgifvaregård skall man på alla sätt försöka att narra af dig hela innehållet af din börs."

"Åh, kära moder! jag ämnar ju icke begifva mig ut på ett laglöst område. Dock skulle jag gärna vilja sträcka färden utom Preussens gräns, om det ock till en del måste ske till fots. Du vet, mor, huru stark fotgängare jag är."

"Bevare dig Gud, min son!" utropade den omtänksamma frun, med förskräckelsen målad i sitt ansikte. "Säkerheten på vägarna är icke stor, aldraminst nu, då den där Bonapartes franska spioner sägas ströfva omkring i vårt land."

"Åh, det är bara löst prat, i alla fall är det ju landet han vill åt och icke enskilda personer."

"Förstår du inte, gosse, att dessa lurande fransmän gärna vilja taga en ung preussares lif, för att sedan kunna taga hans börs och pengar", utropade något otålig fru von Sterner.

Kristian log. "Nej, mor! jag tror icke att fransmännen äro röfvare, de äro tappra krigare."

"Jaså, du vet inte, att den där Napoleon Bonaparte med hela sitt följe är ett korsikanskt röfvareband, som man må bedja Gud bevara sig ifrån. Nej, min gosse, nu skall din trolofning med Olga von Thaunitz försiggå, därefter skall du högtidligen mottaga godset, och jag skall ställa till ett lysande bröllop med all pomp och ståt åt dig och din älskliga brud, enda arfvingen till det präktiga granngodset."

Två unga flickor närmade sig nu den bänk i parken, där fru von Sterner med sin äldste son tagit plats. Junisolens strålade i all sin glans och vinden lekte lätt med de mörka lockar, som prydde Fredrika von Sterners 17-åriga hufvud, hvilket ädelt och med en viss omedveten värdighet uppbars af dess ägarinna. Hennes figur var, ehuru smärt, dock fyllig och något under medellängden. Fredrika var husets enda dotter, men ägde utom Kristian ännu en broder, den 19-åriga Wilhelm, hvilken för tillfället till häst begifvit sig till Strelitz för att hämta posten.

Olga von Thaunitz, Fredrikas jämnåriga barndomsvän, var lång och smärt, ljushårig med ljusblå ögon, något långa armar samt långa smala händer och fötter. Hon gick med böjdt hufvud, sedesam och blyg, och närmade sig fru von Sterner arm i arm med sin väninna, ur hvars stora, själfulla ögon en vaken intelligens talade.

"Nå, mycket välkommen, Olga lilla!" utro-

pade fru von Sterner, i det Kristian steg upp och bugande bjöd den unga flickan taga plats på bänken bredvid modern.

"Ack, om Wilhelm snart återkom med postväskan!" utbrast Fredrika; "jag är så nyfiken att få veta om den medför någon underrättelse om hvad den där Bonaparte ämnar. Onkel von Thauwitz säger, att den där korsikanske herrn börjat lysa som en sol i Frankrike efter revolutionens mörka natt. Han vill nog åt vårt Preussen också; säg, mor, fruktar du inte det?"

"Du borde sannerligen blifvit karl, Fredrika, ty du intresserar dig alltför mycket för politik och mera sådant, som inte passar kvinnan att befattna sig med."

"Hvarför det, lilla mor? Måste kvinnan bara spinna och väfva, stoppa korf och slicka strumpor och icke få intressera sig för sitt land och folk eller någonting i världen öfver hufvud taget?"

"Nehej, det behöfver hon icke, ty hon skall lära sig att sköta om man och barn och hålla efter tjänstefolket, eller hvad säger du, Olga?"

"Jag tycker aldeles som tant Luise."

"Hör du det, Kristian, att Olga delar mina åsikter."

"Ja, och däraf kan man sluta till, att Olga är mycket förståndig", sade Kristian med en viss kyla i rösten.

"Hå hå ja, men", suckade Fredrika, "förståndet kommer väl med åren, tänker jag."

"Nej, inte hos dig, fruktar jag", sade nu fru von Sterner, "och inte kan jag begripa hvar jag fått dig ifrån, mitt barn, du är då så olik mig."

"Men det kan jag upplysa om", svarade Fredrika muntert, "gamla Lisen har berättat mig det."

"Nå, låt oss höra det", bad Kristian med ett uppmuntrande leende.

"Jo, det var så, att när mor en dag spatserade med far här i parken, så föll det ned någonting från skyn. Mor blef förskräckt och bad far se efter bland buskarna hvad det kunde vara. Då han tittade dit, flög just en ängel upp och försvann i luften, men hade kvarlämnat något, som såg ut som en tomte.

"Ser du, Luise, hvad här ligger för något?" sade far. Då mor såg dit, så låg där en liten en och pep. Den tog mor och bar i sin famn och lade den bredvid sig, och far kallade den lilla 'Fredrika'".

"Mins du det, mor lilla?" frågade hon med en skälmsk min.

"Hör du, Fredrika, det passar inte att sitta och sladdra om tjänstefolkets historier", tillrättavisade den stränga frun.

"Ja, men det var ju en riktigt nätt historia, eller hur Olga?" sporde Kristian litet skälmaktigt.

"Ja, det tycker jag visst", svarade Olga förläget.

Fredrika sprang fram till brodern och i det

hon stack sin arm under hans sade hon: "Kom, låt oss se, om inte bror Wilhelm syns till."

Kristian slog sin arm om systerns lif, och de satte af i frisk fart nedåt allén.

"Jag trifs tusen gånger bättre med dig, Fredrika, än med Olga, som man påstår skall följa mig genom lifvet, men du kan ju så gärna sköta hushållet, syster, medan jag sköter godset", sade Kristian i vek ton..

"Tyst! jag hör hästtramp", utbrast Fredrika. Nu kommer nog Wilhelm, låt oss vända om och taga emot honom vid trappan."

Upp på gården svängde nu en ungdomlig ryttare. Wilhelms blonda lockar fladdrade artistiskt omkring hans hufvud. Hans drag voro finare än broderns, men mindre regelbundna och utpräglade.

Just då Wilhelm hoppade af hästen kom Fredrika i full fart med Kristian vid handen upp på gården.

"Du är sannerligen en präktig pojke, Ajax!" sade Wilhelm, i det han klappade den löddriga hästen, "men du skall väl tillhöra min herr broder, kan jag tro; dock skulle jag gärna, när det blifver fråga om dig, i likhet med Jacob beröfva 'Esau sin förstfödsrorätt'. "Goddag, godt folk!" ropade han till syskonen, som nu närmade sig; "nu är väl Fredrika något nyfiken? Du känner naturligtvis redan lukten af krutrök? Se här, tag postväskan och lyssna, om det inte smäller riktiga kanonskott i den. Jag måste nu gifva Ajax en

välförtjänt hafreportion." Wilhelm fattade hästen vid tygeln och ledde honom till stallet. Kristian gick med postväskan öfver axeln, följd af Fredrika in i den gammaldags, tungt solida herrgårdsbyggningen för att hämta nyckeln till den så ifrigt efterlängtade väskan.

"Se här, ett stort bref till mig!" sade Kristian och höll upp ett konvolut, försedt med kronans sigill. "Hvad månede det innehålla?"

"O, jag fruktar det värsta, Kristian! Låt oss genast se efter." De satte sig ned på en bänk vid dörren i den stora salen med vitmålade bord och stolar samt en lång, skinnklädd soffa vid ena väggen, där åtskilliga familjeporättar i olja utgjorde den enda prydnaden. Fredrika ögnade i tidningen och brodern läste det nyss omnämnda brefvet. Plötsligt utropade hon: "Kristian, du! se hvad här står: "Man öfvertygas mer och mer här i Preussen, att Napoleon önskar krig, och att vi med bibehållen ära icke längre kunna undvika det-samma.

"Säg mig, Kristian, måste vi nu alla blifva den där Napoleons slafvar och slafvinnor?" frågade den unga flickan med förskräckelse målad i sitt ansikte.

"Åhnej, var du lugn, hellre skola vi dö om så fordras, men Preussen blir nog icke besegradt."

"Jo, Kristian! jag fruktar det. Den där Napoleon har ju på Korsika lärt sig åtskilliga trollkonster; ty där i hans födelsebygd lär vara fullt

af trollkvinnor; och med dessa "konster" segrar han hvar han går fram."

"Hvar har du hört det, syster?"

"De talade härom hos Lüchows i går."

"Men du skall inte tro på sådant käringprat. Napoleon är en skicklig fältherre, och förstår att befalla och genomdrifva sina ärelystna planer, det är hela knuten."

"Du talar som en riktig diplomat, Kristian", sade Fredrika, i det hon med beundrande tillgifvenhet såg upp i broderns vackra ansigte. "Ack, måtte blott denne skicklige fältherre, som du kallade honom, icke få kröka ett hår på ditt hufvud! Säg, Kristian, du vill ju hellre stanna hemma och sköta godset än gå ut motfransmännen?"

"Nej, syster! kommer fransmännen till Preussen, så vill jag visst icke sitta hemma i stugan som en pultron, medan mina landsmän blöda. Jag har nu för öfrigt erhållit order att möta såsom landtvärnssoldat vid mitt regemente och har således intet annat val än att lyda."

Fredrika betraktade oroligt sin älskade broder, och denne lade med ömhet hennes arm på sin, i det han sade: "det är skönt att kämpa för lif och frihet, tycker jag."

* * *

Höbergningstiden var inne, och fru von Sterner hade, både med anledning däraf samt i följd af den ifver med hvilken hon emotsåg sin äldste sons trolofning med den rike grannens enda barn, ställt

till ett präktigt kalas eller slätteröl, hvare all ortens ungdom deltog. Det gick raskt undan med det hembrygda ölet, korfvar och ostkakor. Bygdens spelman stämde sin fiol till en glad slätterdans, men innan denna kom i gång, ville herr von Thaunitz i några hjärtliga ord utbringa de församlades tack till värdinnan för den ståtliga trakteringen.

"Innan nu ungdomen dansar omkull oss äldre", började han, "så ber jag att å allas vägnar få vördsammast tacka vår kära värdinna för god undfägnad samt för hennes och mina närvarande vänner förkunna, att jag i dag med vår ärade fru von Sterner kommit öfverens om ett förbund, som jag hoppas skall sträcka sina välsignelser in i framtiden, från led till led. Förbundet afser nämligen våra barn, och vi önska för all framtid betrygga grannsämjan genom en förening dem emellan — och nu, Kristian, lämnar jag ordet åt dig."

Alla vände sina ögon till den unge mannen, hvilken tydligen icke var beredd på denna öfverrumpling. Kristian blef mörkröd upp till hårfästet, och den säkra modern såg på honom med en viss segerglädje, hvilken dock snart förbyttes i harm.

Den unge mannen vände sig nämligen till henne med en nästan utmanande håltning. En blixot sköt fram ur hans mörka ögon, då han yttrade: "Jag trodde mig redan för min fru moder hafva klargjort, att jag anser det för tidigt att ännu bestämman om min framtid och valet af maka, synnerligast som jag genom kungligt påbud är inkallad

som soldat med anledning af de hotande krigsrykten, som göra att Preussen ser sig nödsakadt att skydda sig mot Napoleons anfallsplaner. I så allvarsam tid anser jag, att man måste låta de egna intressena vika och icke genom nya band för sig försvåra skilsmessan från hembygden."

Han bugade sig för herr Thaunitz och ropade: "Spel opp, speleman!" Härpå gick han rakt fram till Olga och bad att få föra henne i dansen.

Stackars Olga följde tårögd med, under det att Fredrika gick fram till sin förtörnade moder och såg henne bedjande in i ögonen:

"Goda moder! säg ingenting, förebrå icke Kristian, han vill blott göra sin soldatplikt först, är icke det rätt? säg mor lilla?"

"Tyst barn, det begriper du inte. Om nu en annan friare under tiden anmäler sig, så får han Olga — och jag ville gerna se Kristian lycklig med henne och godset utvidgadt genom detta giftermål."

"Ja, kära mor, haf nu bara litet tålmod med Kristian", bad så bevekande den älskliga flickan, som inom sig kände, fast hon icke vågade uttala det, att Olga von Thaunitz aldrig skulle blifva Kristians brud.

Men *hvarför* skulle icke modrens vilja i detta fall, såsom i alla andra, vara den förnämsta faktorn? Kanske, tänkte Fredrika, blir Kristian utkallad i kriget mot fransmännen — och stupar — hon ryste vid denna tanke och kunde med möda följa Filip von Saltz i den dans, hvar till han nu kom och bjöd upp henne.

"Säg, tror herr von Saltz att kriget är oundvikligt?" frågade Fredrika.

"Ja, det tror jag", blef det mindre uppmuntrande svaret.

"Tror ni också, att landtvärnet blir utkalladt?"

"Ja, helt visst. Jag har i likhet med er bror redan blifvit kallad under fanorna."

"Fruktar ni icke att gå ut emot de farliga fransmännen?"

"Jag fruktar intet för egen del, men för min mors och min fästmöes skull är jag ledsen att behöfva draga ut i detta krig.

* * *

Vi måste nu med den af författare själftagna rättigheten förflytta oss från det fredliga Sternerska godset med dess slätteröl till det mera oroliga lifvet inom den politiska världen under samma tid.

Preussen var 1806 så godt som en lekboll för Napoleons sluga diplomatiska beräkningar. Han hade förstått att allt mer och mer söndra de tyska staterna, under det han i Berlin lät framlägga förslaget till ett nordtyskt förbund, hvilket fransmännen listigt nog benämnde ett "nordtyskt kejsardöme", för att därigenom på förhand undanröjda alla invändningar mot Rhenförbundet.

Mångfaldiga voro de kränkningar, som Napoleon med afsikt tillfogat Preussen och dess regering. Landets ära fordrade upprättelse, tyckte

man. Härtill kom, att kanslern Hardenberg, som icke var obetingadt hängifven det förbund med Frankrike, som Napoleon genom fördraget i Paris tilltvingat sig, nu blifvit ersatt med den samvetslöse, all fosterlandskärlek saknande Haugartz, hvilken tillika med andra ministrar fegt fogade sig efter Napoleons maktspråk för att, på bekostnad af landets välfärd, vinna hans ynnest.

Ett synbart bemödande gjordes ock från Frankrikes sida att alltmera isolera Preussen. Häraf öfvertygades preussiska regeringen mer och mer, att man hade det värsta att vänta af Napoleon.

På diplomatisk väg gaf man sitt missnöje tillkänna, satte hären på krigsfot och afbröt — sedan det så kallade "ultimatum" blifvit förkastadt — all förbindelse med Frankrike.

De af Napoleon insmuglade främlingarnes alltmer tilltagande öfvermakt och den förstämning, som rådde i nationen, styrkte preussiska regeringen mer och mer i den tron, att den var kallad till det betryckta fäderneslandets räddning.

I sin nöd vände man sig dock icke till själfva folket, såsom vår tid förstår att göra, utan man tryggade sig vid den öfvermodiga armén, hvars otidsenliga organisation dock redan länge klart framstått för alla sakkunniga.

Ännu satte man sitt hopp till en föråldrad, skrytsam aristokratisk makt, som tillslöt ögonen för den nya tidens fordringar. Konungens och hans högsinnade gemåls uppvaknande var för-

skräckligt, men den hårda pröfningen bar hälsosam frukt. Det var första fröet till en bättre tid, hvilken midt i denna kaotiska upplösning började utveckla sig.

Så stodo i korthet sakerna på det politiska området i Preussen, då kriget bröt ut.

* * *

Kristian von Sterner skulle nu följa kallelsen och infinna sig vid landtvärnet. Vi finna familjen jämte de närmaste grannarna samlade på Sternerska godset för att säga arvingen, moderns hopp och stollhet, farväl under de varmaste uttalanden både för hans och fäderneslandets väl.

Filip von Saltz, hvilken vi förut vid slätterölet presenterade, var jämnårig med Kristian och hans synnerligen gode vän. Han var nu med sin fästmö Gerda Freudenthal närvarande vid detta afsked, ty Filip var ock kallad som landtvärnsman och skulle vara Kristian följaktig.

Hästarna stodo och stampade, otåliga att få föra sina unga herrar från den husliga härden ut i stridens vimmel, att där gå okända öden till mötes.

"Ajax och jag följa med till Strelitz", sade Wilhelm, rörd öfver skilsmessan från brodern, och han tillade med tillkämpad glädtighet: "när du vänder åter Kristian, hoppas jag i oskadadt skick kunna återlämna Ajax som din lifhäst."

Kristian nickade endast till svar, omfamnade sin moder och Fredrika, tryckte varmt Olgas hand,

hälsade hjärtligt de öfriga närvarande och svingade sig upp i sadeln för att lämna det fädernehem, han aldrig skulle få återse.

En pinsam scen uppstod, då Filip von Saltz skulle säga farväl till sin unga fästmö. Hon klängde sig högt snyftande fast om hans hals och tycktes icke kunna släppa honom ifrån sig, hvarför han måste med mildt våld lösgöra sig ur hennes armar; men då han skulle stiga till häst, rusade den upprörda flickan åter fram och ville på intet villkor tillåta detta. Sedan Filip med oro sökt föreställa henne, att pligten mot fäderneslandet och lydningen för öfverheten icke för något i världen finge åsidosättas, och detta tal ingen annan verkan åstadkommit än att den stackars fästmön grät ännu bittrare, sköt han den upprörda flickan ifrån sig, kastade sig med ett raskt språng i sadeln och sprängde bort.

Fredrika ilade då fram och slöt den halft vanmäktiga Gerda i sin famn, hvarpå Kristian följd af Wilhelm skyndade efter den snabbt bortilande vännen, vinkande ett sista farväl åt de i stum sorg kvarlämnade anförvandterna.

Fredrika upptogs helt och hållet af omsorgen att stödja och trösta den förtvivlade Gerda, under det att fru Luise icke rätt kunde förlåta den arma flickan den brist på själfbehärskning hon visat.

Gerda hade emellertid med den äkta kvinnliga kärlekens instinkt känt, att hon aldrig skulle återse sin Filip.

* * *

Den 9 Oktober utbröt kriget, och vi känna af historien, huru illa de stora drabbningarna vid Jena och Austerlitz aflupo för preussarne. Under striden vid Jena blefvo begge våra unga preussare tillfångatagna, något som de ansågo för ett mycket hårdare öde än att på slagfältet fått gifva sina lif för fäderneslandet.

Då nu tapperhet icke längre hjälpte, togo de sin tillflykt till list och mutade de franska soldater som skulle bevaka dem samt bjödo så frikostigt på öl och vin, att våra två vänner, medan soldaterna sofvo ruset af sig, lyckades att fly.

Deras flykt var dock vågsam nog. Förfärligt blefve deras öde, om man lyckades återföra dem till franska lägret, och allt utom angenämt var deras nuvarande lott att i den kalla, fuktiga höstluften genom natt och dimma jaga framåt, ovissa om, hvarhän vägen bar, och utan att våga uppsöka en mänsklig boning. Deras önskan var att nå Stralsund, där de visste sig tryggade för fienden.

Om dagen höllo de sig dolda i skogar och hagar, men om natten marscherade de oafbrutet, ständigt lyssnande om någon förföljare möjligen vore dem på spåren. Då de rastade, sofvo de en i sender, medan den andre vakade. Värst var, att deras medförda matförråd snart var förtärdt och hungern började att göra sig allt mer och mer kännbar.

Visserligen ägde de ännu kvar några thaler hvardera, men hvar köpa mat, då de icke vågade visa sig i den af fiender uppfyllda trakten? De fingo

lifnära sig så godt de kunde af skogsbär. Kristian för sin del kände sig ännu jämförelsevis kraftig, men Filip däremot märkte sina krafter i betänklig grad aftaga. Han hade allt ifrån det smärtsamma afskedet från Gerda känt sig ve-modig, och betogs understundom af en aning om att han aldrig skulle återse henne. Det plågade honom att tänka på, huru han, under afskedets smärta skjutit den upprörda flickan ifrån sig. Dessa sorgliga betraktelser, i förening med alla de umbäranden hvaraf han led, nedbröto hastigt de ännu återstående krafterna, och Filip kände mer och mer tydligt, att han icke förmådde följa kamraten i hans mödosamma flykt. "Lämna mig, Kristian", bad han med matt stämma, "rädda dig medan du ännu förmår det. Hälsa de mina — gif Gerda detta — bed henne — icke — sörja mig — jag dör nöjd och — — beder Gud — vara min — själ nådig!"

Kristian ville sätta sig ned för att stödja honom, men Filip afvärfde detta. Rösten tycktes svika honom, han pekade på sin bröstficka. Kristian hjälpte honom föra handen dit, och den döende Filip framtog ett bref och ett litet paket som han räckte sin vän med de orden: "Lämna detta — åt Gerda — och min — mor". — Kristian emottog visserligen paketet och brefvet, men svarade rörd: "Aldrig Filip lämnar jag dig så nödställd och svag, bättre då att dö med dig." Med slocknande röst besvor Filip honom ännu en gång

att gå. "Jag *vill* vara ensam" — framhviskade han med möda — "tack — Kristian, farväl! — far — väl!"

Kristian gick några steg bort i afsigt att hämta litet vatten, men då intet fanns i det närmaste grannskapet, vågade han sig fram ur skogen för att möjligen erhålla någon hjälp, men då någon boning på långt håll icke kunde upptäckas, och någon mänsklig varelse ej heller var synlig, återvände han nästan förtviffad till den döende kamraten. Han kom i lagom tid för att se honom draga sin sista suck och få tillsluta hans ögon.

"Hvila i ro, Filip! du trogne kamrat", sade han, under det tårarne föllo tunga ur hans ögon ned på den hänsofne vännens stoft, som han öfverhöljde så godt sig göra lät med granris och löf. Ett ögonblick stod han ännu kvar; därefter satte han af i vild fart framåt, liksom för att undfly sin egen smärta.

Halfdöd nådde han slutligen Stralsund, där svenske konungen Gustaf IV Adolf låg med en del af sin krigshär. Trots åtskilliga uppmaningar från både engelska och ryska regeringarne att draga sig tillbaka, envisades dock konungen att kvarstanna. Det spända förhållandet mellan de ryska och svenska hofven, som nyligen rådt, hade åter skingrats, i det man hoppades att emot Frankrike och dess härsklystne kejsare kunna göra gemensam sak.

I det svenska lägret lyckades det nu den stackars flykten att erhålla ett par veckors hvil

och vård, hvarefter han åter kryade till sig. Men hvarthän skulle han nu vända sina steg? Fransmännen funnos nästan öfverallt i hans fosterland, där de brände och plundrade.

Så kom han i sällskap med en människovänlig sjökaptén, som erbjöd honom att fritt få medfölja hans fartyg till Göteborg.

"Där", sade den trohjertade sjöbussen, "går ni åtminstone säker för fransmännen."

Detta anbud emottogs af Kristian med tacksamhet.

ANDRA KAPITLET.

På svensk botten.

På ett stort herresäte i trakten af A... afhandlades flitigt dagens händelser af den grefliga familjen Renstjerna och de dem besökande adliga familjerna från staden A... och närliggande trakt. Där var nu på besök en baron Stjernefeldt med sin unge son Georg, som vanligen kallades "diplomaten", emedan han ämnade komma in på den diplomatiska banan, för hvilken han trodde sig hafva fallenhet.

Samma dag som Kristian efter en mycket stormig öfverresa lyckligen landsatts på en för honom alldeles främmande kust, nämligen Vestkusten,

finna vi grefve Renstjerna med sin grefvinna och två nyss fullvuxna döttrar samt baronerna Stjernefeldt samlade i salongen vid Hagalund, där de som ifrigast samtalade om politiken och krigshändelserna i Tyskland.

"Det ser illa ut för preussarne tror jag", sade grefven vänd till den äldre baronen, medan dennes son underhöll sig med damerna."

"Ja", svarade baronen, "nederlagen vid Jena och Austerlitz ha gifvit en ohjälplig stöt åt Preussen fruktar jag, synnerligast när man besinnar, huru dåligt det är rustadt mot en sådan fiende som den segervane Napoleon."

"Ja, sannerligen jag nu ville vara i kung Fredrik Wilhelms ställe", sade grefven, "han får väl snart nog förödmjuka sig för korsikanen och taga till bönboken."

"Jo, jo men, Berlin lär ju redan vara hotadt."

Dörren öppnades i detsamma och in trädde en ung flicka i enkel, men nätt dräkt. Trots sitt blyga sätt och undfallande väsen, som tydligen utvisade, att hon intog en underordnad ställning i det grefliga huset, var denna flicka dock en frapant företeelse. Hon var nämligen en fullständig skönhet, och såsom jämnårig lekkamrat med fröknarna och läskamrat med den 17-åriga Charlotte, gärna sedd på slottet i hvardagslag, ehuru hon endast var dotter till trädgårdsmästare Eneqvist därstädes.

På grund af sin ovanliga fägring och sitt fina behagliga väsen bemöttes dock trädgårdsmästarens

Karin af det grefliga herrskapet med mera vänlighet än en vanlig tjänarinna och var ett omtyckt sällskap för grefvedöttrarna i ensamheten.

"Se det var bra, lilla Karin", sade grefvinnan, "att du kommer med litet frukt, vill du ställa din korg på bordet här och ringa på betjänten, så är du snäll."

Den unge baron Georg, så diplomat han var tappade alldeles tråden i konversationen och följde med sina blickar oafslåttligt Karins alla rörelser. Hon var klädd i en ljus hemväfd bomullsklädning, de tjocka guldgula flätorna hängde med bandrossetter nedåt ryggen, under det att de täckaste lockar beskuggade ett par stora mörkblå ögon, som i och för sig voro tillräckliga att förbrylla en ung man och fångsla hans uppmärksamhet. Karin var dessutom utrustad med en liten rosenknopp till mun och kinder i varm färgton samt var med sin lilla grop i den fina hakan en i hög grad behaglig företeelse.

"Så bra, att du kom, Karin", sade nu Charlotte och räckte sin läskamrat handen. "Nu kan du stanna och hjälpa mig räkna ut det här mönstret, som är ganska krångligt. Sätt dig här bredvid mig, är du snäll."

Karin tog plats på en taburett bredvid Charlotte och började se på mönstret. Baron Georg kunde icke på en stund taga sina ögon från den vackra flickan, som han nu såg för första gången. Han skulle velat tilltala henne, men hvad skulle han kalla henne? Ingen hade presenterat henne,

ty hon hörde icke till familjen utan till de underhafvande, fastän hon var så välvilligt upptagen i det grefliga huset, att hon till och med fått taga lektioner för fröknarnas guvernant.

"Vackra Karin" var hvad hon i allmänhet kallades, då man talade om henne på slottet. Nu reste sig grefven och den äldre baron Stjernefeldt för att säga några förbindliga ord till damerna, innan de gingo in i grefvens enskilda rum för att röka hvar sin pipa.

"Se, lilla Karin!" utropade grefven, "är det du som trakterar oss med sydrukter, du lilla rosenknopp?"

Karin reste sig rodnande, i det hon sade: "Far bad mig säga, att dessa äro de sista aprikoserna, men drufvor finns det fortfarande godt om."

"Nå, det låter godt. Hör du, min käre Georg välj nu mellan en pipa tobak i vårt, och drufvan i damernas sällskap."

"Min aldra bästa farbror, valet faller af sig själf. Inte för alla världens sjöskumspipor vill jag lämna den plats jag har, alltså, om min värderade farbror tillåter, så stannar jag hos damerna."

"Det är mycket lofvadt af en *diplomat*", sade nu den äldsta af fröknarna, Lovisa. "Skall och bör han inte vända kappan efter vinden?" frågade hon spetsigt.

"Nå, nå, min flicka", varnade grefven, "akta dig för att utmana ett excellensämne, det kan bekomma dig illa. Farväl nu på en stund, mina damer."

"Det var tusan till söt flicka, den där trädgårdsmästartottern", sade gamle baron, när de voro utom hörhåll. "Hon ser ut som en liten prinsessa."

"Ja, inte begriper jag hvar Eneqvist fått tösen ifrån", sade nu grefven, "ty honom liknar hon inte det ringaste, modren kanske något; dock har hon aldrig haft så fina drag som flickan har."

"Vet damerna", sade Georg, sedan de äldre herrarna gått, "att åtskilliga preussiska officerare blifvit tillfångatagna af fransmännen. En del af dem har dock lyckats fly och man kan förmoda, att några af dem skola förirra sig hit till oss. Vore det inte förtjusande att få agera barmhertighets-systrar och trösta dem i deras bedröfvelse samt läka deras hjärtasår?"

"Åh, äro deras hjärtan sårade, så är det visst inte skäl att offra någon möda på dem", svarade åter den spetsiga Lovisa.

"Nej, då kunna de väl knappast lefva länge" inföll Charlotte.

"Tror inte fröken att man kan lefva med ett såradt hjärta?"

"Nej, det tror jag inte. Tror du det Karin?"

Den vackra flickan slog upp sina ögon, under det att en fin rodnad spred sig öfver hennes älskliga ansikte, i det hon svarade: "det beror väl på huru djupt såret är. Krig måtte vara något förfärligt", fortsatte hon, och slog åter ned ögonlocken, som skuggades af de långa ögonfransarna.

Baron Georg kunde icke taga sin blick från henne.

"Hvarför?" tänkte han, "har icke denna förtjusande flicka rätt att bära den grefliga kronan såväl som hennes granne där, som ser mycket mindre nobel ut."

"Hvad funderar baron på?" frågade plötsligt Lovisa. "Baron tycks hysa stort medlidande med de krigande preussarne?"

"Ja, min nådiga fröken, huru kan man också annat? Min bror Gustaf, som vistas i Svenska Pommern, har just skrifvit hem och på ett gripande sätt skildrat preussarnes svåra ställning och klena utsikter."

"Ja, men, de hafva ju själfva dragit kriget öfver sig, har jag hört."

"Nå, min bästa fröken! huru mycket skall man ock tåla af en hänsynslös angripare, som gifvit dem stygn på stygn? Bör man icke hysa medlidande med den förtryckte?" frågade baronen vänd till Karin.

"Jo", svarade hon och slog upp sina ögon, hvilka, ehuru ofrälse de voro, höllo på att sätta baronens hjärta i brand. "Det är också bra synd om deras mödrar och systrar, som få sörja efter dem."

Baronen log. "Nå, än deras hustrur och trolofvade, tänker ni icke på dem? Men", fortsatte han, "det är ändå en bra afundsvärd löst att vara krigare, ty då har man alltid utsikt att vinna damernas medlidande."

"Är det då så afundsvärdt?" frågade Charlotte.

"Ja, det säger jag med", instämde Lovisa.
 "Medlidande! Fy! om jag vore karl, skulle jag icke tåla att man hyste medlidande med mig."

"Tycker ni så med?" vände sig baronen frågande till Karin.

"Om jag vore olycklig, borde väl medlidandet skänka mig lindring", svarade Karin och såg blygt på baronen.

"Nå, då förstå vi hvarandra", svarade den unge mannen och såg med oförstådd beundran på den fagra trädgårdsmästaredottern.

* * *

Medan detta samtal fördes på Hagalunds herregård, stod den stackars flyktingen Kristian von Sterner på främmande kust utan alla tillgångar, utan att känna hvarken landet, dess språk eller ens någon människa i den stad, dit den hyggliche Stralsundsskepparen fört honom. Han tyckte, att de råa sjöbussar han nyss sagt farväl åt voro bra lyckliga jämförda med honom.

Emellertid följde han den vänlige och redbare kaptenen upp till hans redare; denne visade honom till en grosshandlar H., en ärans man, som gaf honom adress till en snickaremästare för eventuel anställning och dessutom en liten penningehjälp för de närmaste behofven. Snickaren hänvisade honom till en yrkesbroder, och inom kort befann sig vår preussare som välbestäld snickaregesäll hos mästare Matthias Jonsson i A...

En god sed, som än i dag är bruklig i Tyskland, är, att barnen äfven i de mera bildade och burgna familjerna få lära sig det handverk, som de synas hafva mest fallenhet för. Så hade Wilhelm Sterner fått lära sig målareyrket och Kristian blifvit en rätt duktig snickare. Detta kom honom nu väl till pass i hans nödställda belägenhet.

Mäster Matthias, hvilken under sina gesällvandringar i Tyskland rätt bra lärt sig tyska språket, tog emot honom på sitt vanliga tvära och ordkarga sätt, men då Kristian blott hunnit inhemta ett och annat ord svenska, så var det icke så lätt för honom att få något lifligt samtal i gång med de öfriga. Mästarns fru och husets folk betraktade honom nyfiket, likasom undrande hvad denne, för dem obegriplige främling med det fina utseendet skulle där att göra, men då han väl börjat på verkstaden, finge de en högre tanke om honom för hans yrkesskicklighet.

Efter några dagar sade mäster Matthias till sin hustru: "Den där preussaren bär sig icke så galet åt i verkstaden, du får väl tänka på en arbetsrock åt honom."

"Ja, släckars unge man, han har rakt inga kläder; dem fick han väl lämna, då han flydde. Föröfrigt tycker jag riktigt bra om honom, bara jag kunde begripa, hvad han säger. Kan du det?"

"Åhja, till husbehof, och han förstår mig rätt bra."

Under träget arbete gingo dagarna för Kristian von Sterner i detta arbetsamma och so-

lida handtverkarhus, och sysselsättningen bekom honom väl, ehuru det plågade honom att så litet kunna meddela sig med sin nya omgifning. Han inhämtade dock snart nog det nödvändigaste för det dagliga språkbehovet.

Så nalkades julhelgen. Helt naturligt kändes ensamheten och förlusten af hem och anhöriga dubbelt svår. Han hade ryktesvis erfarit, att modern med Wilhelm och Olga von Thaunitz flytt till en släkting i Mecklenburg-Strelitz, men Fredrika hade följt en prästfamilj till Pommern och där tagit plats som lärarinna för dess barn.

Fädernegodset var således öde, och där kommo denna jul inga julljus att brinna. De flesta hus i hembygden voro brända eller utplundrade, och långt från sina hem gingo dess forna innebyggare och tänkte tillbaka på de flydda åren med dess barnaglädje och julefröjd under fredens dagar.

De tänkte på sina söner, hvilka antingen voro ute i stridens vimmel eller lågo fallna på slagfältet. Somliga voro tagna tillfånga, och hvem vet hvilka lidanden de utstodo? En och annan hade lyckats fly, men ingen visste, om dessa lyckats finna en vänlig och gästfri härd.

Fredrika hade hört, att hennes broder Kristian lyckligt nått den svenska kusten, men huru han där hade det, var henne alldeles obekant. Hon skulle bra gärna med bref velat uppsöka honom, och hennes pommerske pastor lofvade att i det i Stralsund förlagda svenska lägret söka få någon ledning om hvar de kunde söka Kristians spår.

Julaftonen 1806 promenerade Kristian von Sterner, snickaregesällen i A . . . , vägen framåt från grefve Renstjernas gods. Han hade nämligen varit vid Hagalund i ett ärende från sin husbonde och befann sig nu på hemvägen för att fira helgdagsaftonen i snickarefamiljen.

Kristian hade, för att bortjaga alla vemodiga tankar, på återvägen genom parken stämt upp en sång. En ungdomlig kvinnogestalt, tydligen på väg till slottet, hade stannat och lyssnat, men då Kristian upphörde med sången, försvann hon genom slottsporten.

Kristian stod en stund och undrade, om det kunde vara en af grefvedöttrarna, och han erfor en smärtsam känsla af att numera endast vara den fattige snickaregesällen, som ställdes utom umgänget med folk af hans eget verkliga stånd.

Emellertid fortsatte han sin vandring till hemmet, eller rättare härberget i mäster Mathias hus, där julljusen, stöpta af husmodren själf, tändes i hvarje rum i det enkla hemmet.

Hvarken "julbocken", gröten eller grisen fattades, och i sofrummen var ett tjockt lager af halm utbredd på golfvet, för att påminna om barnet i krubban och det heliga stallet i Betlehem. Ett särdeles vackert julbord, föreställande ängden omkring den heliga staden samt herdarne med deras hjordar, syntes vid ena kortväggen i salen, och öfver denna vackra dekoration lyste Betlehemstjärnan.

Då värdfolket med sina två barn och allt husets folk samlades omkring den stora julgranen, från hvilken julljus strålade, och alla gemensamt uppstämde julpsalmen, så instämde äfven Kristian i den enkla upplyftande sången med en vemodig tacksamhetskänsla öfver att han dock i sin landsflykt fått hamna hos en så aktningsvärd och from familj som mäster Jonsons.

"Se, nu kommer bocken, farbror!" utropade husets lilla dotter, den femåriga Anna, i det hon höll sig tätt intill Kristian af fruktan för den ut- och invända fårskinnspeles, i hvilken husets dränggosse, krypande på händer och fötter, infann sig i salen, skjutande framför sig julklappskorgen.

"Han är inte farlig —" sade den lilla flickan, vänd till Kristian, under det hon höll ett fast tag om hans rockskört. Kristian log mot den lilla och lyfte henne upp på sitt knä, i det han strök de ljusa lockarna, som ringlade sig rundt om det lilla barnansiktet.

Lille Jonas, det andra af husets barn, som var två år yngre än systemen, satt på moderns knä och skälfdde af rädsla för "bocken", som dock medförde många både vackra, nyttiga och roliga saker.

Kristian fick af sin husbonde, en så kallad "kapprock" om fem daler silfvermynt samt åtskilligt i klädväg af madam Jonsson; men det bästa af allt kom till sist, och det befanns vara ett bref från Pommern och syster Fredrika. Hon

hade lyckats finna hans spår till Göteborg, och därifrån hade brevet sändts till mästern Jonsson.

Detta bref var emellertid den allra käraste julgåfva, vår stackars flykting under nuvarande förhållanden kunde önska sig, ehuru det innehöll många smärtsamma meddelanden om deras olyckliga hemland. Fredrika skref ock om utsikten till en fred, som skulle försätta Preussen under den hatade Napoleons regemente. Kristian kände huru harmen började sjuda inom honom vid denna senare underrättelse. Det kändes hans unga mod svårt att icke vara i tillfälle få slåss med fransmännen åtminstone, om han ock skulle stupa härvid.

Men oaktadt alla dessa känslor af längtan, vemod, harm, som så helt naturligt uppfylde honom denna högtidsafton, sof han dock godt på julhalmen denna första julnatt i främmande land. Han vaknade först, då dränggossen klockan 3 väckte honom för att i sällskap med husets öfriga folk besöka julottan.

* * *

A...s kyrka strålade i all sin glans klockan 4 på julmorgonen, då tvenne ekipager från herrgården körde fram till kyrkdörrarna och grefven med sin grefvinna stego ur den ena vagnen samt tre unga damer ur den andra. I den grefliga bänken framme i koret togo grefven, grefvinnan och två af de unga damerna plats, under det att den

tredje gick in i tredje bänken på kvinnosidan och där hälsades af ett medelålders enkelt svartklädt fruntimmer, vid hvars sida hon satte sig ned.

Kristian, som i sällskap med sin mästares familj kommit in i kyrkan strax efter de grefliga, såg med någon förundran denna anordning, och då han med mästaren fick sin plats i tredje bänken på karlsidan, så kunde han icke afhålla sig ifrån att emellanåt se öfver till motsatta bänken på kvinno- sidan, och undra öfver hvarför icke denna tredje fröken fick sitta med de sina i grefliga bänken, då där tydligen fanns plats.

Orgeln brusade och folket stämde in:

”En jungfru födde ett barn i dag
 Det vi skola prisa och ära;
 Till det hafver Gud ett godt behag,
 Han bjuder oss höra dess lära.”

Det föll sig svårt för Kristian att följa med i denna för honom obekanta psalm. Han såg öfver till venster, och hans ögon förblefvo fästade på den unga flickan, som med sådan andakt tycktes instämma i denna gamla härliga julpsalm. Efter psalmens slut vände den unga flickan hufvudet åt höger, men hon måste slå ned sin blick för de mörka ögon, som flammade emot henne, och hon vågade sedan under hela gudstjänsten icke se åt det håll där Kristian satt. Föga förstod han af predikan, hvarföre hans tankar i stället oafbrutet sysselsatte sig med den sköna grannen, och sedan församlingen rest sig för att efter grefvens lämna

kyrkan, kunde de två grannarna från tredje bänkens olika sidor icke afhålla sig ifrån att kasta ännu en blick på hvarandra.

På hemvägen gjorde han sin vänliga matmor åtskilliga frågor rörande det grefliga herrskapet och fick då veta, bland annat, att den unga flicka som haft sin plats till venster om honom i kyrkan vore trädgårdsmästarens Karin och fruntimret bredvid hennes mor.

Denna underrättelse hade en förunderlig verkan på den unge mannen, hvilken började hoppas att få återse den fagra flickan och möjligen göra hennes bekantskap.

* * *

På nyåret ingingo stora beställningar till mästern Jonsson från Göteborg och kringliggande trakter, ty han var vida känd för skicklighet i sitt yrke. Man fick således brådtom på verkstaden, och då Kristian blifvit upphöjd till verkgesäll, låg en stor del af ansvaret på honom i och för beställningarnes punktliga utförande. Kristian var ock till all lycka numera ganska road af sitt arbete och därjämte af vänskap och tacksamhet mot mästaren verkligt intresserad för hvarje ny beställning som mottogs. Detta allt förvärfvade honom den sträfve mästarens ynnest och förtroende, så att denne till och med småningom började tänka på att erbjuda den tyske gesällen kompaniskap, för att sålunda binda honom vid sig.

Så gick vintern till ända, allt under det att Napoleon lade under sig den ena efter den andra af Tysklands provinser och viktigaste fästningar samt insatte sina släktingar och marskalkar till läns-herrar i de eröfrade landskapen.

Redan voro de mellan Rhen och Elbe liggande ländernas öde afgjordt. På flera ställen hade man till och med utan strid gifvit sig i fransmännens våld, så stor var den fruktan, som Napoleon genom sin öfverlägsna krigslycka förmådde injaga. Endast i Lübeck höll den modige Blücher stånd i det längsta mot den öfverlägsna fienden, men efter en blodig kamp måste han slutligen öfverlämna staden åt de segerdruckne fransmännen, hvilka där, som öfverallt, tilläto sig åtskilliga våldsgerningar, ja, illbragder.

Fredrika von Sterner sände i Februari 1807 sin broder Kristian ännu ett bref, hvori hon lifligt skildrade det hjältemod och dödsförakt, hvarmed den pommerska fästningen Colberg försvarades af dess beslutsamme kommendant Gneisenau — en man med snille och energi, skref hon — som förmådde hålla stånd mot den öfverlägsna fienden. En god hjälp hade han härvidlag haft af några andra behjärtade män, såsom en löjtnant Ferdinand von Schill och en borgare Joakim Nettelbech, genom hvilkas mod och sinnesnärvaro fästningen kunde räddas, intilldess ett vapenstillestånd på fyra månader nu blifvit öfverenskommet. Hon hade så lifligt skildrat Colbergarnes mod och själf-uppoffring, att Kristian kände sig som en feg stae-

kare vid tanken på att ha rymt för att undgå fienden. Denna känsla blef ännu mäktigare, då underättelsen om de mördande bataljerna vid Pultusk och Mohringen nådde hans öron samt slutligen den afgörande striden vid Eylau den 8 Februari 1807.

Hade då mäster Jonssons öfvertalningar icke haft en så stark bundsförvandt i den gryende böjelsen för vackra Karin, så hade Kristian oförtöfvadt begifvit sig hem till Tyskland för att segra eller dö med de sina. Denna böjelse, för hvilken han ännu icke gjort sig fullt reda, utöfvade dock på honom en så stark dragningskraft, att han ogärna lämnade det nya hemmet för att ånyo gå krigets fador till mötes, isynnerhet som hans hederlige mästare på det enträgnaste öfvertalade honom att kvarstanna i Sverige.

Våren 1807 hade Napoleon förenat de af Preussen afträdda länderna jämte Kurhessen, Braunschweig och Hannover till ett nytt konungarrike, Westphalen, med Kassel till hufvudstad samt där insatt sin yngste broder Jerôme till konung under vissa förpliktelser.

Preussens så högt älskade konungapar, Fredrik Wilhelm och hans ädla gemål Luise, hade nödgats lämna Berlin och bodde med sina barn i ett litet landthus utanför staden Königsberg. Fransmännen höllo hela landet besatt. Napoleon hade ännu trådarne till det europeiska statsmaskineriet i sin mäktiga hand. Konung Fredrik Wilhelm III offrade både kronogodsens och krono-

skatter samt drottning Luise sina smycken för att uppfylla förbindelserna mot Frankrike, men först efter freden i Tilsit, som slöts i Juli 1807, tågade större delen af den franska kåren från Preussen, under det att de viktigaste fästningarne dock ännu höllos besatta.

Då Kristian undan för undan inhämtade dessa sorgliga nyheter från sitt beklagansvärda fädernesland insåg han mer och mer, att hans tilltänkta själfuppoftning icke på minsta sätt kunnat gagna hans landsmän, och då han, som sagdt, kvarhölls af en känsla, mäktigare än fosterlandskärleken, så blef han tillsvidare kvar där han var.

* * *

På Hagalunds slott var stor middagsbjudning för herrar; man drack och afhandlade krigshändelserna i angränsande länder.

"För min del", sade gamle baron Stjernefeldt, "beundrar jag dock storligen Napoleon; det är onekligen ett jättesnille."

"Ett snille, saknande all ädelhet", invände greve Renstjerna. "Min brorson Leopold skrifver just från Pommern och omtalar, huru Napoleon ständigt försummar att visa fienden det ädelmod, som alltid borde vara segrarens käraste plikt."

"Ja", tillade greve Behrencreutz, "hans beteende mot den svårt sårade hertigen af Braunschweig-Wolfenbüttel tyder på en ganska stor råhet hos den korsikanske krigaren. Denne olycklige

hertig lät etter bataljen vid Auerstädt bära sig på en bår till landets hufvudstad, men jagades därifrån och tvangs att i Altona söka sig en graf."

"Man får", inföll nu unge baron Georg, "i alla fall icke förtänka Napoleon, att han vill vara herre i det land han eröfrat."

Grefve Behrencreutz gaf honom en ogillande blick, men sade endast: "en oädel handling bör aldrig försvaras; kom ihåg det, min unge vän."

Baron Georg sväljde ett skarpt svar, men såg harmsen ut, hvarför värden, för att återställa jämnvikten och hålla bordssämjan vid makt, inföll: "någon gång kan dock Napoleon, lät vara blott af en nyck, visa sig ädelmodig mot en eller annan af de stackars tyska furstar, som han besegrat."

"Visserligen, men endast för att genast draga fördel af denna sin gunst", replikerade grefve Behrencreutz.

Herrarne stego upp från bordet, och det politiska samtalet afstannade. Baron Georg försvann på en stund, möjligen för att i parken svalka sitt af vinet upphettade hufvud. Han styrde också mycket riktigt sina steg ditåt och fortsatte sedan till trädgården, allt under det han spejande såg sig omkring. Tydligen erfor han någon större misräkning, ty han harmades öfver sin otur och styrde nu direkt kurs på trädgårdsmästarebostället. Där träffade han endast mor Eneqvist, som satt vid sin spinnrock, och han gäckades ytterligare i sina förhoppningar. Efter åtskilliga listiga frågor fick han äntligen veta, att Karin var uppe på slottet hos fröknarna, hvarpå

han begaf sig i väg igen, lämnande mor Eneqvist i undran öfver anledningen till det förnäma besöket.

Först något senare voro herrarne färdiga att förena sig med damerna i stora salongen, men ej heller där kunde baron Georg upptäcka Karins täcka gestalt, hvilket gjorde honom misslynt och förstämnd för hela aftonen.

Karin hade lämnat fröknarna strax innan de skulle infinna sig i salongen, ty naturligtvis inbjöds hon aldrig på slottet, då där var främmande. Vid hennes hemkomst frågade modern, om hon sett de främmande herrarne däruppe, men då Karin förnekade detta, öfvergick modern till andra ämnen utan att omnämna baronens besök.

* * *

Sedan julottan hade Kristian icke återsett den unga flickan, som där gjort ett så djupt intryck på honom, men hon återkom ständigt i hans tankar. En och annan söndag gick han till Hagalund och genomströfvade parken i förhoppning att få se en skymt af vackra Karin — men förgäfves.

En vacker dag i medlet af Maj bad mästern Jonsson Kristian att gå öfver till Hagalunds herrgård för att med grefve Renstjerna träffa närmare öfverenskommelser ifråga om en möbelbeställning, som därifrån ingått. "En promenad ut till landet kan väl inte skada en sådan här vacker

vårdag", menade mäster, och Kristian var icke sen att instämma.

Han ordnade prydligt sin enkla dräkt, då han nu för andra gången skulle sätta sin fot inom ett svenskt herresätes dörrar. Ståtlig och bra såg han också ut, då han trädde in genom de stora herrgårdsgrindarne. Väl inkommen i parken, där vårens späda grönska genast stämde hans sinne poetiskt vekt, hörde han den lilla lärkan högt öfver sitt hufvud slå sina drillar och i furuskogen bakom parken sjöng den outtröttlige trasten sin älskogssång för kärestan sin, som satt i toppen af en annan tall och gaf sitt svar på en och samma ton. Snart instämde göken i konserten med sin tvåtoniga flöjt och inom kort jublade från hvarje träd någon liten vingad sångare sin egen melodi, som i rena harmonier steg upp emot den klarblå rymden och klingade som den härligaste hymn till Skaparens ära.

Kristian njöt i fulla drag af den jublande naturen och hans själ fylldes af en utesäglig frid. Han satte sig ned på en bänk, försjönk i drömerier och glömde helt och hållet hvar han befann sig. Huru länge han hade suttit så, visste han icke, då han återvagnade till verkligheten och erinrade sig ändamålet med sin ditkomst. Han skulle just till att fortsätta framåt slottet, då han förnam lätta steg bakom sig och när han vände sig om, undslapp honom ett lätt rop af öfverraskning, ty han befann sig ansikte mot ansikte med sina drömmars föremål, med den vackra flickan,

han sett i kyrkan, och som han så länge förgäfvets sökt att få återse.

Karin stod också liksom fastnaglad af öfverraskning och vågade icke ännu en gång möta blicken från hans mörka ögon, hvilka talade om den otvetydigaste beundran; slutligen beredde hon sig dock att gå vidare. Då tog Kristian mod till sig, hälsade henne höfviskt och sade på sin brutna svenska: "förlåt, min nådiga, bor ni här i slottet?"

Karin, som genast igenkännt främlingen från kyrkan, svarade blygt: "jag bor hos mina föräldrar i den lilla byggningen, som ni ser skynta fram där invid trädgården". Hon pekade rakt framför sig. "Är det mästergartnernes bostad", frågade Kristian under det han med förtjusning betraktade den unga flickan, hvilken nu, om möjligt, föreföll honom ännu skönare än förut.

"Ja, där bor min far, trädgårdsmästaren."

"Får jag en annan gång komma dit och se på edra blommor. Jag är gesäll hos mästern Matthias Jonsson och mitt namn är Kristian von Sterner", sade han bugande.

"Är ni icke den preussiske officer, som befriats ur fångenskapen hos fransmännen och kommit sårad till vårt land?" frågade nu Karin intresserad.

"Jo, det är jag, men sårad var jag icke, endast utmattad och försvagad genom umbäranden och lidanden. Vi lyckades fly ur fångenskapen, jag och en kamrat; han dog på vägen och jag

kom mycket sjuk fram till Stralsund och sedan hit."

"Ack", sade Karin, "hvad ni måtte ha lidit förfärligt. Ni måste komma hem någon gång och berätta för mor och mig om allt detta."

"Jag tackar er, Fräulein, och skall hörsamma inbjudningen med allra första. Tillåt mig fråga om ert namn!"

"Jag heter Karin och min fars namn är Eneqvist."

"Adjö då, Fräulein Kätchen, auf Wiedersehen!"

"Välkommen", svarade hon och försvann in i trädgårdsmästarebostället, som de under det korta samtalet uppnått.

Kristian gick upp till slottet, utträttade sitt ärende hos grefven och återvände sedan hem, öfverlycklig att ha fått göra Karins bekantskap.

TREDJE KAPITLET.

I Pommern.

Gustaf IV Adolf, som nyligen från Sverige erhölet en förstärkning på tvåtusen sjuhundra man, hade alltså i Pommern en styrka af niotusen man svenskar, ehuru något öfver ett tusen återgått hem.

I förening med pomrarna borde ju denna

truppstyrka vara tillräcklig att försvara svenska Pommern mot fransmännen, i all synnerhet, då dessa nu icke tycktes rikta sin uppmärksamhet så synnerligen åt detta håll.

Angermünde var beläget ungefär fyra timmars väg från Stralsund. Pastorn i Angermünde, teologie doktor Halle, var känd för sin fromhet, sitt milda och redbara väsen och sin omsorg om de fattiga och lidande, hvarför det icke så sällan förekom under denna för Tyskland orosfyllda tid, att de i prästgården fingo härbergera flyktingar eller vårda i kriget sårade, i hvilket kärleksverk pastor Halle biträdde af sin fru Dorothea, en rikligt praktisk och flitig husmoder, som helt och hållet upptogs af vården om sitt hus och sina tre barn samt dem, som därtill af nöden drifna för någon tid gästade det fridsälla prästhemmet.

Till detta hem var det som Fredrika von Sterner, helt visst genom en högre styrelse, blifvit förd, då hon, för att följa sin käre broder Kristians spår, begifvit sig till Stralsund och där sammanträffat med den fromme pastorn, som just sökte sig en lärarinna för sina barn.

Af det föregående veta vi, att Fredrika lyckats med bref uppsöka sin landflyktige, högt älskade broder, till icke ringa tröst för dem begge samt för modern och brodern Wilhelm, hvilka af Fredrika underrättats om Kristians vistelseort.

Ehuru splittrad, var det dock en glädje för Sternerska familjen att veta, hvar de nu hade

hvarandra, ty Kristian dröjde icke med att besvara sin systers bref.

Fredrika lärde sig snart att älska sitt nya hem och sina plikter som de tre barnens lärarinna samt deltog för öfrigt rätt flitigt både i sjukvården och de husliga bestyren. Endast lagningen af barnens kläder förbehöll sig fru Dorothea ensam, på det Fredrika i stället då och då skulle kunna få läsa högt för pastorn.

Dessa voro egentligen hennes högtidsstunder, under hvilka den lärde och fromme mannen icke försummade att för den vetgiriga och vakna unga flickan försiktigt glänta på kunskapens dörr. Men det ljus, hvilket på detta sätt spred sina strålar in i Fredrikas själ, var af en så ren och klar låga, att det blott tände de högsta och ädlaste begär i detta unga sinne, utan att hennes af naturen starka fantasi däraf grumlades. Fredrika kände för sin lärare den djupaste aktning och det förtroende, hvilket födde af sig ett behof hos henne att med hänsyn till sin inre människa stå på samma säkra och klara botten som denne i sannaste mening *bildade* man, hvilken på det enklaste sätt tycktes träffa sanningen i allt.

Pastor Halle förde henne så omärkligt in i den Heliga Skrifts både äldre och nyare böcker. Han lärde henne att samtidigt med evangelisternas böcker studera det Gamla Testamentets profetior. Detta förfaringsätt spridde ett nytt ljus öfver de heliga skrifternas inbördes sammanhang och gjorde, att Bibeln för Fredrika blef den bok, i hvilken

hon fann svaret på mången fråga och ett säkert fäste för sitt hopp.

Just samma vackra majdagar, under hvilka Kristian Sterner i Hagalunds park gjorde den första bekantskapen med vackra Karin, finna vi hans unga syster promenerande under rasten med sina två elever Anna och Martha i trädgården vid Angermündes prästgård.

Plötsligen hörde de hästtramp, och snart närmade sig två ståtliga, ungdomliga ryttare, af hvilka den ene genast hoppade ur sadeln samt presenterade sig som Gustaf Stjernefeldt, löjtnant vid den i Stralsund förlagda svenska arméen.

Han pekade på en bår, hvilken buren af fyra svenska soldater, närmade sig prästgården och omtalade för Fredrika, att hans kamrat, fältläkarens häst stupat under honom, hvarvid han blifvit svårt skadad.

"Martha och Anna må springa in till far och säga honom, att en svensk officer önskar träffa honom", sade Fredrika.

Snart syntes den fromme pastorn med sitt själfulla, harmoniska utseende närma sig de främmande herrarne, hvarvid äfven den andre officeren hoppade af hästen och presenterade sig som grefve Leopold Renstjerna. Soldaterna närmade sig tysta bärande den bår, på hvilken den unge bataljonsläkaren sanslös hvilade.

"Vi skola bära honom in i salen", sade pastorn med deltagande stämma, "det är nödvändigt att lossa hans bälte och äfven aftaga kapot-

ten, innan vi föra honom vidare upp i stora gästrummet, som jag ber dig Fredrika genast låta ordna till den sjukes mottagande."

Fredrika gick att underrätta fru Dorothea, och var själf behjälplig att på bästa sätt ordna allt i gästrummet, under det man nere i salen sökte väcka till lif den sanslöse unge mannen, sedan pastorn på det mest praktiska och ömma sätt och med löjtnant Stjernefeldts hjälp sökt att befria den sjuke från alla besvärande klädesplagg. Han bars därefter i ett täcke upp till öfre våningen och nedlades på den stora med sparlakan omgifna gästsängen af ek.

Här presenterades nu fru Dorothea och Fredrika von Sterner för de begge officerarne Stjernefeldt och Renstjerna, under det pastorn tillade: "att de voro rätt vana sköterskor, både hans hustru och barnens lärarinna".

Stjernefeldt vände sig därefter till Fredrika och bad att få öfverlämna i hennes vård den sjuke kamratens plånbok, klocka och öfriga tillhörigheter.

Fredrika, som nyligen från Kristian erhållit bref, uti hvilket familjen Renstjerna vid Hagalund stod omnämnd, frågade blygt den unge Stjernefeldt:

"Från hvilken trakt af Sverige är löjtnantens kamrat grefve Renstjerna?"

"Från Vestergötland, liksom jag."

"Finns där ett gods med namnet Hagalund, som äges af en grefve Renstjerna?"

"Ja, ägaren till Hagalund är min väns farbror."

"Ack, då är det samma trakt, där min bror nu funnit en lillflykt."

"Jaså, har Fräulein en broder i Sverige?"

Han vände sig därpå till Renstjerna med orden:

"Du, Leopold, som har förhoppning om att snart få återvända hem till Sverige, du vill helt säkert medtaga hälsningar till Fräulein Sterners i vår hemtrakt vistande broder?"

"Med största nöje", svarade den unge grefven, "ehuru jag fruktar, att hälsningarna blifva något gamla, innan jag kan få glädjen i egen person framföra den."

Stjernefeldt tog nu ett tyst afsked af sin sjuke kamrat och uttalade till pastorn och fru Dorothea sin glädje öfver att veta denne vara under så god vård samt lofvade att genast vid sin ankomst till Stralsund ditsända en läkare, "hvilken bör kunna inträffa här vid femtiden i morgon bitida", tillade han. "Den lilla rekognoseringsstrupp, jag anför, skall vara tillbaka i svenska lägret klockan sex i dag, hvarför vi nu måste skynda till vår post", sade Stjernefeldt, bugande för pastorn och de två fruntimmerna.

I raskt traf sprängde de unge männen bort från prästgården, under det att den skadade läkaren låg där omedveten om allt, som tilldrog sig omkring honom.

"Ja, nu föreslår jag", sade pastorn vänd till sin fru och Fredrika, "att ni vaken halfva natten hvar."

"Nej, låt fru Dorothea hvila; jag vakar till dess läkaren på morgonen infinner sig."

"Nå, som du vill, då. Herren, 'Israels läkare', vare hos dig och gifve välsignelse till din möda!"

Genom fru Dorotheas och Fredrikas förenade bemödanden samt den läkarvård, som den sjuke erhöll, lyckades det dem att inom sex veckor få honom så återställd, att han kunde sitta uppe, och han började då längta ut till sol och vår. Fredrika började, allt efter som den unge läkarens krafter tillogo, att allt mera hålla sig undan från sjukrummet och skickade i stället barnen dit upp för att sällskapa med den unge mannen.

De berättade efter hvarje besök åtskilligt af hvad deras svenske onkel talat med dem, bland annat, att han frågat dem så mycket om tant Fredrika och blifvit riktigt rörd, då de omtalade, att tant flytt undan fransmännen från sitt hem i Preussen och kommit hit med far från Stralsund.

En dag då barnen berättade för "onkel Erik", att tant hade hufvudvärk och icke förmådde läsa med Ernst, erbjöd han sig att göra detta i stället.

Fredrika gick upp för att tacka honom och visa huru långt Ernst hunnit.

"Nå, jag börjar då med Ernst i eftermiddag, ty vet ni Fräulein, att i dag skulle jag hafva stor lust att gå ned i trädgården, om ni ville vara så uphoffrande och följa mig", och därmed räckte den unge läkaren ut sin hand åt Fredrika, den hon fattade för att stödja honom.

"Se här er plånbok, hatt och kappa samt klocka, hvilket allt lämnades mig i förvar af baron Sjernefeldt.

"Ack, den hederlige Gustaf! Ni kan inte tro hvilken präktig karl han är. Jaså, han gjorde er till min förmyndare, Fräulein. Vill ni inte fortsätta med det så länge?"

"Nej, jag anser, att ni nu är myndig, ty nu kan ni förfoga öfver edra kropps- och själsförmögenheter", svarade Fredrika leende.

"Men ni, Fräulein, har varit mer än förmyndare, ni har varit min räddande ängel, och jag ber er, tag ännu icke handen ifrån mig, utan var lika barmhärtig mot konvalescenten som ni varit mot patienten. Undandrag mig icke ert sällskap, ty då får ni ingen heder af mig."

Fredrika svarade endast genom att räcka honom hatten.

"Tillåt mig", fortfor Erik, "att begära lön för mina lektioner med Ernst. Gif mig i utbyte ett par timmar om dagen. Jag kan icke sällskapa endast med mig själf, jag behöfver ett bättre sällskap."

"Jag kan icke nog tacka er för att ni vill läsa

med Ernst. Jag tycker icke om att undervisa gossar."

"Nej, ni passar bättre till att undervisa fullvuxna män."

"Hvad menar doktorn med det?"

"Kom med i trädgården, så skall jag förklara det."

"Men ni måste allra först aflägga ett besök hos er ädelmodige värd pastor Halle."

"Ser ni, att jag hade rätt, ni passar förträffligt, och jag anmäler mig från och med i dag som eder elev. Börja nu med att gifva mig en karakteristik öfver vår gemensamma värd?"

"Han är för "värderik" att beskrivas, honom måste man lära känna."

"Då är han ju lik er, Fräulein!"

"Hvarför inte så gärna er, doktor!"

"Menar ni att jag är — obeskriflig?"

Fredrika skrattade. "Jag menar, att ni nu icke får stå här längre med hatten i hand och kappan på ena axeln, utan nu sätta vi ordentligt på kappan; få se, om ni kan gå som en soldat i trappan."

"Nej, Fräulein! sannerligen jag vågar lita på mig själf, jag litar på er."

"Ja, det får ni göra."

"Tack, det var ett löfte som duger att få." Han såg på Fredrika, som sänkte sin blick för dessa frågande blåa ögon.

"Ni har gjort mig nyfiken, Fräulein."

"På hvad?" Fredrika såg frågande på honom.

"Ja, det säger jag inte, ty nu fick jag er ändå att slå upp edra ögon och fästa dem på er nye elev."

De gingo i sakta mak ned för trappan.

"Vet ni", sade Fredrika, "att pastorn med edra kamraters hjälp själf bar er uppför denna trappa och dagligen har han bedt för er under eder sjukdom."

"Han är då en gudfruktig man? Ni kan inte tro hvilken älsklig, gudfruktig moder jag ägt. Jag borde egentligen hafva blifvit ett riktigt mönster till människa, jag, som varit buren och älskad af en sådan kvinna, men nu finns hon icke längre här nere i dödlighetens land, och därför känner jag mig ensam ... Jaså, äro vi nu här vid dörren till helgedomen. Vill ni vara så god och hos pastorn anmäla en stackars giktbruten man, ty min arm värker betydligt."

Fredrika knackade på hos pastorn, som själf öppnade, och gjorde stora ögon, då han fick se sin sjuke gäst stå där. "Kom för all del in, käre vän", utropade han, "och Gud välsigne er ingång och utgång i detta hus! Kom in du med, kära Fredrika, och hjälp mig placera vår svage vän, så att han må finna hvila efter ansträngningen att gå i trappan."

Han ledde Erik fram till en stor, bekväm länstol och bjöd Fredrika taga plats bredvid.

"Ni må tro, herr doktor, att det är en icke ringa glädje för mig att i mitt hus få hysa en

svensk man, ty min moder var svenska och en utomordentligt älsklig kvinna."

"Detsamma kan jag säga om min oförgätliga moder. Jag minnes, huru hon, då jag var en liten pys, talade med mig om Frälsaren på ett sådant sätt, att jag började känna mig helt förtrolig med honom och tyckte mig kunna tala med honom om allt, som rörde sig i min barnasjäl."

"Ja, så skall det vara!" sade pastorn. I ett sådant förhållande till vår Frälsare skulle vi stå under hela vårt lif. Det var ock detta Herren menade, då han stälde fram ett barn och, i det han med utsäglich kärlek lade sin hand på detsamma, yttrade: 'Sannerligen säger jag eder: hvilken som icke undfår Guds rike som ett barn, han kommer där aldrig in.' Herren syftade ju härmed just på detta barnsligt förtroendefulla sinnelag, som doktorn nyss beskref. Den största lycka, som kan vederfaras er, min vän, är tvifvelsutän att komma åter till denna eder barnaålders sinnesförfattning i edert förhållande till Frälsaren. "Ett sådant barn vill ju du vara, och därför passar du som lärarinna åt mina små flickor."

Han räckte rörd sin hand åt Fredrika, som blef purpurrod öfver det erkännande, den fromme pastorns ord innehöllo. Doktorn såg med välbehag på den unga flickan, som satt vid hans sida, ty utan att egentligen vara skön, hade Fredrika något i hög grad sympaliskt och intresseväckande så i utseende som sätt. Hennes ögon voro den

talisman, hvarmed hon banade sig väg till ädla människors hjärtan och förtroende.

Fredrika var fåordig. Hon hörde på när andra talade, men när hon gaf uttryck åt sina tankar, skedde detta med så mycken klarhet och finhet i uppfattning och uttryck, att man med glädje hörde på henne, gärna till henne stälde flera frågor för att få flera svar.

Fredrika von Sterners bästa ungdomstid grumlades i yttre måtto helt naturligt genom de krigshändelser, som voro en följd af Napoleons eröfringslusta, men i inre måtto tycktes däremot den bekymmersamma yttre belägenhet, i hvilken hon genom kriget försattes, utöfva ett mycket välgörande inflytande. Öfver hennes väsende bredde sig alltmera detta talande allvar och denna betänksamhet, som eljest icke är vanlig för ungdomen. Utom sina egna personliga sorger, skild som hon var från alla de sina, led äfven Fredrika af en varm medkänsla för hela sitt olyckliga fädernesland. Hon tänkte äfven på Preussens ädla konungahus och dess så högt älskade drottning Luise.

Plötsligt sade nu den unge läkaren vänd till pastorn:

”Jag har bedt Fräulein Fredrika visa mig den godheten att ledsaga mig på en promenad i trädgården. Jag längtar mycket att få andas den rena luften, mättad af blomdoft, samt att möjligen få mig meddelade åtminstone de yttre konturerna till hennes korta lefnadshistoria.”

"Nå, men — vill inte ni, herr doktor, vara lika meddelsam och låta äfven mig få vara er tacksamme åhörare", frågade vänligt pastorn.

"Jo, mycket gärna, mitt stamträd är alls icke märkvärdigt. Min farfars far var en byskolelärare i Vestergötland och hette Olof Pehrson. Hans son blef präst och slutligen kontraktsprost. Han kallade sig Olofson, hvilket namn släkten bibehållit."

"Nå, än er far", frågade pastorn med någon ifver.

"Ja, han var lektor i U—."

"Och ni heter Olofson? Erik Olofson — —! det är ganska märkvärdigt", sade pastor Halle fundersamt.

"Huruså, om jag får fråga?"

"Jo, min moders ende broder var också lektor i U. och hette Klaës Olofson — men jag känner icke det ringaste till hans barn."

"Klaës Olofson!" sade doktorn? "det var ju min salig fars namn, och hans ena syster, Anna, kom till Pommern och blef här gift, så mycket vet jag." Pastorn reste sig hastigt, i det han utropade: "Säg mig, var hennes man icke geheimeråd och hette Ernst Halle?"

"Jo, minsann erinrar jag mig icke, att min far talade om sin svåger geheimerådet Halle i Düsseldorf."

"Och det var min far!" sade pastorn.

"Välkommen hit, min käre kusin!" fortsatte han, i det han räckte den unge läkaren handen.

"Ser ni huru underligt det går till här i världen! För att få er hit att hålsa på okända släktingar, måste hästen stupa under er."

"Ja, det var en mycket angenäm öfverraskning och en ganska märkvärdig slump", sade Olofson.

"Slump, hvad är slump?" frågade pastorn. "Ett alldeles oegentligt ord, som icke finnes till för en kristen. Men jag ber dig Fredrika vara så god och kalla på Dorothea, på det jag må få glädjen föreställa vår käre kusin Erik för henne."

Fredrika skyndade ut, under det de begge herrarne än en gång skakade hand med hvarandra.

"Nu släpper jag dig icke så fort härifrån, min käre kusin; i all synnerhet som du nu en tid bättre behöfver sköta dig själf än dina patienter."

"Jag tackar, min bästa kusin!" svarade bugande den unge läkaren, jag tänkte nästan börja nu och läsa litet med Ernst, om du vill lemna mig det förtroendet, ehuru jag icke som min salig far är någon skolkarl, så kanske jag dock i någon mån kan tjänstgöra som tillfällig skolmästare."

"Ja, helt säkert, och jag är dig hjärtligt tacksam för denna hjälp, ty själf är jag så upplagen af mitt ämbetes plikter, att jag icke skulle kunna afse ett par timmar om dagen till min gosses undervisning, och för den kära Fredrika är det alldeles för mycket att läsa med tre barn i så olika

kurser. Icke kan jag heller gärna skicka gossen i skola, förrän landet får fred, det Gud snart förläne oss."

"Jo, det är väl troligt, att fred nu med det snaraste blir sluten, men på hårda vilkor, det är säkert. Det kommer nog icke att kännas smakligt att styras af Napoleons vasaller. Ni få dock här i Pommern icke nämnvärdt ondt däraf", sade doktorn.

"När tror du, att svenske kungen drager sig tillbaka med sin här?"

"Ja, det kan ingen dödlig svara på, tror jag. En mera oefferrättlig människa i fråga om att taga råd, än vår kung är, tror jag knappt finnes. Han erkänner på intet vilkor Napoleon som suverän. Han har röfvat till sig franska kronan och gjort sig själf till kejsare utan 'Guds nåde', säger vår konung."

"Och däruti har han dock rätt, enligt mitt begrepp", svarade pastorn. Och vet du kusin, oss emellan sagdt, jag tror icke, att denne segerwise eröfrares makt och storhet räcker så länge. Den, som sår blod och tårar, får nog icke uppskära någon god säd."

"Ja, men nu tycks han dock mer och mer stadfästa sin makt och låter hela Europa darra för sig."

"Nå, käre kusin Olofson! Nebukadnezar var icke litet fruktansvärd och mäktig, då han stod på Babels murar och sade: *Detta är det stora Babel, som jag uppbyggt hafver till ett konungahus*

genom min stora makt, min härlighet till ära. — Men han fick dock slutligen gå som ett vilddjur på marken och äta gräs, enligt Daniel 4: 29, *'på det han skulle förnimma, att den Högste hafver våld öfver människors rike och gifver det hvem han vill.* Tro mig kusin, Herren ser icke med välbehag till det regemente, Napoleon nu för, men till en tid får han väl rasa, för att sig själf ovetande uträtta något, som Herren *vill* hafva uträttadt. Må han, då Herren tager till att förödmjuka honom, böja sig för hans mäktiga hand, som *'slår för att få hela'*.

Just då pastor Halle uttalat dessa profetiska ord, inträdde Fredrika, följd af fru Dorothea.

"Se, doktor Olofson!" utbrast hon. "Det sade Fredrika mig icke, att vår patient hunnit så långt. Välkommen upp eller rättare hit ned till oss!"

"Jag tackar er för all huld omvårdnad om min obetydliga person", sade doktorn bugande.

"Åh, det är Fredrika som haft mesta besväret med sjukvården", svarade fru Dorothea enkelt. "Fredrika vakade ock öfver er den första natten, då ni var sanslös, och hjälpte läkaren förbinda er arm."

"Nå, än sedan?" inföll Fredrika med litet mulen panna, "det var ju en helt naturlig sak, att jag, som fritogs från alla hushållsbestyr, skulle iklåda mig sjukvården."

"Ja, men för sanningens skull får jag dock förklara, att det knappast gifs något arbete, någon omtanke, som icke Fredrika troget delar med

oss. Men nu måste vi spara dig litet, kära vän", sade pastorn, vänd till den rodnande flickan. "ty ehuru du just nu har färg på kinderna, tycker jag, att du på senare tiden sett så blek ut, och därför är jag bra glad öfver att kunna underrätta dig, att vår käre vän här, din konvalescent, nu vill befria dig från att plugga bokvett i Ernst."

Under detta pastorns tal hade den unge läkaren noga observerat Fredrika och sett huru färgen kom och gick på hennes kinder samt kommit i tillfälle att iakttaga det fasta allvar, som präglade detta i öfrigt så mjuka, behagfulla flickansikte.

"Är ni ond på mig, Fräulein, att jag icke till er riktat någon bestämdt och vackert formule-rad tacksägelse för all er godhet mot mig, ehuru jag kan försäkra er, att jag känt och känner den varmaste tacksamhet och beundran för edert tålmod."

Fredrika slog ned ögonen under detta vackra tal, och rodnaden på hennes kinder steg ännu högre.

Pastorn skyndade sig att lämna svaret på doktors fråga, i det han sade: "Nej, nej! Fredrika är alltid mycket besvärad af att mottaga tacksägelser för de tjänster hon gör — helt enkelt därför, att dessa tjänster icke kännas som en börda för henne utan som ett verkligt nöje, men tillåt mig nu för min kära hustru presentera en ny släkting: min egen kusin Erik Olofsson."

"Kusin! hvad menar du, Kläs?"

"Jag menar, hvad jag sagt."

"Att", inföll nu doktorn, "om man icke är nog lycklig att i likhet med Tobias få änglar till sitt härberge, så får man i stället besvärliga svenska kusiner, och dem blir man icke så snart kvitt — men — går ni nu, Fräulein, och lämna mig åt mitt öde?" frågade han hastigt, då han såg Fredrika närma sig dörren. "Jag trodde, att ni ännu något litet ville släppa till edert tålmod åt den stackars invaliden?"

Fredrika vände sig om och gick fram till pastorn, i det hon sade: "Ernst skulle i eftermiddag få börja sina lektioner, ty nu önskade doktorn göra en promenad i trädgården."

"Ja, och du vill ju icke lämna honom allena där, då han ännu är så svag?"

"Nej, jag skall följa doktorn", sade Fredrika enkelt.

Doktorn bugade sig för fru Dorothea, tackade pastorn för all kärleksfull omfänke om den "inbundne" kusin, hvilken hon hittills blott kände till permarna; också spatserade han på befallning före Fredrika genom dörren för att hon skulle få se, om han gick stadigt.

Då de lämnat rummet, frågade fru Dorothea sin man, huru det hängde ihop med den släktskap, han för henne antydt, då han benämnde den unge läkaren "*kusin*."

Vid pastorns berättelse härom, klarnade den anspråkslösa prästfruns ansikte, och hon sade:

"käre Klaës, tror du, att jag i dag kan bjuda honom på vår enkla kost?"

Pastorn hann ej svara, ty det knackade i det samma på dörren, och in trädde de begge små flickorna Anna och Martha med en tredje flicka vid handen, i det de ropade: "Här är bud från Stine Lisen, att det ligger en sårad karl i hennes stuga, och han behöfver hjälp. Ack, far! får vi gå dit", bad Anna, och Martha instämde.

"Huru är det, Kätchen, hafva de äfven hos din mormor burit in en sårad man?"

"Ja, mormor bad mig säga, att det är en svensk man, som ligger där mycket sjuk", svarade flickan.

"Ack, någon af krigets olyckliga offer igen!" suckade pastorn. "Vill du inte gifva Kätchen litet mat, Dorothea, så kanske du sedan följer med till Stina Lisen, småflickorna kunna ju ock få gå med?"

De båda flickorna jublade högt af glädje, men fru Dorothea förklarade, att hon icke kunde följa med, "jag måste laga Ernsts kläder, han sliter så förfärligt, men jag skall lägga i ordning bandage, medicin och vin, så få flickorna bära det åt pappa."

Pastorn och hans små flickor begåfvo sig nu i Kätchens sällskap till den sjuke hos Stine Lisen, under det att Fredrika helt sakta vandrade omkring med Erik i trädgården.

Plötsligt sade den unge mannen: "Ni är ständigt så tyst, Fräulein, och likväl önskar man så mycket, att just ni skall tala."

Fredrika såg upp på den unge läkaren med sina stora, själfulla ögon. "Skall jag tala utan att tilltalas?" frågade hon med mjuk röst.

Doktorn småskrattade. "Ja, sannerligeu tror jag icke, att af tio gånger jag öppnar min mun till tal, så är det nio gånger utan att hafva blifvit tilltalad."

"Ja, ni är man och har rättighet att föra ordet, men då en kvinna talar mycket, kommer jag alltid att tänka på en papegoja."

Nu storskrattade doktorn, men fattande hennes hand, sade han allvarligt: "men om jag nu riktigt hjärtligt ber er att icke vara så förbehållsam, utan fritt släppa lös edra tankar inför mig, så kan jag samtidigt försäkra er, att ni aldrig kan komma att räknas till papegojsläktet, lika litet som man kan räkna er till fisksläktet, då ni är stum, ty själfva er tystnad talar."

"Hvad säger den då?" frågade Fredrika.

"Så mycket, att om jag fick vara med er en månad blott, skulle jag kunna skrifva en hel bok om hvad er tystnad sagt."

Skulle ni då tillåta mig att få granska den boken?" frågade Fredrika leende.

"Nej, för ingen del, Fräulein, då gjorde min bok ingen lycka, om ni fick sätta den i misskredit med er kritik."

"Hvad vill ni därmed säga?"

"Jo, att ni är kärleksfullt kritisk mot andra, men skarpt kritisk öfver edra egna ankar och ord."

"Huru vet doktorn det?"

"Däraf, att ni är så försiktig."

"Aftondimman börjar kännas, tror jag. Bör doktorn stanna längre ute nu?" frågade undvikande Fredrika.

"Se nu, att jag har rätt, ni är försiktig, Fräulein, men ni är något mera också."

"Hvad då?"

"Jag ber få vara er svaret skyldig så länge, ty nu lyder jag er och går genast upp, men jag bönfaller er, lämna mig icke förr än jag är inne i mitt näste ... jag ber om ursäkt, sjukrum, menar jag."

"Jag lofvar att icke lämna er, så länge ni behöfver mitt svaga stöd."

Erik tvärstannade. "Nu var ni inte riktigt försiktig, tänk om jag tog er på orden."

Fredrika rodnade vid denna anmärkning, men svarade: "Ja, det får ni göra, ty af allt att döma, kan ni om några dagar alldeles reda er själf."

"Ni misstager er fullkomligt, Fräulein, jag kommer aldrig så långt, att jag kan reda mig själf, men se ... nu äro vi redan vid trappan! Lämnar ni mig nu?" Han såg på Fredrika med en nästan bedjande blick.

"Jag kan icke bära er upp", sade Fredrika småskrattande, "men jag kan kanske med min hand stödja er något?"

"Ack ja, gif mig den!" utropade doktorn, och då Fredrika räckte honom handen, tryckte han en kyss på densamma och viskade: "tack."

Tysta gingo de uppför trappan in i den sjukes

rum, där Fredrika drog fram länstolen åt honom, i det hon sade: "Nu vill ni säkert hafva litet mat?"

"Ni är min goda genius! Huru visste ni, att jag är hungrig som en varulf?"

Fredrika log. "Det står skrifvet på ert ansikte."

"Ja, men ni vet ändå icke, hvad jag mest hung-
rar efter?"

"Jo, det vet jag."

"Säg det då, jag ber er."

"Ni hung-
rar efter frid."

"Kanske det — — men efter något mera
också."

"Ja — — efter kärlek", svarade Fredrika
okonstladt.

"Huru?" Den unge läkaren såg på henne. "Hur
vet ni det?"

"Jag tror, att alla länkande och kännande vä-
sen göra det", svarade enkelt den unga flickan.

"Således äfven ni?"

Fredrika svarade icke genast; hennes ögon
fylldes af tårar: "Mitt älskade fädernesland är här-
jadt, mitt hem öde, min moder, mina bröder i
landsflykt ..."

Den unge mannen fattade hennes hand. "Gråt
icke, Fräulein!" sade han vekt. "Tro mig, ni få snart
nog alla återvända till edert hem. Hvar är det be-
läget?"

"I närheten af Strelitz", svarade Fredrika
sakta.

"Ack", utropade den unge mannen, "då är det nog icke härjadt! Den trakten är bland dem som bäst undgått de glupska fransmännen, och snart får Preussen hvila från krig."

"Ja — för att träda under främmande ok", svarade med darrande röst Fredrika, medan ett par tårar rullade ned utför hennes kinder.

Den unge läkaren fattade hennes hand och tryckte åter en varm kyss på den, i det han sade: "Ni får icke fälla en tår mera, efter jag icke kan få torka bort den. Ser ni", fortsatte han, då Fredrika drog undan sin hand, "det finns ändå blott en kärlek, som riktigt förslår och som förmår fylla den längtan, hvilken bor innerst i ens varelse, och det är, om man kan i människohamn finna sitt ideal och af detta känna sig älskad, älskad af detta väsen mer än af något annat i vida världen, med ett ord, en människas hela fulla kärlek är det man behöfver, om man skall slippa att känna lifvet tomt, ihåligt, gnisslande på sina rostiga gångjärn."

"Kanske det . . ." sade Fredrika eftersinnande. "En sådan kärlek kan väl en moder gifva?"

"Ja, så länge man är barn, och förutsatt att man inga syskon äger, och knappt någon far i lifvet, som gör anspråk på ens kärlek. Jag har en tid njutit denna rena moderskärlek oblandad, men" . . . hans röst vibrerade . . . "så mycket mera ensam känner man sig, då den är borta."

Fredrika, som icke odeladt smakat denna moderskärlekens sötma, kände ett varmt delta-

gande för denne unge man, som tycktes så djupt känna sin förlust. Hon var tacksam öfver att kunna nära hoppet om att få återse sin moder.

Hon lyfte sina ögon, som hon under samtalets gång hållit nedslagna, mot den unge mannen och sade med en röst, som hon förgäfves sökte göra stadig: "Kanske har Herren mycken sådan kärlek sparad åt eder, ty han älskar er ju och vill gärna gifva er hvad edert hjärta begär", om ni förtröstar på honom."

"Ja, men det är just det, jag icke gör. Icke kan en rättfärdig Gud gifva mig hvad jag begär, då jag icke står i någon slags förbindelse med honom annat än att jag betraktar honom som min domare."

Fredrika ryste. "Som er domare? Han är ju er Fader och Frälsare! Men vi glömma ju nu att ni är hungrig som en varulf. Jag måste gå och säga till om mat åt er."

"Ack, Fräulein!" utbrast Erik, "det finns inom mig en hunger, som jag fruktar jag aldrig kan få mättad."

"Ja, jag tror, att den andliga hunger man känner, *aldrig kan* blifva mättad här", svarade Fredrika allvarligt. "Vi måste hungra till en viss grad, sålänge vi icke nått det fullkomliga, men Gud vill dock vederkvicka oss på vägen till fullkomlighetens tillstånd, det har ofta pastorn sagt."

"Ja, han är lycklig", svarade den unge läkaren, "ty han tycks begära så litet af detta lifvet. Jag däremot begär allt. Jag begär en helgjuten, verklig lycka här på jorden, ser ni, Fräulein, jag

kan icke låta pruta med mig det ringaste. Antingen allt eller . . . har detta lifvet intet värde för mig."

"Vi skola fortsätta en annan dag detta samtal", svarade Fredrika lugnt ty hon började känna sig i viss mån öfverlägsen denne bildade unge man, hon hvilken hon saknade en fast grund, en klar källa, där evighetens lif med gudomligt ljus kunde kasta sina strålar. Och likväl bodde där hos honom en längtan efter det fullkomliga, som han själf tycktes missförstå.

"Jag har gifvit er något att fundera på", sade plötsligt Erik. "Jag skulle icke vilja rubba er barnsliga förtröstan, men mycket ville jag dock gifva för att få se den gnista, som finns inom er, flamma upp till en klar, stark låga. Men förlåt mig Fräulein, nu skall jag icke längre hindra er. Mottag mitt hjärtas varmaste tack för att ni så tålmodigt åhört mig. Kanske kan den dag raddas, då ni förstår mig. Tack för i dag, Fräulein!" Han bugade sig artigt.

Fredrika räckte honom stum handen och skyndade ut, med hjärtat uppfylt af vemodiga känslor.

* * *

Morgonen därpå kom, i stället för frukosten, de begge små flickorna och knackade på och ropade utanför dörren: "Snälle onkel Erik! få vi komma in?"

"Kom, kom!" ropade han tillbaka.

Då flickorna inträdde, bugade sig onkeln skalkaktigt för dem, i det han frågade: "Hvad står på, efter jag får så tidigt besök af mina nya släktingar?"

"Jo, pappa bad oss fråga, om onkel orkar komma ned till frukosten i dag?" sade Anna.

"Nå än du, Martha, hvad har du att andraga?" frågade Erik, i det han satte den sjuåriga flickan på sitt knä.

"Jag vill hjälpa onkel ned för trappan", svarade den lilla något förlägen.

"Kanske pappa bad dig hjälpa mig?"

"Nej, det gjorde tant."

"Jaså, nå, under så pålitlig eskort bör jag tryggt kunna begifva mig åstad. Vill ni hålla mig i hvar sin hand, så kunna ni vara säkra på att jag icke faller.

Flickorna voro förtjusta öfver det förtroende, som visades dem, och så begåfvo de sig i väg.

Väl nedkommen, slog Ernst upp salsdörren på vid gafvel, under det att flickorna på en gång ropade segerglada: "Se här är han nu!" och därmed förde de sin fånge fram till fadern, som satt i en stor länstol vid ett bord, på hvilket låg Karl XII:s bibel med stora silfverbeslag samt Arndts Sanna kristendom".

"Väl gjordt, mina små!" utropade den fromme fadern, i det han reste sig och hjärtligt hälsade på Erik. "Välkommen ibland oss, min käre kusin! Du är väl icke alldeles misshandlad af de små "missar", som lagt beslag på dig?"

"Nej", svarade den unge mannen leende, sådan misshandel kunde man i sanning önska att hela sitt lif blifva utsatt för."

Fru Dorothea och Fredrika inträdde nu och hälsade deras patient mycket välkommen i matsalen!"

Erik kände sig nästan blyg för Fredrika, i medvetandet om huru förtroligt han dagen förut bemött henne.

"Doktorn ser kry ut i dag", sade hon, och uppmuntrad af hans synbara förlägenhet, fortsatte Fredrika: "jag tror doktorn förtjänar högsta betyget för välförhållande, ty ni har bestämdt sofvit godt?"

"Ja, i fulla sju timmar. Jag vet mig icke hafva haft en så lugn sömn alltsedan min hitkomst efter den olyckliga kullerbyttan."

"Det är trädgårdspromenaden som haft denna välgörande verkan", inföll pastorn; "i dag skulle jag vilja föreslå dig, kusin, att göra en åktur, men därom sedan. Nu kanske jag får be dig taga plats i den här länstolen bredvid Dorothea, så ringer Ernst på tjänstfolket. Vi hafva nämligen för sed här i huset att samlas kring Guds ord, innan vi intaga vår frukost."

"Ja, det vill säga, att folket spisat för en timme sedan, men vi härinne blifva ej så fort färdiga, utom Fredrika, som redan i dag gjort ett sjukbesök", tillade fru Dorothea.

Erik såg förundrad på Fredrika, i det han sade: "När unnar Fräulein sig hvilat?"

"Lika länge som doktorn, sju timmar."

Tjänstefolket kom nu in och tog plats på den långbänk vid ena väggen, som var midt emot husbondens plats. Pastorn började morgonandakten med en bön om att Herren enligt sitt löfte, att vara när dem som honom åkalla, ville vara dem nära under denna nya nådens dag, som de nu skulle gå till mötes.

Han föreläste därefter Jeremie Klagovisor 3: verserna 22—42, som börja sålunda: *Herrens mildhet är det, att det icke är ute med oss, hans barmhärtighet hafver ännu icke ända, utan hon är hvar morgon ny, och din trohet är stor.*" — Han talade så hjärtligt och tacksamt öfver detta ämne: "*att Herrens barmhärtighet är hvarje morgon ny*", att alla kände sig berörda därpå.

Men hvem behöfver denna barmhärtighet, barn?" frågade han.

"Vi allesamman, och *alla de* som kriga med, både preussare och fransmän", svarade barnen.

"Men om det ser ut som om Herren hade undanryckt oss sin barmhärtighet, hvad skola vi då göra?"

"Vi skola sätta vår mun i stoft, och vänta efter hoppet", såsom det står i 29:de versen af det stycke får läst.

"Jaha", sade pastorn, "och i 26:te versen står det: "*Det är en kostelig ting, att man är tålig och hoppas uppå Herrens hjälp.*" Hvem kan lära oss att så göra?"

"Guds heliga anda", svarade barnen.

"Ja, nu vill jag bedja er, mina barn, min hustru, mina barns kära lärarinna Fredrika, min käre kusin och vän Erik och eder, mina tjänare, att under dagens lopp för eder själfva betrakta det bibelställe vi gemensamt läst, också vilja vi nu tillsammans bedja, att Herrens helige ande ville vara oss hvar och en nära i dag, då vi betrakta dessa bibelverser."

Han bad nu enkelt, men anderikt. Så sjöngo de enstämmigt en af de gamla sköna tyska psalmerna. Folket tackade och gick ut. Så kom frukosten in och bland dess enkla anrättningar stod främst ett rykande potatisfat.

"Ack, kartoffel!" ropade barnen öfverljudd, "det var det mor menade, då mor sade vi skulle få något rart."

"Ja, det var det", förklarade fru Dorothea. "Ser du Klaës, det är vår första skörd. Jag sade dig ju, att de kunde växa här lika väl som i Mecklenburg-Strelitz, och nu få vi säkert skörda nära en tunna af det som sattes i våras."

"Ack, hvad hör jag, Dorothea! Det är ju en ny Herrens välsignelse, denna präktiga rot, som dock vida öfvergår rofvan och kålroten till sin smak, eller hur?" frågade han.

Alla kommo öfverens om att "kartoffel" är vida bättre än rofva, och Erik sade under det han tog för sig af den rykande rätten: "Ja, hemma i Sverige har man också börjat sätta värde på denna ädla rotsort, ty där börjar man nu att alltmera odla den."

När potatisfatet var tömdt och korfven i det närmaste förtärd, sade pastorn plötsligt: "Tror du Erik, att ditt hälsotillstånd skulle tillåta dig att i dag göra en liten åktur? Jag är i dag så upptagen af mina ämbetsåligganden, att jag omöjligt hinner göra den sjuke mannen hos Stine Lisen ett besök, men skulle unna den stackarn få besök af en legitimerad läkare, och icke en sådan fuskare som jag."

"Med nöje skall jag besöka honom. Jag kan behöfva friska upp mina kirurgiska kunskaper och pröfva mina domnade krafter. Men hvar finna en vägvisare, som känner den ginaste vägen till Stine Lisens bostad."

"Kanske du, Fredrika, skulle hafva lust följa Erik såsom kusk och läkarebiträde?"

"Som kusk!" utropade doktorn, "nej tack, det hoppas jag själf kunna vara och pröfva hvad min arm duger till, men ville Fräulein visa mig rätta vägen och biträda mig i min kallelse vid sjuklägret, vore jag er mycket förbunden."

"Men mina lektioner?" frågade Fredrika, vänd till fru Dorothea.

"Dem kan du ju sedan taga igen", svarade hon. "Anna och Martha skola få sy och knyppla medan du är borta."

Erik var en tjugonioårig man, lång och smärt med ett äkta nordiskt utseende, ljust hår och blåa ögon, en särdeles vacker panna, en rak fin näsa, kanske väl liten för en karl, samt en vacker, ehuru veklig mun.

Hvad man saknade i hans för öfrigt vackra ansikte var en manlig karakters prägel.

Man förstod att han sagt sanning, då han till Fredrika yttrat: att han aldrig skulle kunna lefva "utan något stöd". Han var en sympatisk person, men därför också i *behof* af sympati och sällskap, han var afhållen af kamrater och åtnjöt i hög grad damernas bevågenhet.

Men allt detta gjorde, att hans frestelser icke voro så få samt att han kanske icke i striden emot dessa var fullt ärlig mot sig själf.

Han var, med ett ord sagdt, icke i någon måtto en dålig person, men en svag karakter med en ädel grund och rätt upphöjda tänkesätt.

Någon svårare motgång var han nog icke i stånd att bära.

Det var därför icke underligt, att han fann sig väl af att sällskapa med och vårdas af den till sin karakter så upphöjda, rensinnade och pålitliga Fredrika von Sterner, som dessutom var rätt intelligent.

"Vet ni, Fräulein!" sade plötsligt Erik, under det de tillsammans i den klara morgonstunden färdades till Stine Lisens bostad: "att ni har någonting hos er, som så beherrskar mig, att jag nästan tror ni skulle få mig hvarthän ni skulle vilja, säg, känner ni icke detta själf?"

Fredrika såg frågande på sin körsven för att uttröna, om han talade allvar.

"Nej, det känner jag icke, ni misskänner er

själf. Skulle en man låta leda sig af ett svagare väsen?"

"Svagare? ja fysiskt svagare, men icke moraliskt, tvärtom. Det finns visserligen i mitt hemland Sverige några rätt slippriga kvinnliga typer inom den högre societeten. De äro en kvarleva från Gustaf den III:s glada hof, men vi hafva ock en *Anna Maria Lenngren*, som förstår att gissla ytligheten och lättsinnet så väl inom societeten som inom den litterära och lärda världen. Hon är ett snille och därtill en huslig kvinna, en god förståndig maka.

Med få undantag äro våra svenska kvinnor, alltifrån vår drottning och ned till folket, högst aktningvärda jämförda med oss män.

Militären skulle ju vara högst aktningvärd, och måste i denna kritiska tid hålla sig uppe i allas anseende, men . . . det är icke allt guld som glimmar, säger ordspråket. Men för att återgå till vår utgångspunkt — — jag tror, vet Fräulein, att det är en mans lycka att blifva ledd, och i *inre* måtto stödd af en ädel, finkänslig, högsinnad kvinna. Om kvinnan i fråga om det moraliskt rätta, det intellektuella och öfversinliga står obevekligt fast vid sina grundsatser, så kommer hon mannen att därigenom högakta henne, han ser i tysthet upp till henne som till ett högre väsen, hvilket han dock till följe af hennes vekhet och mindre fysiska kraft måste skydda och i yttre måtto stödja. Detta tillsammans utgör för honom ett stort behag, och så var nog Skapa-

rens mening, då han gaf Eva åt Adam" till en hjälp", säg tror ni inte det?"

"Jo, det tror jag", svarade Fredrika, men såg i detsamma upp på den unge mannen med ett skälmskt leende i det hon frågade, "men får då kvinnan icke i annan måtto se upp till mannen, än såsom längre och starkare än hon?"

"Aj, aj!" svarade Erik, "det var en svår fråga ni gjorde. Hon skall, tänker jag mig känna sig af mannen älskad, beundrad, beskyddad, men mera får hon icke begära — men se — äro vi icke nu framme?"

"Jo, om ni tager af till höger, så ligger Stine Lisens bostad därnere."

"Nå men, detta är just samma väg jag i sällskap med mina kamrater och den lilla truppen red fram, då jag gjorde det olyckliga fallet af hästen. Tänk, om jag hållit mig kvar i sadeln fram till Stralsund, så hade jag aldrig fått se er Fräulein och aldrig gjort bekantskap med min värderade kusin i Angermünde."

"Ja, det är ovärderligt att hafva gjort pastorns bekantskap och bra skada vore det, om ni icke, när kriget är slut, skulle få återse hvarann."

"Men huru skall jag få den oskattbara glädjen att återse er då, sedan jag vändt Angermünde, så kärt i åminnelse, ryggen?"

"Ja, det förstår jag icke", svarade Fredrika helt allvarligt, och kände vid denna erinran en pinsam smärta, "men här är nu Stine Lisens hem", fortsatte hon.

En äldre kvinna med ett fromt godmodigt utseende, ett huckle på hufvudet och en stickstrumpa i hand, trädde i detsamma ut på trappan från stugan och hälsade: "Guds fred! Ser jag rätt? Är det icke prästgårdsmamselln, som kommer. Bättre främmand kan man då aldrig få, om jag undantager pastorn själf."

Erik hade under denna gummans hälsning stigit ur åkdonet, men innan han kommit öfver till Fredrikas sida stod hon med ett hopp på marken och presenterade honom för gumman, som neg först och därefter med någon förvåning såg på den unge mannen, i det hon sade: "Var det inte han, som red ikull här på vägen?"

"Jo, det är alldeles riktigt, min kära fru, men hur vet ni det?"

"Jag kallas Stine-Lisen", sade gumman, "och jag såg herrarna, när ni redo här förbi och rastade litet midt för min stuga här, och jag lade särskildt märke till honom för det han talade så höfligt till sina underordnade och gaf en slant till flickungen bara för en dryck vatten."

"Jaså, var det här det? Ja, då trodde jag inte, att vi för en tid skulle blifva så nära grannar kära mor", sade doktorn "men nu kommer jag för att se till den sjuke mannen, åt hvilken mor lämnat härberge."

"Ja, må tro, det var väl det, ty han har likasom feber, stackare. Kanske herr'n är så där doktorsaktig som vår käre pastor?"

Den unge läkaren log godt, och Fredrika svarade:

"Denne herr'n är riktig doktor, kära Stine-Lisen. Han är fältläkare i den svenske konungens här i Stralsund."

"Nej, hvad hör jag!" utropade gumman. "Det var då riktigt väl utskickadt, och häruti ser jag Guds stora barmhertighet, för det är allt svårt för en olärd ändå att sköta en som är så svårt sjuk. Låt oss då gå in, så får jag höra hvad herr doktorn säger om den stackarn; han är ju svensk liksom doktorn."

De gingo in i stugan, under det Stine-Lisens flicka tog vara på hästen och band honom. Erik närmade sig den sjuke, som låg i full feber och talade i yrsel om 'Britta och bläsen, snus och kaffe'.

"Nej, hvad ser jag, det är ju Anders! Leopolds kalfaktor. Det var då sällsamt att jag skulle komma att vårda honom så långt från lägret", utbrast Erik vänd till Fredrika. "Men jag miss-tänker, att förbandet måste läggas om, vill Fräulein vara mig därvid behjälplig?"

"Ja, mycket gärna", svarade Fredrika.

Sedan de lagt om förbandet, därvid den sjuke jämrade sig, strök Erik af den febersjukes hufvud, armar och ben med en handduk, doppad i ättika och vatten, medan Fredrika i nästa rum var husets värdinna behjälplig att duka ett fint kaffebord, som det var gummans glädje och stolthet att kunna få bjuda doktorn på.

Sedan Erik gifvit sin patient något feberstillande, lät han sig väl smaka den rykande dryck, som i Sverige på denna tid var en förbjuden vara. Erik berättade för sin värdinna och Fredrika, att Gustaf IV Adolf hatade kaffe och belade det med så hög tull, att ingen annan än en verkligt rik person kunde hafva råd att dricka det. Han berättade, huru drottning Sofia Magdalena emot konungens förbud hade insmuglat kaffe, som hon fick betala med 25 riksdaler skålpundet, för att i sina hofdamers sällskap få njuta af den härliga drycken, men hans majestät behagade infinna sig just då kaffekonseljen började. Kaffepannan gömdes väl undan, men det lilla sveket uppdagades dock, och kaffeförbudet skärptes än ytterligare.

"Då är jag glad öfver att slippa bo i Sverige", förklarade Stine-Lisen, "ty när det skall vara riktigt högtidligt, så är då kaffe det bästa man kan bjuda, ehuru man icke har råd att i hvardagslag dricka det."

Erik och Fredrika tackade nu för den rara drycken, den unge läkaren låfvade att återkomma nästa dag till soldaten, för hvilken Stine-Lisen af hjärtat intresserade sig, och så anträdde återfärden till prästgården.

De små flickorna Anna och Martha samt Ernst kommo de hemvändande till mötes och omtalade att far haft bref från Stralsund, där de ville veta huru det stod till med onkel Erik. Väl inkomna

i salen, mötte dem pastorn själf och räckte Erik ett bref från löjtnant Stjernefeldt.

Det bref Erik emottog från Stjernefeldt, och som inneslutits i ett bref till pastorn, innehöll bland annat den viktiga upplysningen: "att fred blifvit ingången mellan Ryssland och Frankrike, hvarvid Ryssland förbundit sig att bidraga till fred mellan Preussen och Sverige, och att Frankrike förbundit sig att draga alla sina trupper ur Tyskland."

"Fördraget har af Napoleon ratificerats", skref Stjernefeldt, "men jag tror dock icke att saken därmed är utagerad, ty Ryssland påstår, att dess ombud öfverskridit sin instruktion, och att de betingade villkoren icke äro förenliga med Rysslands heder och Europas trygghet.

Emellertid får du nu, min käre bror, bereda dig på, att blifva hemkallad för så vidt ditt hälsotillstånd tillåter dig att utfärda resans ansträngningar.

Din underrättelse om, att du i det fridsälla prästhuset träffat på okända släktingar, var ju öfverraskande och glädjande. Jag ber dig att till dem framföra min vördnad. Pastor Halle gjorde på mig intrycket af en ovanligt bildad man.

Leopold Renstjerna är redan hemförlofvad. Kanske vi inom få dagar blifva detsamma.

Din redlige vän och broder
Gustaf Stjernefeldt."

Vid middagen meddelade Erik familjen detta bref och hade därvid den glädjen iakttaga den förstämning, som detta meddelande framkallade.

"Ja, så är lifvet på denna dödlighetens strand", sade pastorn, "vi mötas, sympatisera, ja understundom älska hvarandra rätt innerligt, och så — skiljas. Det heter visserligen, 'att tiden läker alla sår' och att detta i lekamlig måtto är sannt, det har du Erik gifvit oss ett klart bevis på, då du så fort kunnat öfvervinna den kroppsliga skada du ådrog dig genom fallet af hästen, men det gifves sår som aldrig i tiden läkas, om de ock svida mindre genom det plåster tiden breder öfver dem. Men Guds ord talar om en tillvaro, där ingen gråt skall vara mer, intet rop och inga tårar, "ty det första är förgånget", heter det. Låtom oss göra oss rätt förtroliga med denna tillvaro, som är en verklighet, då däremot vårt jordiska lif är underkastadt ständiga växlingar och slutlig förgängelse. Det är ju i hög grad nedslående att utan hopp om ett bättre, renare, fullkomligare lif framlefvä detta. Må ingen af oss göra sig skyldig till en sådan tanklöshet. Det andliga lifvet, vare sig inom eller utom oss är det verkliga, allt annat är ohållbart, men den farkost, på hvilken vi trygga kunna segla in i den hamnen, som vi vanligen benämna "himmelen", den farkosten heter, låtom oss lära det: Kristi rättfärdighet, ty den härlighet, han gått att efter sitt stora försoningsverk intaga, den äro vi kallade till att med honom dela. Tro vi detta, och fasthålla det hvarje stund, så frambringar denna tro hos oss den himmelska världens krafter och skänker oss det ljus, som af in-

tet *kan* fördunklas, och i det ljusets sken allena kunna vi skåda vidt ut öfver tiden, in i oss själfva och öfver tidens gräns in i evigheten som vi tillhöra. Jag önskar oss alla, hvar och en, och särskildt dig min vän och kusin Erik, detta ljus, ty det är den bästa föreningslänken mellan oss."

Erik blef synbarligen rörd af all den verkliga vänlighet som han fick mottaga och svarade hjärtligt: "Jag vill i mitt minne och i mitt hjärta bevara hvad du, min kusin Klaës, sagt och all den vänskap du och din familj visat mig; måtte det beskåras mig att någon gång få den glädjen att återse eder!"

På eftermiddagen mötte Erik Fredrika i trädgården. Hon hade där aftagit några blommor för att sända med Erik till den sjuke mannen i Stinelisens stuga, hvilken han morgonen därpå för sista gången skulle besöka.

Erik kände sig upprörd.

Då Fredrika vände sig om från blomrabatten, där hon stått böjd för att utvälja de mest doftande blommorna, stod den unge läkaren helt oväntadt där midt framför henne och betraktade henne med en så smärtsamt frågande blick, att hon kände det som ville hon fly för att undgå den smärta, som hon förstod att detta möte måste framkalla hos dem båda.

Så stodo de en stund tysta midt emot hvarandra, hvarefter Erik helt okonstladt sade: "Huru tror ni att det käns att skiljas från er? Ni har blifvit oundgänglig för mig. Hvarhelst jag går el-

ler står, skall jag ständigt hvarje stund sakna er. En huld försyn, densamme som ni kallar himmelsk fader, har ledt mina steg hit; kan ni tro att denna försyn är så grym att han sändt mig i er väg för att jag sedan ständigt skall sakna er."

"Säg mig, att ni icke tror det, säg mig att ni vill, önskar återse eder hängifne patient, som ni så hult vårdat till kropp och själ!"

Fredrika svarade med stadig röst: "Ja det önskar jag, men af den blekhet, som spred sig öfver hennes drag, förstod den unge mannen, att hon var mera upprörd än hon ville visa. Han kände sig häraf uppmuntrad och sade: "Tack för er önskan, men säg mig nu också, tror ni att jag får snart återse er, och hvar?"

Fredrika såg upp på den frågande med en blick, så talande vacker, så ren och tillitsfull, att den på ett sällsamt sätt grep den unge mannen. Han kände med sig att denna oerfarna flicka ägde inom sig något oskattbart, som han aldrig förr funnit hos någon af dem af hennes kön, med hvilka han varit i tillfälle att förut umgås.

Slutligen sade Fredrika: "Hvar jag får återse er, vet jag ju icke, men att vi aldrig mera skulle träffas, det kan jag icke tänka mig."

Det glimmade till som en glädjeblixt i Eriks ögon. "Ack", utropade han, "ni har ju en broder där hemma i Sverige! Honom vill jag taga till bundsförvant, han vill kanske förhjälpa mig till att få återse er. Huru gammal är er broder Kristian?"

"Tjugotvå år."

"Således mycket yngre än jag; men kanske skall han ändå kunna förstå mig. Säg mig nu slutligen, huru skall jag bära mig åt att kunna vara nöjd med att resa långt bort från er? Ni måste tillåta mig att skriva till er, får jag det?"

"Tack, jag skall med glädje emottaga edra bref."

"Men svarar ni mig också, och det så fort ni kan?"

"Ja, det skall jag, så länge jag känner, att ni önskar det."

"Skall det inte bereda er den minsta hugnad att mottaga bref från mig och att svara på dem?"

Fredrikas ögon fylldes af tårar. "Nu får ni inte göra mig flera frågor", sade hon, tydligen kämpande med sin rörelse.

"Nej tack, nu är jag nöjd! och jag vet att ingen makt på jorden skall kunna hindra mig ifrån att återse Fredrika von Sterner."

Tysta följdes de nu åt genom trädgården, men vid gårdsgrinden räckte han sin hand åt Fredrika i det han bugande sade. "Jag måste taga en promenad utåt vägen; gif mig en af edra blommor till sällskap under min ensamma vandring."

Fredrika räckte honom en reseda.

"Ack, den är en bild af er! Vet ni hvad skalden säger om denna blomma? Jo han säger:

"Lefva, ack, det är ätt lida,

Och din vällukt är din bön,

Gläd dig blomma, glädje sprida
Bättre är än vara skön."

"Men jag tycker att den är skön, den är fin och ljuf. Vill ni inte gifva den en kyss till afsked, innan ni skiljs ifrån den?" Han räckte henne resedan.

Fredrika kysste, högt rodnande, den lilla blomman och räckte den åter till Erik, som helt förtjust såg på den doftande resedan, i det han i sin tur kysste den, hvarvid Fredrika skyndade in genom grindarna och smög försiktigt, för att få vara ostörd, upp på sitt rum.

Dagen därpå besökte Erik Stine-Lisen och såg till sin glädje, att hans patient där var fullt feberfri och redig, fastän mycket bedröfvad öfver att icke kunna få följa sin läkare till svenska lägret i Stralsund. "Grefve Leopold tror mig vara död, han", sade den sjuke, "men nu kan jag ju åtminstone få hälsa till honom med herr doktorn?"

"Jag tänker, att du om två à tre veckor är färdig att vända hemåt också", svarade Erik, "men dessförinnan skall du allt få höra af oss. Du skall lofva mig, att innan du lemnar Angermünde, gå till prästgården och därifrån medtaga hälsningar och bref till mig."

"Ja, det lofvar jag herr doktorn; det är väl det minsta jag kan göra för så god vård."

"Ja, så farväl med dig, Anders. Jag skall bedja fröken von Sterner att i mitt ställe besöka dig."

På hemvägen mötte Erik Fredrika och hen-

nes små elever, hvilka gladt hoppande sprungo honom tillmötes och berättade, att de fått lof för hela dagen från skolrummet efter det var sista dagen onkel Erik var hos dem, "men onkel kommer ju snart igen?" frågade lilla Martha.

"Vi skola fråga tant hvad hon tror", svarade han.

"Säg, tror inte tant Fredrika, att onkel kommer igen till jul?" frågade barnen.

"Icke om han reser till Sverige, men stannar han i Stralsund, så kunna vi ju hoppas det."

"Men tänk, om tant reser hem till Strelitz nu, då fransmännen rest sin väg", sade Erik.

"Ja, då följa vi och fara med och hämta henne tillbaka hit igen."

"Men tänk, om jag kommer en vacker dag och ber tant att komma med mig till Sverige, hvad göra ni då?"

"Nej, det får inte onkel Erik", svarade Anna.

Fredrika, som stum åhört detta samtal, kände med ens en sådan beklämning. Det föreföll henne som om en resa till Sverige skulle medföra någon olycka.

"Hvad säger nu tant själf om allt detta, tror ni? Skola vi inte fråga henne, om hon vill fara till Sverige eller heldre hem till Strelitz?"

"Jag kan icke besvara den frågan, men jag skulle helst vilja att onkel Erik i sällskap med min käre broder Kristian kom hit till oss."

"Vi skola försöka att göra som tant önskar",

svarade Erik, och de små flickorna sprungo i förväg att öppna grinden.

"Nu ber jag att få lämna Anders hos Stine-Lisen i arf åt er", sade doktorn, "och så ber jag att ni med honom vill sända bref och hälsningar till mig."

Vid grinden mötte dem pastorn med sin fru, som på allt sätt sökt göra det festligt för kusinen denna sista middag han vistades där.

Dagen efter, som var en torsdag, lämnade Erik detta fridfulla prästhus med en känsla af outsäglich saknad, hvilken dock mildrades därigenom att både pastorn och Fredrika följde honom till Stralsund, för att där ställa om inackordering för Ernst under hans skoltid.

I Stralsund återsågo de Stjernefeldt, som fann Erik riktigt till sin fördel, frisk och angenäm. Tiden upptogs med tal om krigets afslutande och den ovissa politiska ställningen i Europa.

Erik fick nu glädjen bjuda sin värd och Fredrika på middag och efter dess afslutande nalkades den svåra afskedsstunden, ty pastorn och Fredrika skulle nu återvända hem.

"Ni lämna mig nu", sade Erik rörd, "men jag följer er i osynlig måtto och kommer att på det sättet fortfarande vara hos eder en daglig gäst, till dess det förunnas mig att återse eder."

Då pastorn gick ut på trappan för att se om hästen var framme, fattade Erik Fredrikas bägge händer, såg henne stadigt in i ögonen och sade:

"Ni vet ju, att jag aldrig glömmer er, Fredrika, vill ni vänta på mig?"

Fredrika böjde stum sitt hufvud till svar och Erik fortfor, i det han ur sin venstra västficka framtog en liten ring fullsatt af äkta perlor: "låt mig sätta denna på ert finger." Han kysste ringen och satte den på hennes lillfinger. "Så där ja kyss, nu än en gång min dyrbara reseda till afsked." Hon gjorde så, och de skiljdes.

FJÄRDE KAPITLET.

En artighet — damerna niga
 Ett stickord — och herrarna buga.
 Och där stå de dumma och tiga.
 Och här stå de kvicka och ljuga.
 Och här står den sköna, den blyga,
 Som gärna en hvar ger sin hyllning
 Guld brinner kring pannan ...

Er. B.

En del af den i Pommern förlagda svenska hären hade nu efter lång väntan fått återvända hem för att i det gamla fosterlandet hvila ut efter fältlivets mödor och försakelser. Visserligen hade vapenstillstånd inträdt och för en ytlig betraktare såg det tämligen lugnt ut inom den politiska världen i Europa den 7:de september 1807; men ingen i politiken mera invigd trodde på något varaktigt lugn. Man visste, att Napoleon ännu hyste eröfringsplaner och att han ville om möj-

ligt blifva hela Europas öfverhufvud i så måtto, att alla dess stater skulle foga sig efter hans politik. Men man visste ock i Sverige, att dess konung aldrig skulle erkänna Napoleons suveränitet, utan med den envishet, som var ett framstående drag i Gustaf IV Adolfs karakter, hellre sätta hela landets välfärd på spel än gifva efter i detta stycke.

England låg i fejd med Danmark och under rättelse hade just ingått till Hagalund om att 23 hus brunnit i Köpenhamn och att engelsmännen höllo på att intaga staden. Med ett ord, det jäste öfverallt, och man kunde med skäl frukta att det snart skulle smälla i alla knutar inom Europa.

I Preussen var det nu så pass fredligt, att Fredrika von Sterner under eskort på en kort tid kunde återvända hem till Strelitz för att få slutas till sin moders och yngre broders bröst efter en så lång skilsmessa. Herr von Thaunitz var död, och Olga, som alltså var ensam ägarinna till det stora godset, bodde numera ständigt hos Sterners, där man mycket saknade Kristian och började önska, att han skulle riskera en hemresa på de ännu mycket osäkra vägarna. Endast Fredrika afböjde detta förslag och bad modren vänta med att hemkalla honom, till dess hon hunnit återvända till Pommern och sitt kära Angermünde, där hon numera kände sig mera hemmastadd än i sitt barndomshem. Fredrika tänkte nämligen, att Erik, som hon ständigt saknade och tänkte på, samt från hvilken hon flera gånger emottagit bref fulla af kärlek och längtan, möjligen i säll-

skap med Kristian skulle komma och fira julhelgen i Angermündes prästgård, dit de begge voro bjudna, och att Erik sedan möjligen ville ledsaga hennes käre broder till fädernehemmet. Men hon sade intet härom hvarken till modern eller brodern. Hon nämnde aldrig för de sina Eriks namn; endast med pastorn och hans Dorothea kunde hon understundom tala om den unge läkaren, för hvilken de äfven fattat ett så lifligt intresse.

Stackars Erik hade intet hem att hamna uti, utan blott en liten obetydlig ungarlsvåning inom broarna i Stockholm samt intog sina måltider på ett värdshus i Gråmunkegränd tillsammans med bekanta officerare.

Detta lif var dock icke egnadt att hos honom stadfästa de hälsosamma intryck, han i Angermündes prästgård mottagit, och ehuru han ofta var inbjuden att tillbringa aftonen i läkare- och militärfamiljer var umgängestonen där alls icke sådan, att den mottaglige unge mannen kunde i troget hjärta bevara sina värdefulla minnen från Pommern, synnerligast dem, som voro genomandade af den evighetsfläkt och flärdlöshet som satte sin prägel på allt i den fromme pastor Halles närhet. Erik saknade detta, men aldramest saknade han Fredrikas umgänge och längtade ständigt efter hennes bref.

Kristian von Sterner var alltjämt kvar i mäster Mathias Jonssons snickareverkstad, men hade under det år som flytt ofta varit en gärna sedd

gäst hos fruntimmerna i trädgårdsmästarebostället vid Hagalund. Så småningom hade af detta umgänge utvecklats sig en stor förtrolighet mellan honom och den fagra Karin, ja Kristian var nu så öfver öronen kär, att det stod alldeles klart för honom, att han icke kunde återvända till sitt hemsökta Preussen för att där inträda i sina rättigheter utan att som sin brud medföra Karin Eneqvist. Men utom det, att han visste af, att detta från hennes föräldrars sida skulle möta motstånd, då de ju helt naturligt icke ville skiljas så långt från sitt enda barn, så fanns det ock andra, som hade stor lust att hindrande träda emell mellan dessa två, hvilka genom kärlekens tysta språk förstodo hvarandra.

Flera gånger hade den unge baron Georg Stjernefeldt vid sina besök på herrgården gjort sig ärende ned till trädgårdsmästarns, och icke sällan medfört små gåfvor till Karin och hennes mor.

En dag sökte baron Georg till och med upp Eneqvist själf och sade med mycket deltagande ton, att han med ledsnad hört, att den där utländske snickaren hos mästern Matthias hade ut sina krokare för hans vackra Karin, men, att detta måste hennes fader förhindra, ty sådana där rymmare och öfverlöpare äro icke att lita på, påstod den sluge baronen. Så snart vägen till hans hemort är fri, reser han dit och er dotter är — be dragen. Och utom allt detta är er sköna dotter till följe af sin fägring och sin uppfostran på intet sätt passande till en handtverkarhustru. Nej,

lyd mitt råd, låt flickan komma upp till Stockholm under vintern, så att hon slipper se den där rym-marn och höra på hans platt-tyska, så är hon räddad. Jag känner i hufvudstaden en förmögen fru, som just önskar sig en behaglig och pålitlig sällskapsdam, som kan se till hennes garderobe litet och vara hennes högra hand. Hon är nämligen änka efter en officer, men har själf ingen dotter.

"Har hon söner då?" frågade helt diplomatiskt mäster Eneqvist.

"Ja, hon har två söner, men de äro redan ute i tjänstgöring, så att modern är ensam."

"Ja, men si, Karin är vårt enda barn, så att hon kan icke behöfva tjäna, så länge jag lefver åtminstone."

"Tjäna, hvem säger det? Hon skulle ju vara i dotters ställe", svarade den slipade baronen, ehuru han menade, att hon skulle innehafva kammarjungfrutjänsten hos hans faster, så att han ogeradadt kunde träffa henne, när han ville under vinterns lopp.

"Ja, det är en viktig fråga, det här, mäster. Tänk ni på ert barns framtid och kasta inte bort henne till den förste som anmäler sig, utan låt flickan komma ut litet, så skaffar hon er snart en förmögen och ansedd måg."

"Jag tackar herr baron för all välvilja; jag skall tala med mor och tänka på saken."

En vacker söndag i slutet af september promenerade Kristian med Karin Eneqvist som sitt enda sällskap bland fruktträden i Hagalunds präk-

tiga trädgård och lät sig väl smaka de delikata päron, som hon bjöd honom på. Karin hade förkläddet fullt af den rara frukten. De gingo in i en tät berså för att där njuta af sin skörd, men Kristian plockade hastigt frukten ur Karins förkläde och lade den i ett hörn af bersån. Därefter fattade han hennes hand och drog den nu blyga, rodnande Karin ned på träbänken och tog själf plats vid hennes sida, i det han på henne fäste en kärleksfull blick. "Kätchen, älskade! jag kan aldrig fara tillbaka till mitt land, om du ej följer mig. Säg, Kätchen! du vill väl icke, att vi skola skiljas?"

Karin teg en stund, därefter svarade hon nästan hviskande: "Jag får inte resa så långt från mor och far; ack, Kristian, res inte ifrån mig!"

Den sköna flickan såg så ömt bedjande på den redan af henne så intagné Kristian, att han kände en brännande smärta vid tanken på att hans hem och arf lågo så fjärran från den trakt, där den varelse fanns, utan hvilken han tyckte sig icke kunna lefva.

"Ack, meine holde, süsse Kätchen!" utropade han och lade sin arm om Karins lif, "mitt hem är, där du finns, mitt fädernesland måste vara ditt, eller också tvärtom; säg Kätchen vill du inte följa mig genom lifvet?"

Karin grät och lutade sig mot den unge preussarens bröst, ty för honom ville hon lefva, för honom kunde hon säga hvarje tanke som rörde sig inom henne. Ingen var som han, så ädel, så manlig, så vacker och trovärdig.

"Vill du inte svara mig, Kätchen, du älskade, gif mig dock ett svar?"

"Jag vill följa dig, men jag ber dig stanna här, ty dit bort kan jag icke följa dig, om jag också ville."

Kristian slöt Karin till sitt klappande hjärta och sade: "Jag svär att älska och skydda dig, Karin, så länge detta hjärta klappar i mitt bröst."

De beseglade sin trolofning med en kyss.

Kristian samlade åter upp pären i Karins förkläde och sade: "Kom, låt oss nu gå in till mor och tala med henne, så får hon sedan tala med din far."

Hand i hand trädde de ut ur bersån, uppfyllda af kärlekslycka. Framkomna till husets veranda, släppte Karin hastigt Kristians hand och hennes ansikte fick ett uttryck af förfäran. På verandan stod nämligen baron Georg med sin stora hund, en ful och ilsken dogg. Baronens sprang hastigt ned från verandan och hälsade artigt på Karin utan att låtsa se Kristian.

Men Karin, som på slottet lärt sig belevfvenhet, presenterade med rodnande kinder: herr von Sterner, baron Stjernefeldt. Baronens hälsade stelt nedlåtande och vände sig till Karin med de orden: "Jag söker er far, men huset tycks vara öde; kanske plockar han frukt i trädgården?"

"Nej, far har visst gått upp till grefvens med frukt, och mor var nyss inue."

Baronen lockade på sin hund, "Lux, Lux!"

och kastade, i detsamma Lux närmade sig, en vredgad blick på Kristian. Hunden rusade då ursinnig, emot denne, Karin lockade honom, men då Kristian gaf det rasande djuret en spark, reste sig detta emot honom till anfall. Ytterligt förfärad och upprörd öfver att baronen tycktes med ett grymt nöje åskåda detta uppträde, fattade hon hastigt i hundens halsband, i det hon blossande röd sade, med en för henne ovanligt skarp ton: "Lux är ohöflig, och det tillåter baron!"

Med ett hånlöje lockade han hunden till sig, under det han yttrade: "Jag trodde, att herr Sterner, som varit i kamp med Napoleons hundar, icke fruktade en stackars dogg, men det var sannt herr'n rymde ju? Det bevisar just ej mod."

Blodet sjöd inom Kristian, och hvem vet hvad han tagit sig till, om icke i detsamma mäster Eneqvist själf närmat sig, just då Kristian med stolt hållning svarade: "Ni baron är fegare, som anlitar en arg hunds tänder i stället för er egen arm." Därefter gick han, företrädd af Karin, in i boningshuset.

Mäster Eneqvist närmade sig nu baronen och ödmjukt bugande sade han: "Herr baron gör mig åter den äran."

"Ja, jag önskar ett tio minuters samtal med mäster, men helst härute i trädgården."

Mäster Eneqvist följde sin objudne gäst till bersån, och här på samma plats, där nyss de två älskande utbytt sina kärlekslöften, smidde nu den hatfulle unge baronen ränker mot deras lycka,

ty på denna jord gå hat och kärlek sida vid sida och sitta ofta på samma bänk.

Emellertid vandrade Kristian, trots det obehagliga mötet med baron Georg, helt lycklig och glad sin väg framåt A . . . s och till mästern Matthias bostad. Han hade visserligen varnat Karin för den "lymmeln till baron" som han uttryckte sig, men sedan hon förklarat att hon afskydde den efterhågsne herrn, så kände Kristian sig åter lugn och gick efter Karins önskan genast därifrån för att icke behöfva i parken sammanträffa med sin fiende.

Under vägen hem tänkte Kristian på Olga von Thaunitz och kände sig så glad öfver att han före kriget icke låtit förmå sig till någon trolofning med henne. Han ville nu underrätta sin mor, att han i Sverige fäst sig en brud, ehuru han ännu icke kunde få klart för sig, huru han i det yttre skulle ställa det för sig. Han ville så snart ske kunde komma hem till Preussen, och där skulle han rangera affärerna. Det vore kanske bäst att Wilhelm finge öfvertaga egendomen för att med honom dela inkomsten.

Sin trolofvade hoppades han få förr eller senare presentera för mor och syskonen. "Ja, så skall jag skrifva", tänkte Kristian, och satte detta vid sin hemkomst genast i verkställighet.

* * *

I stora salongen vid Hagalund brunno ljuskronorna 1:sta Oktober 1807.

Stjernprydda herrar i spännhalsdukar och uppstående frack-kragar, decolleterade damer i släp och juvelgarnityr rörde sig där fram och åter. Livréklädda betjänter i knäbyxor sprungo ut och in.

Charlotte Renstjerna, den yngsta af grefvedött-rarna, hade nyss sammanvigts med baron Gustaf Stjernefeldt, broder till baron Georg.

Gustaf Stjernefeldt hade under fälttåget i Pom-mern avancerat till kapten och, sedan han med en del af hären hemförlofvadts tillsammans med sin vän Leopold Renstjerna, rått ofta hälsat på vid Hagalund.

Pastorn från A . . . s, af hvilken Charlotte Renstjerna blifvit konfirmerad, hade just sammanvigtt sitt läs barn med den allmänt omtyckte och högaktade Gustaf Stjernefeldt. Bruden tog sig mycket bra ut i sin hvita atlasklädnig med en dyrbar spetsslöja samt den lilla fina guld kronan fullsatt med myrten och hvita rosenknoppar.

Karin Eneqvist, hennes läskamrat, hade varit inne i brudkammaren och hjälpt till att pryda bruden, och kammarjungfrun hade blifvit tillsagd se till, att mamsell Karin skulle få med af konfekt och läckerheter nere i serveringsrummet, ty bland de förnäma gästerna kunde man ju icke släppa in trädgårdsmästaredottern, huru vacker hon än var och van att i hvardagslag umgås bland det grefliga herrskapet.

"Hon ser ju ut som en riktig borgfröken, brukade grefven skämtsamt anmärka.

Karin hade emellertid lofvat att vid slottet

möta prostinnan och prästgårdsbarnen för att bereda dem tillfälle att tillsammans med hennes egen moder få se bruden, då hon lofvat att visa sig för de underhafvande och dem som från staden tagat ut till herrgården i detta ärende.

Kristian von Sterner, som flera gånger blifvit förvägrad tillträde hos trädgårdsmästarns, då han kommit för att hos föräldrarna anhålla om Karins hand, hade i dag följt med prästgårdsbarnen till Hagalund, men i stället för att följa dem till Eneqvists hade han ensam tagit vägen fram till slottet för att där möjligen uppfånga en skymt af sin Karin. Det plågade honom att veta henne vara under samma tak som den opålitlige baronen, och bäst han spejade för att upptäcka någon af dem, fick han se Karins spensliga gestalt komma med lätta steg ut på slottstrappan. Kristian vek litet åt sidan för att mera obemärkt kunna iakttaga åt hvilken sida hon ämnade sig samt försöka göra sig bemärkt.

Karin vände sig genast åt den sidoallé, dit Kristian dragit tillbaka, och under det att hon ifrigt spejade efter att få se modern och prostinnan komma, gaf hon plötsligt till ett lätt utrop och ilade glad fram till den stora alm i sidoallén, där Kristian stod. Bägges glädje öfver detta oväntade sammanträffande var så stor, att de alldeles icke gåfvo akt på, att en annan person strax efter Karin lämnade slottet och tog vägen rakt ned i parken. Karin promenerade emellertid glad i hågen vid sin käre preussares sida, och han var riktigt

upprymd af glädje öfver att så lyckligt, utan alla vittnen kunna få samtala med sin utkorade brud. Han berättade om sitt bref hem till modern och till sin syster i Pommern. De båda älskande uppmuntrade hvarandra på bästa vis att hoppas på en god lösning af den fråga, som nu var så svår att få ett gynsam svar på.

Karin omtalade, huru både hon och modern spanat ut, att baron Georg hos Karins far försökte motverka hans samtycke till deras förening.

I detsamma hördes steg bakom dem, och då de vände sig om, stod baron Georg där.

"Mjuka tjänare! minsann tror jag icke det är sköna Karin, som promenerar här i skumrasket. Ah, förlåt! Ni har sällskap, ser jag. Vet er far af, att ni promenerar här med en främmande karl?"

"Herre!" ropade Kristian, och han sröst skälfde af vrede: "hvem har satt er till förmyndare öfver denna flicka? Ni har ingen rätt att beskydda henne, men det har jag."

"Hvem har gifvit er denna rätt?" frågade baronen sarkastiskt.

"Det har jag!" svarade Karin helt modigt.

"Betyder ingenting, min bästa. Ni är omyn- dig, och jag råder er att ofördröjligen följa mig in i slottet."

Karin såg på Kristian. Hans ögon flammade och han knöt sin hand. Hon blef ytterligt förskräckt och ville till hvarje pris förekomma en sammandrabbning mellan de två rivalerna.

"Kom, Kristian!" bad hon nästan flämtande, "kom låt oss gå hem till mor."

"Ha, ha, ha", skrattade baronen, "där kommer ni ur askan i elden. Låt varna er, mamsell Karin, jag vill er väl jag."

Vid dessa ord ställde Kristian sig utmanande framför den hånande adelsmannen. "Det var den största osanning, som blifvit uttalad i Sveriges rike! Ni, ni, lättfärdige adelsjunker skulle vilja denna fagra flicka väl? Tag edra ord tillbaka och bekänn, att ni vill göra henne så olycklig som en ärbär jungfru kan blifva, men med mitt hjärteblod skall jag försvara henne och, han trädde baronen närmare, "jag råder er att gå."

"Karl, människa!" ropade baronen ursinnig, i det han trädde ett par steg tillbaka, "vore ni adelsman skulle jag slåss med er, men nu skall jag i stället binda er, och låta er slita fyrtio par spö för att ni vågar hota en svensk ädling."

"Vore icke denna dygdädla jungfru här närvarande så skulle jag snart låta er känna hur mycket jag aktar en svensk adelsman af samma ull som ni, men vänta, ni öfvermodige sprätt, vi träffas en annan gång. Kom nu, Kätchen", sade han lugnande till Karin och drog den uppskakade flickans arm under sin.

Den uppretade baron Georg, som förtärt väl mycket af bröllopsvinet, följde emellertid efter dem.

"Vänta, din utländske hund! Tro inte, att du slipper så lätt undan mig!" ropade han.

"O, se där kommer mor och prostinnan!" ro-

pade nu den stackars förskrämda Karin, "mor, mor, hjälp oss!" Prostens femtonårige David, som läste tyska för Kristian och mycket beundrade den redlige och vackre preussaren störtade fram och frågade: "Hvad står på, Karin?"

"Ingenting alls", svarade Kristian lugnt. "Karin blef blott skrämmd af den där —", han pekade på baronen.

"Snickare, rymmare, usling! Jag skall låta skjuta ned er som en hund!"

"Hvad i all världen står på?" frågade prostinnan och mor Eneqvist på en gång.

Karin kastade sig gråtande i modrens armar. "O, han skall döda Kristian!" snyftade hon.

Prostinnan gick fram och fattade Kristians arm. "Seså, nu skola vi gå till slottet helt lugnt", sade hon, "kom nu mina barn och vänner."

Mor Eneqvist gick öfver på Kristians andra sida med armen om sin dotters lif, barnen med David som beskyddare följde efter, och vid denna anordning lomade den uppretade baronen med en ed sin väg nedåt parken.

"Så, kära Kätchen var nu lugn", sade Kristian, "den herr'n var icke klar i hufvudet, tror jag, han hade visst sett för djupt i bägaren."

Framme vid slottet, där en ansenlig människohop samlats, ville prostinnan, att de skulle stanna för att få se bruden, då hon kom ut på altanen.

"Nej, jag har fått lof på en plats åt er alldeles vid altanen", sade Karin, som åter bör-

jade hämta sig från förskräckelsen. Den platsen är med ett rep afstängd för alla andra, endast vi och husets folk få gå därinom. Följ mig bara. Jag ber att få taga Kristians arm", sade Karin, då de nu skulle fram genom folkhopen för att komma inom inhägnaden. Väl komna dit, sågo de, huru baron Georg kom smygande vid altanens ena sida och spejade med riktiga falkögon bland mängden för att se, om han kunde upptäcka dem, tänkte Karin. Därefter vandrade han, tydligt utan att hafva sett dem, upp i slottet. Efter en stund slogos dörrarna till stora salen upp och företrädde af sina marskalkar, som buro armstakar med vaxljus uti, trädde brudparet ut på altanen. Ett sorl af beundran hördes bland folkhopen och tvenne kanonskott smälde från en höjd ofvanför slottet.

En bland marskalkarna, nämligen brudgummens broder, baron Georg, måtte nu ha upptäckt sin rival där strax nedanför altanen, ty han böjde sig framåt, men snubblade och tappade armstaken med de brinnande vaxljusen.

Ett ångestrop ljud — elden hade fattat i brudslöjan. Med ett hopp stod Kristian där uppe på altanen, ryckte med ett kraftigt tag ned ett tjockt dörrdraperi vid salsdörren och slog det omkring bruden, under det att brudgummen rusade efter en vattenkaraff, men mötte i dörren Kristian, som på sina armar bar hans brud in i rummet innanför salen, följd af den förfärade brudgummen samt systemen.

"Hon är icke skadad", sade nu Kristian vänd till kapten Stjernefeldt, "endast brudslöjan brann."

Därmed bugade han sig för att gå, men Stjernefeldt kvarhöll honom: "Hvem är ni min raske herre, som gjort oss en sådan oförgätlig tjänst —?"

"Kristian von Sterner, preussisk godsägare", svarade den nyss af brudgummens broder så groft förorättade Kristian och skyndade ut i salen, där han möttes af grefve Renstjerna, som klappade honom på axeln och sade: "raskt handladt, herr Sterner! Ni kan vara förvissad om, att jag icke skall glömma hvilken tjänst ni denna minnesrika afton gjort oss."

"Ingenting att tala om, herr baron, att man skyndar sig släcka eld, där man ser att den brinner. Mjuka tjänare!" och därmed var Kristian redan vid salsdörren och skyndade förbi den halfdruckne rivalen, baron Georg, ut på altanen och ned till de i stor oro väntande fruntimmerna.

Folket hade nu skingrat sig ned åt parken. Karin låg i sin mammas famn nästan afsvimmad och prostinnan höll en luktvattensflaska under näsan på henne.

"Hur är det med Kätchen?" frågade Kristian. "Var icke rädd", fortsatte han, "bruden blef ej skadad, endast brudskruden."

Karin sprang upp och knäppande i hop sina händer började hon storsnyfta. "Stackars Karin, det var för mycket förskräckelse på en afton att utstå", sade deltagande prostinnan.

"Nu skall Kätchen taga min arm och låta

mig lugnt leda dig hem genom parken", sade Kristian, "tycker inte mor Eneqvist det?"

"Jo, tack, herr Sterner, han är en så rask och förståndig karl. Kom nu, så går prostinnan och jag i förväg hem, så får ungdomen komma efter."

"Jag måste tala om för fårgubben allt som händt både i parken och i slottet; han är så intagen af den där baron Georg", sade mor Eneqvist till prostinnan nästan hviskande. "Far har förbjudit Sterner att komma till oss, för att hindra honom att träffa flickan, men det går nog inte att hindra", suckade mor Eneqvist, "för Karin är då så svag för den präktige gossen, att jag inte vet huru det skall gå."

"Ja", svarade den förståndiga prostinnan, "det är ju en känd sak, att ju mera förbjuden en frukt är, desto bättre smakar den. Jag kan icke se några skäl till att neka en så präktig karl som Sterner att få flickan, sämre måg kan ni få."

"Ja, bara han inte vore utlänning, det måste jag då hålla med gubben om, att det är bra svårt..." längre kom hon inte, ty nu mötte de själfva fader Eneqvist, som började tycka att de dröjde väl länge vid herrgården.

"Ja, kom nu far, så ska vi skynda oss in, innan prosten kommer för att hämta prostinnan, ty jag ville gärna de skulle hinna få litet kvällsmat, förstår du. Prostinnan berättar nog för dig om alla äfventyr i kväll, medan jag sätter fram kvällsmaten."

Och prostinnan berättade först om: huru den

där hisklige baron Georg öfverfallit herr Sterner i parken, då han helt lugnt kom för att se på bruden, och huru väl Sterner uppförde sig vid detta tillfälle, och sedan — ”ja”, utropade prostinnan, ”ingen har väl gjort både Renstjernas och Stjernefeldts en större tjänst än den präktige unge Sterner i kväll gjort”, och förtäljde om, huru baron Georg, som var drucken, tändt eld på bruden och huru Sterner räddat henne.

Eneqvist bet sig i läppen af förargelse, men nu kom mor och sade: ”Seså, nu hör jag ungdomen komma, gå nu ut, gubben, och be herr Sterner vara god och komma in och spisa med.”

”Du kan gå själf, mor”, svarade han förläget.

”Nej, tack vackert, käre far, det är allt du, som visat honom bort från våra dörrar, och om du nu icke vill stå riktigt med skammen inför både grefvens och allt folk, så måste du gå ut och be honom att i sällskap med prostens ungdom komma in och hålla till godo.”

”Ja, kom nu så gå vi”, sade prostinnan.

”Åhnej, jag går allt själf jag, fru prostinna”, och därmed vandrade fader Eneqvist ut och hälsade på ungdomen. Sedan han språkat litet med prostens David, vände han sig hastigt till Kristian och sade: ”Var inte ond nu längre, Sterner, utan stig på in och tag en liten risp hos oss i sällskap med prostinnan och barnen.”

”Tack, mäster, jag är icke ond, jag går gärna in för att få litet olja på mina brända fingrar.” Karin började vid denna sakernas vändning att

riktigt krya till sig, och efter en stund kom prosten smått upprymd af bröllopsvinet och började hålla loftal öfver den raske preussaren, som alla med en mun beundrade däruppe på herrgården, påstod han.

”Det kan vara nog att brinna af kärlek, såsom jag gjorde för dig, mor lilla, på bröllopskvällen, men att brinna af ljuslåga är mindre trefligt. Undrar huru det hade gått, om vi icke haft den här raske gossen så nära”, sade prosten, och slog Kristian på axeln.

* * *

I den grefliga familjen och bland bröllopgästerna rådde helt naturligt stor förvirring med anledning af den hotande olyckan, hvilken, ehuru kväfd i sin början, dock på ett så obehagligt sätt stört bröllopsglädjen. Grefvinnan Renstjerna själf höll på att dåna och fick genast omhändertagas. Bruden omringades af sina tärnor, hvilka på alla sätt sökte godtgöra den skada, brudskruden tagit, samt ingjuta nytt mod hos den unga friherinnan, men hvilken, sedan hon hunnit hämta sig från förskräckelsen, egentligen endast var ond på sin svåger Georg, som kunnat bära sig så illa åt.

Då brudgummen i brudkammaren besökte sin unga fru, som satt där omgifven af sina tärnor, blef det för Charlotte en riktig lättnad att inför honom få uttala sitt stora missnöje med svåger Georg.

"Ja, hvad vill du döma honom till för straff, älskade Charlotte?" frågade baron Gustaf.

"Han får icke föra sin tärna till bordet. Vi gifva henne i stället åt Lehnberg, så får hon nog ett vackert tal eller poem, och Georg dömes att hela aftonen vara utan dam, och ingen af tärnorna får lyssna till hans ord eller inlåta sig i samtal med honom. Säg, Lilly, är du nöjd med denna dom öfver din marskalk?" frågade hon en af tärnorna.

"Ja, mycket nöjd, den är alldeles i min smak, och det skall vara Charlotte Renstjerna, som kan döma så väl", svarade den tillfrågade tärnan; "men", fortfor hon, "nu hafva vi snart en ny slöja färdig åt dig, och med den kan du med all heder åter uppträda vid supéen."

"Nå, det var en glädjande anordning, min nådiga fröken", sade brudgummen, vänd till den unga fröken Lilly, hvilken tillsammans med de öfriga tärnorna sydde allt hvad deras små fingrar förmådde.

Grefvinnan inträdde nu, stödd på sin äldsta dotters arm. "Hur är det med dig, mitt älskade barn?" suckade hon. "Tänk, hvilken skada på din vackra brudskrud, men det är väl egentligen slöjan, som blef förstörd?"

"Ja, kära lilla mamma, det var ju väl jag slapp undan med det — men hur är det med mamma?"

"Jo, sedan jag blef öfvertygad om, att du var oskadad, har jag lyckats hämta mig igen."

"Ja", inföll nu Lovisa, "jag undrar, hur det gått, om icke den präktige Sterner varit så rask.

"Hvad säger du, barn! var det den unge snickaren, som räddade Charlotte? Han måste belönas."

"Ja, min goda fru svärmor, jag skall aldrig förgäta den ovärderliga tjänst han gjort oss. Själff gjorde han ingen affär däraf, men jag skall minnsann med det snaraste uppsöka honom", svarade Stjernefeldt.

"Äh, ni skulle bara sett, huru vacker han var, då han ryckte ned dörrdraperiet och slog det om Charlotte. Jag försäkrar, att hade det varit en man ur societeten, så skulle man aldrig kunnat förgäta honom", utropade Lovisa helt entusiastiskt.

"Är han icke det då? Hvem är han?" frågade en af tärnorna, med förvåning målad i sitt fagra anlete.

"Nej, kära Sigrid, han är snickare här i staden", återtog Charlotte i det hon tog sin mans arm och promenerade kring rummet för att känna huru hon kunde reda sig efter olycks-tillbudet.

En half timme senare finna vi bruden, iklädd en ny slöja, vid sin brudgums arm i stora salongen mottagande lyckönskningar från alla kanter och beröm för sin kallblodighet. "Tänk, att icke dåna en gång!" utropade en af matronorna.

"Ja, min Charlotte har därmed bevisat, att

hon passar till hustru åt en krigare", svarade Stjernefeldt, i det han kysste sin unga frus hand.

Dörrarna till matsalen slogos nu upp och de livréklädda betjänarna förkunnade "att bordet var serveradt." Herrarne sökte hvar sin dam, och se, när hvar tog sin, så blef baron Georg utan, ty Lovisa hade bedt Lehnberg taga hand om Georgs tärna, och som Lilly var en mycket omtyckt och begåfvad flicka, kände sig den unge skalden väl tillfreds med denna anordning.

"Nå, Leopold!" sade grefven till sin brorson, "har du bordvisan i ordning? Och", fortsatte han, "då nu Lehnberg blifvit invald i marskalkarnes rad i stället för den afsatte förbrytaren, så hoppas jag, att lärnorna icke gå miste om ett högstämdt kväde?"

"Mina damer och herrar, för en skål för brudparet äskas ljud!" ropade grefven, och en fanfar ljud från musikestraden. Alla fattade därvid sina glas och drucko för brudparet, hvarefter Rensjerna uppstämde med en viss humor i tonen:

»Allting i världen ger orsak att dricka,
När som man saken vill utgrunda rätt.
Ödet må fröjd eller vidrighet skicka.
Allt till att möta finns endast ett sätt:
Vinet den glade än gladare gör,
Jagar bekymret, och sorgen förstör.

Allting fördrar man så lätt under ruset;
Vinet den säkraste visheten ger.

Rymmer min älskliga maka ur huset,
 — Som nu tyvärr bland oss händer och sker --
 Skyndar jag hurtigt att tömma min bål,
 Dricker med glädje tacksägelseskål."

Alla drucko under stor munterhet, och kommerserådet Lagerheim, en äldre man, yttrade med ett belåtet löje: "Ja, den Anna Maria hon är i sanning dråplig i sina sarkasmer."

"På nådigt uppdrag af vår ärade värd", tog nu Lehnberg till ordet, "dristar jag att rikta några ord till tärnorna, ord uttalade af en man, född och boren till skald:

»Om aftonen, när Skaparn slutat hade
 Sitt verk, och jorden stod liksom en brud
 I första vårens dräkt och log så blygsam
 Och hennes skiljda länder blomsterkrönta
 Re'n rodnade af glädje, när de funno,
 Att alla himlarnas och undervärldens
 Härskaror fästade sin blick på dem —
 Och solen, deras brudgum, brann af fröjd
 Att ha ett föremål för sina lågor —
 Då sade Skaparen: Sköna ären I
 Och själf jag eder klädt i bröllopsskruden.
 Sen hvilken fägring er beskärdes.
 Jag alla dessa speglar skänker eder!
 Då bröt han själf från himlens höga blå
 Och ljusa spegelhvalf mång tusen stycken
 Af genomskinlig glänsande kristall.

Han andades på dem och de försmälte
 Och flöto ned och fylde jordens dalar
 Och blefvo haf och sjöar eller floder.
 Men öfver hvarje vatten sänkte sig
 en ängel ned att röra och välsigna ...
 Som ängeln var, så blef ock vattnets art,
 Om hon var ond, och om hon ej var skön
 blef böljan grumlig, stormig eller bitter.
 Men var hon skön och ren, hon vattnet gaf
 ett återsken utaf sin glans och fågring ...»

”Ja, så, mina damer, måste vi, skapelsens söner, af Skaparen utbedja oss sådana änglar, så sköna och rena, att de under dessa bekymmersamma tider må återstråla öfver vårt orofyllda lif ett stilla återsken af himmelsk frid, glans och skönhet, och därför ber jag ödmjukast att få utbringa den ärade brudens och hennes älskliga tärnors skål!”

En fanfar ljöd, och man drack med stor högtidlighet den så vackert föreslagna skålen. En af marskalkarne uppstämde nu Franzéns skära och älskliga:

»Goda gosse, glaset töm!
 Gerna ser din flicka
 någon gång dig glad och öm
 hennes välgång dricka!»

Kapten Stjernefeldt tackade å sin bruds och äroornas vägnar och yltrade, vänd till Lehnberg:

»Ack, kunde jag din lyra låna
 Jag skulle uti högstämd ton förvåna
 Mitt auditorium,
 Men nu jag ber för marskalken få buga
 Och önska honom fru och stuga
 Och så en sångmö, som ej snart blir stum!»

”Jag ber att i denna skål få innesluta alla herrar marskalkar som här hedra min Charlottes och min sköna bröllofsfest!”

Och med högt jubel dracks nu marskalkarnes skål, och särskildt den bland dem nyinvalde Lehnbergs, under det att ingen låtsade märka den af-satte marskalken, baron Georg, men han lät detta så märkbara misstroendevotum icke nedstämman sig, utan fattande sitt glas med en invit till de öfriga herrarne att följa hans exempel, yttrade han:

»Kokt och kryddad är vår mat,
 Vi ha vin och fulla bålar,
 Vi ha tallrikar och fat,
 Valda gäster, glada skålar,
 Gäster uppå tvenne ben
 Och en sångare så ... len».

Han bugade sig skämtsamt för Lehnberg.

»Tillstå skall nu hvar en vis,
 Om han blott vill tala ärligt,
 Att det forna paradiset
 Var så föga gladt och härligt.

Härligare är vårt lag,
Granne, drick; nu dricker jag!»

”Bra, min käre Georg!” ropade grefven, ”jag hoppas, du nu höjt dina aktier igen hos bruden och hennes tärnor, ehuru du sannerligen höll på att spela dem och oss ett fult spratt.”

Det dracks och pokulerades nu till höger och venster; slutligen föreslog öfverste Haij vid bohuslänningarne en skål för brudgummen med de orden:

»De nöjen, som på lifvets bana
Oss himlen aldrig än förment,
De äro blomster; låt dig mana
Att icke skörda dem för sent.

Ja, sök nu visligt att bevaka
De nöjen ödet dig beskär!
Må du ej någon ro försaka
Som ej för hjärtat brottslig är;

ty, snart kanske kallas vi att i Finlands moras eller vid en af våra gränser fylla vår plikt mot fäderneslandet.”

Man drack med lif och lust brudgummens skål; man åt och politiserade.

”Nå, min käre öfverste, hvad sägs om vår konungs sätt att föra krig?” frågade grefve Renstjerna.

”Åh, det är ganska egendomligt, det tillhör ju icke en konungens troman att i detta stycke fälla någon dom, men hans majestäts förmåga som

fältherre hafva vi nu under Pommerska fälttåget varit i tillfälle att lära känna; den saknar sundt förnuft."

"Nå men, huru skall det gå oss, om den mäktige Alexander, vår genom kungens halsstarighet förlorade bundsförvandt, vänder sig mot oss, och kejsaren utan Guds nåde, den mäktige Napoleon, gör ett med Alexander för att sluka oss som en munsbit?"

"Vi få väl krypa under ryska oket, såsom nu andra fria stater fått lära sig krypa under det franska och få dansa efter den napoleonska piskan, hvilken — det får man dock säga — svänges på ett snillrikt och träffsäkert sätt", svarade öfverste Hajj.

"För min del ställer jag i främsta rummet mitt hopp till finnarne, ett kärnfolk, härdadt i försakelse och begäfvade med en klok envishet, och icke såsom den svenska kungliga, utan all rason", sade kapten Stjernefeldt i det han klingade med öfversten.

"Men hvad hjälper deras tapperhet? En handfull finnar mot en oräknelig massa råa barbarer — och hvar taga medel till alla dessa krig?" frågade med skäl kommerserådet Lagerheim, som temligen väl kände till finanserna.

Sedan man slutligen föreslagit och under tacksamhetsbetygelser druckit värdfolkets skål, afblåstes supén.

Och så voro brölloppshögtidligheterna till ända.

* * *

Öfverallt i trakten kring Hagalund talade man om, huru den utländske snickaregesällen hos mäster Mattias hade räddat den fina bruden från att brinna upp på själfva bröllopskvällen.

Under allt detta stod Kristian Sterner och snickrade helt lugnt i verkstaden eller tog emot stora beställningar för sin mästares räkning.

Då han en dag kastade blicken ut genom verkstadens låga fönster, såg han en präktig rytare, hvars silfversporrar lyste i höstsolens sken, komma sprängande in på gården. Han hoppade lätt ur sadeln och vände sig till verkstadens springgosse med en fråga. Denne kom inrusande och ropade, "att en fin herre därute gifvit honom ett silfvermynt och bedt honom gå och kalla på herr Sterner."

"En ny beställning", tänkte Kristian, borstade af sig litet och gick ut till den främmande.

"Goddag, herr Sterner, är jag igenkänd?"

"Nå, jag tror att det är själfva herr brudgummen! Mjuka tjänare, herr kapten! hvarmed kan jag stå till tjänst?"

"Med att tillåta mig få göra ett besök på edert eget rum, där vi ju kunna tala ostördt?"

"Jag tackar herr baron, om ni vill göra mig äran gå in under mitt låga tak", svarade Kristian artigt och — sedan ridhästen insatts i stallet — följdes de åt upp på det enkla snickare-rummet, där dock en viss prydlighet förrådde, att dess innehafvare var en herreman med finare vanor än en vanlig gesäll på den tiden.

"Vi hafva mycket tänkt på och talat om er på Hagalund", började kapten Stjernefeldt, "och vi känna den tacksamhetsskuld, i hvilken vi stå till er."

"Nej, herr baron, låt oss icke tala därom!" utropade Kristian nästan besvärad, "det är ingenting att göra sak af."

Baronen log, då han svarade: "Vi skola icke ställa er inför rätta, herr Sterner, för den raskhet och rådighet ni visade på min bröllopsafton. Vi bedja blott att få gifva er något vedermäle af vår innerliga tacksamhet. Min kära hustru och mina svärföräldrar önska att personligen få tacka eder; vill ni alltså icke göra Hagalund ett besök nu, innan jag och min hustru lämna trakten för att resa till vårt hem i hufvudstaden."

Nu var det Kristians tur att le. Under det han bugande tackade för den ära honom vederfors, kunde han icke afhålla sig ifrån att litet sarkastiskt anmärka, att det kanske vore rådligast för honom att icke beträda den mark, hvarest man hotat skjuta ned honom, om han satte sin fot dit.

"Hvem har varit så äreförgäten?" frågade baronen.

"Nå, det var ju ingenting att tala om", menade Kristian, "när vinet går en åt hufvudet, vet man icke mycket hvad man säger."

Mera kunde Stjernefeldt icke få ur honom om den saken, och sedan han på det vänligaste försäkrat, att han ville återkomma för att själf få

glädjen hämta herr Sterner till Hagalund, "där man längtar att träffa er", sade han, drog baronen en signetring af sitt finger och bad att få sätta den på Kristians såsom en liten påminnelse om "den oskattbara tjänst han gjort honom på den minnesrika afton, hvilken utan Kristians mellankomst lätt kunnat få ett högst sorgligt slut".

Kristian mottog med synbar glädje den dyrbara ringen och sade nästan rörd: "herr baron! jag vill bära denna ring såsom ett minne af en tapper och ridderlig svensk ädling, för hvilken jag med glädje böjer mig." Han bugade sig djupt.

"Ack, herr Sterner!" sade baronen, "jag har ju en hälsning att framföra till er från er syster i Pommern, som ni just nyss var så lik."

"Åh, hvad säger kapten! Schwester Fredrika?"

"Ja, just er syster Fredrika, hvars bekantskap jag hade förmånen göra i ett prästhus i Angermünde under min vistelse vid svenska hären i Pommern.

"Ack ja, jag vet! Fredrika har i bref omtalat barons besök vid det tillfälle, då ni till pastor Halle i Angermünde förde en sårad kamrat."

"Ja, och som nu, tack vare de omsorger, som där ägnades honom, är fullt återställd", atbröt baronen. "Jag ber er att till edér syster framföra min komplimang." Han tryckte Kristians hand, i det han sade: "Ni är en vaken, en rask man, herr Sterner. Hade Preussen många sådana, skulle det snart afkasta sig det främmande ok, som nu trycker det."

"Jag kan icke säga er, kaptén Stjernefeldt, huru det känns att hafva rest från sitt älskade fädernesland, hvilket jag önskat att med lif och blod kunna försvara. Men hvad kunde jag som fånge i franska lägret uträtta? Jag hade icke lust att blifva nedskjuten som en hund."

"Jag kan icke förtänka er det, herr Sterner, det är en mycket hård lott att som fånge falla i fiendens hand — jag beder Gud bevara mig därifrån. Tusen gånger bättre är då att stupa för fiendens svärd eller genomborras af hans kula. Men nu farväl, herr Sterner, — auf wiedersehen!" Han räckte än en gång Kristian handen och sprängde så i sporrsträck bort.

"Så olika bröder", sade Kristian för sig själf, i det han helt blygsamt drog af den dyrbara signetringen och betraktade den noga. Den bar gifvarens initialer, dato och årtal från hans bröllopsafton.

Sedan Kristian i en ask gömt undan denna klenod för att blott högtidsklädd bära den, gick han åter ned till sitt arbete; men han hemlighöll alldeles afsikten med Stjernefeldts besök hos honom.

FEMTE KAPITLET.

Räfven söker byte.

Höstens vemodigt sköna tid, då våra förhoppningars blomma burit frukt, då vi skörde hvad vi tidigare sått, var nu redan svunnen.

Huruvida den idoge odal mannen kände sig lika belåten med hvad han fått inhösta, som man har skäl antaga, att den hänsynslöse eröfraren kände sig, är svårt att afgöra. Alltnog, efter freden i Tilsit hotades Europas frihet från Frankrike, Ryssland och England.

Napoleon behärskade kontinenten, England hafven, och England lät icke i likhet med Ryssland insnärja sig i Napoleons nät.

Det arma Preussen blödde ur djupa sår, dess ädla konungapar hade fått fly från Berlin och med sina barn slå sig ned i ett enkelt landthus utanför Königsberg, medan den framgångsrike inkräktaren slog under sig allt mer och mer af deras land.

Under dessa förhållanden var det Kristian Sterner alldeles omöjligt att återvända till sin hemort, i all synnerhet då hans hjärta hår i Sverige så grundligt beskjutits af den listige Amors pilar, att Kristian inför sig själf måste tillstå, att han visserligen lyckligt undgått fångenskapen i Napoleons läger, men endast för att komma ur askan i elden, nämligen att så illa låta sig fångas af den skicklige eröfrare, som högst sällan, om än någon-

sin förlorar silt mål. Han var ohjälpligt Amors fånge, och det värsta var, att han icke ens försökte att komma ur denna fångenskap, trots det gälde ingenting mer och ingenting mindre än skilsmessan från fädernesland, fädernegods och anhöriga.

Ja, i sanning, den lille guden var ej mindre grym i sina fordringar på vår stackars preussare, än Napoleon var, då det gälde Preussen och dess heligaste intressen. Men det fanns äfven en annan makt, som vår stackars landsflyktige Kristian hade stor orsak att frukta: hatets och afundsju-kans makt, som spelar en icke ringa roll i vår syndiga värld. Då, såsom nu, strider den dock sällan med öppet visir, utan smider helst i tysthet sina ränker bakom vår rygg.

Baron Georg hatade Kristian helt enkelt därför, att denne stälde sig hindrande i vägen för hans planer. Att dessa planer, då det gälde den enkla, oerfarna unga skönhet, för hvilken han fattat en klandervärd passion, voro honom — en landets ädling — ovärdiga, föll aldrig den unge baronen in. Han var icke van att så strängt nagelfara med sig själf eller att af sig själf fordra den själfbehärskning och försakelse, hvilka han var den förste att fordra af andra, i all synnerhet af dem, som voro af ofrälse blod.

För en adelsman var allt tillåtet gent emot en halfblodig eller ofrälse, menade baron Georg.

Efter denna princip handlade han. Huru han nu spunnit sina trådar omkring mäster Eneqvist, och äfven hos Renstjernas försökt framställa sa-

ken i en fördelaktig dager, så hade han lyckats få det därhän, att Karin Eneqvist strax på nyåret skulle åtfölja grefvens upp till Stockholm för att hos hans faster, en änkefriherrinna, inträda som kammarmamsell.

Karin själf ville aldeles icke lämna sitt kära hem och sin ännu kärare preussare, för att gå okända öden till mötes, men då grefvens gjort gemensam sak med den listige Georg Stjernefeldt, hade Karins föräldrar, i all synnerhet fadern, beslutit att rätta sig efter det höga herrskapets önskan, ehuru mor Eneqvist i sitt inre icke var nöjd med denna anordning.

Det led mot jul. Ett lätt snötäcke bredde sig öfver marken, och novemberstormarnas tjut hade efterträds af en mera stilla snötyngd luft. Lilla talgoxen knackade på vid stugufönstren, och inne i husen, såväl i rike mans slott som i de mindre bemedlades boningar, började man få brådtom med julbrygden och ljusstöpningen samt jullimporna, som behöfde en lång tid att både jäsa och gräddas i den stora murade ugnen, till hvilken fattigstugugubben fick spänta gluggstickerorna och fattigstugugumman binda ungssofan, allt för att få sig en taljdank med vid ljusstöpet, och en rågkaka vid julkaket.

Så hade man nu äfven i mäster Matthias verkstad mycket brådtom med åtskilligt, som skulle vara färdigt till jul, icke minst Kristian, som förelagit sig att åt Karin Eneqvist förfärdiga ett litet mästerstycke till sybord med lådor, klaffar och in-

läggningar. På detta bord kunde han ju endast arbeta på lediga stunder, och dessa blefvo ju längre det led mot jul allt färre och färre.

Kristian hade icke sedan Allhelgonatid träffat Karin. Hans längtan efter henne var stor, men han visste icke det ringaste om den beramade Stockholmsresan.

Man hade tid efter annan genom en skicklig manövrering förstått att hindra de unga tu att träffas allena, ej heller lämnat Kristian tillfälle att hos föräldrarna anhålla om Karins hand.

Nu var han dock fast besluten att vid öfverlämnandet af det vackra sybordet framställa detta viktiga ärende.

Ett par dagar före den stora högtidens inbrott stod just vår hjälte och lade sista handen vid sitt vackra arbete, i det han med en oljad skinnlapp flitigt gned det lilla bordet, i hvars lådor han inlagt sybehör samt en liten ring med en blå perla uti, som kostade 20 daler hos guldsmeden i A—. Dessutom hade han åt mor Eneqvist förfärdigat en nystfot och till densamma bifogat ett paket vackert stickgarn. Nu var allt detta ordnad, och Kristian stod just i begrepp att uppsöka verkstadens springpojke för att tillsäga denne att följa sig till Hagalund, då gossen just infann sig och anmälde, att prostens David önskade tala med herr Sterner.

"Jaså, — ja — han får komma upp, ehuru jag har mycket brådtom. Du Kalle skall hålla dig beredd att följa mig till Hagalund för att bära

ett litet bord, som jag just nu skall slå en vaxduk om, så att det icke måtte taga någon skada under vägen."

Han afskedade gossen och strax därefter infann sig prostens David, hvilken, sedan han hälsat och frågat, "huru det stod till", med en mycket högviktig min och ton yttrade: "Jag har en hälsning från Hagalund till herr Sterner."

"Är den hälsningen från grefvens?" frågade Kristian, under det han ifrigt arbetade med att få det lilla bordet väl emballeradt.

"Nej, visserligen icke, den är från Karin Eneqvist", svarade David med höglidlig stämning och iakttog med nöje, huru färgen på Kristians ansikte blef allt högre, ända till dess den steg till purpurrött vid underrättelsen om att: "Karin ber hälsa, att herr Sterner skall vara god och komma dit med det snaraste, "ty," sade den unge, högt betrodde budbäraren, "Karin var mycket ledsen öfver att det nu var bestämdt, att hon skulle fara till Stockholm med grefvens och få en plats där hos en friherrinna."

"Hvad säger du, David! Skall Karin resa så långt bort? — Aldrig i världen skall det ske, jag ämnar mig just nu dit", sade Kristian, alldeles för sig själf. "Har du lust, David, att följa mig ett stycke på vägen, så kan du hjälpa Kalle litet med att bära det här", och han räckte David paketet med den inventiösa nystfoten som kunde fällas ihop, hvarefter han ännu en gång granskade sin dräkt, borstade sig och begaf sig som en kurir i väg

med de bägge gossarna, hvilka hade all möjlig möda att följa den raske preussaren.

Vid afvägen till prostgården tog David farväl och bad hälsa Karin, att han riktigt utträttadt ärendet.

Kristian, som nu själf tog paketet med nystofoten och garnet, påskyndade så sina steg, att den stackars Kalle var alldeles uppgifven af trötthet, då de nådde Hagalunds grindar.

Där hejdade sig Kristian litet och sade medlidsamt: "Stackars Knabe, du är trött, du kan dröja litet och pusta ut, så går jag i förväg till trädgårdsmästarens, och du kommer efter om tio minuter." Han såg på sin klocka, en stor silfverrofva, som han ärft efter sin far.

Kristian vände nu in på den vägen, som bar till Eneqvists bostad och höll just på att stiga in i dess förstuga, då någon ropade: "herr Sterner!"

Han vände sig om och varseblef mästern Eneqvist själf, som vinkade honom tillbaka.

"Jag ville be att få tala några ord med herr Sterner, ty det är så, att mina fruntimmer hafva mycket brådtom med julstöket; och så skall flickan rustas ut till sin långa resa, ty det är bestämdt, att hon skall följa grefvens till Stockholm."

"Hvad är det för påhitt, mästern! Det är ju alldeles galet!" inföll Kristian.

"Åh, vi skola hoppas, att det gör flickungen godt att komma ut litet, och skulle hon icke trivas, så blir det väl alltid någon lägenhet att komma tebaks i vår, tänker jag."

Kalle kom nu springande med det väl ombonade sybordet.

"Nej, min gosse, nu går du gale!" ropade mästern Eneqvist, då han såg, att gossen styrde kurs rakt på hans boning, "det där skall väl upp till herrgården, förstår jag." Han pekade åt gossen att vända om uppåt stora allén. "Låt oss dock se, om där finns någon adress."

Gossen satte ned sin börda, och Kristian läste: "Karin Eneqvist. Julafton", ja, så står det här."

"Hur . . . hvad kan det väl vara som är så stort? Ja, så gå då och ställ det där på trappan, du gosse, och vänta till dess jag kommer, så skall du få litet traktering."

Gossen gick, och mästern sade, vänd till Kristian: "Nu har nog den unge baronen varit framme igen." Han såg skarpt på den tilltalade, men Kristian tycktes icke märka det, utan frågade ifrigt:

"Hvilken baron?"

"Hm . . . baron Georg, vet jag, hvem skulle det eljest vara?"

"Den storskräflaren! den slyngeln!" utfor Kristian. "Brukar den karl'n gifva er dotter presenter?"

"Jaa då, häromsistens fick hon en riktigt fin sylåda med spegel i, den hade nog kostat ett par riksdaler."

"Donnerwetter!" utbrast Kristian, rodnande upp till hårfästet, men hejdande sig, sade han slutligen med en viss öfverlägsenhet:

"Det är icke svårt att veta hvad en slik herre menar med sådana krokare, men ni, mästare, bör noga akta er dotter för sådana gökar som den baronen."

"För utlänningar och rymmare, ja", svarade mästaren hånande.

"Förlåt mig, mästare Eneqvist, hvad menar I med ett sådant språk? Jag, Kristian Sterner, menar ärligare med Karin, än denne baron, som är en bof, då han vill bedraga en sådan härlig flicka, men med mitt hjärteblod skall jag försvara henne mot denne eländige hycklare, ty jag älskar er Karin och begär henne af er till hustru."

Kristian hade talat manligt, det gjorde ett visst intryck på den enkle trädgårdsmästaren.

"Ja ja, det kan ju visst vara att tänka på i framtiden", svarade han, "men än så länge så..."

"Det har ni mycket rätt uti, mästare, att jag icke nu genast kan bjuda Karin ett hem, men... jag har fått hennes löfte, det återstår nu att få hennes föräldrars."

Detta skulle vår ärlige preussare aldrig sagt, ty det misshagade fader Eneqvist, att Kristian utan att först inhämtat hans mening talat med dottern. Han teg därför envist, såsom inbundna naturer ofta göra, istället för att uttala sitt missnöje.

"Gif mig er hand, mästare!" sade den öppenhjärtige Kristian, hvilken nu börjat tro på sin lycka och framgång i denna för hans hjärta så viktiga angelägenhet.

"Hm . . . hvad tjänar det till att jag ger er min hand, när ni ändå inte får min Karins?"

"Jo, men jag får ju den i en snar framtid?" återtog Kristian beherrskad.

"Det har jag inte lofvat er, Sterner."

Kristian kände, huru hans unga blod började sjuda inom honom vid detta envisa svar, men han bekämpade sitt lynne och sade med något höjd stämma endast: "Hvarför har ni då icke under det år, som förflutit, kört mig på porten, utan tilllåt mig att hemma hos er träffa Karin och njuta af hennes sällskap? Nu är det för sent att skicka mig bort, ty nu älska vi hvarandra, er dotter och jag, och nu går jag in till fruntimmerna, och ni bör icke förbjuda min gång till Karin, men Gud förbjude, att den varulfsven, den friherrlige räfven får lägga försåt för Karins oskuld."

Eneqvist hindrade vid dessa ord Kristian att gå in genom förstugudörren. Han ställde sig framför den redlige friaren och frågade i något hånande ton: "hvad menar herrn med, att räfven söker lägga försåt för min flicka; det är ingen annan än ni själf, herre, som det gör, men det skall bli slut därpå, det säger jag."

"Seså, mäster", sade Kristian med ett öfverlägset lugn: "ställ sig nu icke så okunnig. Hvem har öfvertalat er att skicka er Karin till Stockholm? Ni vet nog, mäster, att det är den illistige adelsjunkern, som utsett er dotter till sitt offer, men så sannt som jag heter Kristian von Sterner

och redligt älskar Karin, skall aldrig den hofven vinna sina onda afsikter! — Och nu går jag in.”

Kommen upp på förstugukvisten, där Kalle salt med det väl omlindade sybordet bredvid sig, tog Eneqvist upp ur sin börs ett två-skilling-bankomynt och räckte gossen, samt tillsade honom att sätta sitt paket in i salen, hvarefter mästaren styrde sina steg upp till vinden, där han hade frukt förvarad.

Kristian däremot fortsatte helt dristigt sin gång genom salen ut till köket, där han gläntade på dörren och fann de bägge Eneqvistska fruntimernerna sysselsatta med bakning.

Karin slog ihop händerna af förtjusning, då hon fick se sin så efterlängtade Kristians mörklockiga hufvud i köksdörren, men mor Eneqvist utbrast: ”Aj, aj, kommer det nu främmande hit ut bland degträgen! Akta sej, Sterner, käre herre, att han inte kletar ned sina fina kläder. Gå in med honom du på en liten stund, Karin, jag skall lägga din deg tillbaka i träget så länge.”

Karin lät icke säga sig detta två gånger. Hon tvättade i en blink degen af händerna och följde efter Kristian in i det stora rum, som vanligen benämndes salen. Hon var mycket täck, Karin Eneqvist, i den kostym af huslig trefnad hon nu bar. De guldgula flätorna hängde utefter ryggen, och ett stort hytt och rödt förkläde omslöt den smärta gestalten. Kristian tyckte, att Karin aldrig varit vackrare än nu. Trots det afvisande bemötande han nyss rönt från mäster Eneqvists sida, ansåg

han ju ändå Karin såsom sin brud efter de löften de växlat sig emellan. Kristian tyckte sig därför vara i sin goda rätt, då han något upprörd slöt den älskliga flickan till sitt bröst, i det han halvhviskande sade: "Kätchen, du holdes Mädchen! du är ju min? ty jag är din Kristian, din älskare och beskyddare."

"Ja, Kristian! jag är din, ingen i världen skall kunna skilja mig från dig, fastän de vilja detta och därför skicka bort mig", svarade Karin darande af sinnesrörelse.

"Men du får icke resa, Kätchen! Gud törbjude, att du skulle falla i det försåt man lagt ut för dig! Jag börjar nu förstå hvar räfven finns, som lurår efter rof, men aldrig, så länge detta hjärta klappar, skall du, älskade flicka, blifva hans byte. Vet du, Kätchen, att kärleken är starkare än hatet, ty den strider med rättfärdiga vapen, under det att hatets giftiga pilar väl kunna såra och förorsaka sveda, men icke döda. Vi skola kämpa troget mot hat och list och afgå med seger."

De följdes åt hand i hand fram till soffan, som stod vid sidoväggen, undanskynd för dem, som trädde in genom dörren från förstugan. På denna hvitmålade träsoffa togo nu de bägge unga förföljda plats; Kristian lade Karins hand i sin och sade:

"Nu, Karin, måste vi taga mutter till råds, du måste be henne komma in litet, om jag icke får gå dit ut till henne. Sedan skall du själf tala med din far, jag har redan talat med honom, men min

fiende har kommit före mig och förvridit hufvudet på honom, så att han icke kan se klart. Men gå nu och bed mutter komma in litet!"

Han kysste Karins hand och hon skyndade ut i köket till modern och framförde Kristians önskan.

"Ja, de karlarna, de begripa då ingenting, i synnerhet, då de icke själfva hafva ett hus att försörja", utlät sig mor Eneqvist. "Hvem tror han har tid att stå och prata nu midt i julbrådskan?"

"Ack mor! bara en liten stund", bad Karin så bevekande. "Jag skall sköta ugnen och baka ut de här bullarna, se här har du tvättfatet, mor, skynda dig nu."

"Ja de barna, de barna", klagade mor Eneqvist, "om man skickar dem till byn, så gå de till kvarna. Jag skall väl gå nu då, men — barn! limporna stå i ugnen, glöm inte dem!"

"Nej, jag glömmur ingenting, bara jag får stanna hemma hos dig, mor. Men gå nu!"

Då mor Eneqvist kom in i salen, höll Kristian på att aftaga omslaget af det sybord han till Karin medfört, men den inventiösa nystfoten hade han icke tagit af omslaget på, ty han ville se om mor Eneqvist förstod sig på mekaniken.

"Go'dag, kära mor!" sade Kristian helt gemytligt och bugade sig för den inträdande. "Jag har ställt därborta i hörnet en julgåfva till Karin. Hon vet ej af den, men låt den stå där, till dess hon själf upptäcker den. Och det här ville jag be mor

hålla till godo med, det är alltsammans förfärdigadt af mina egna händer."

"Käre herr Sterner, hvad är nu det för vackra saker han kommer med; tack så mycket, — nog vet jag, att flickan har smysslat med något åt Sterner också, men inte vet jag, om hon nu kan få det färdigt, stackars barn, när hon skall rusta sig till att följa med de gresliga till Stockholm tredje dag jul."

"Men, kära mor vill väl inte skicka sitt enda, fagra barn ifrån sig och låta henne komma i ulfvaklor?" frågade Kristian med mycken bestämdhet i tonen.

Mor Eneqvist suckade. "Nej, jag vill visst inte det, men nu hafva grefvens däruppe och gubben min beslutit det, och får jag befalla flickan i Guds hand."

"Åh, hvad är nu det för snack? Om man kastar ut sitt barn bland ulfvar, så äta de upp det, Gud bevarar icke den, som handlar så. Men Karin vill icke resa."

"Ja, men ... nu hafva de så beslutat i höga rådet däruppe vid herrgården, och då måste det blifva så; hvarken Karin eller jag hafva något att säga."

"Men, det har jag", svarade Kristian stolt. "Karin och jag älska hvarandra, och jag har bedt hennes far gifva mig henne till hustru."

"Du milde skapare, hvad hör jag!" utropade mor Eneqvist. "Nåå, hvad sade far om det?"

"Det får han själf tala om; nu frågar jag hvad mutter säger: Vill ni gifva mig er dotter?"

"Käre, bäste Sterner, om jag nu skall säga sanningen så ... tycker jag riktigt bra om honom. Men si, att vår Karin skulle resa så långt från oss och blifva bosatt därute i edert land, där fransmän och turkar fara fram så fasligt, si, det vill jag inte, nej på inga vilkor."

"Nå, då bosätta vi oss här i A..., blott vi, så snart Preussen får fred, få fara hem och hälsa på min mutter och syskonen och reda mina affärer", återtog Kristian helt lugnt.

"Nej, dit bort får han allt resa ensam, Sterner."

"Nå, men lofva mig då, att jag får Karin, när jag kommer åter, och innan jag reser, vill jag att prästen högtidligen skall trolofva oss."

"Ja, se det få vi lämna åt framtiden, flickan är så ung, och jag släpper henne ogärna ifrån mig ännu på något år."

"Och ändå vill mor släppa henne nu ifrån sig och lämna henne i den största fara, en oskyldig flicka kan råka uti?"

"Hvad säger han —! Ja, nog har jag mina farhågor, men jag lämnar då flickan i de grefligas beskydd, efter nu de och gubben min nödvändigt vilja hafva det så."

"Hafva de mera att säga öfver Karin än hennes mor? Ingen kan emot en moders vilja taga hennes barn ifrån henne utan att bruka våld, följ nu den moderliga känslan, mor Eneqvist, och bruka sin makt mot sin man!"

"Ja, nu får Sterner ursäkta", svarade den enkla frun, "men Karin kan inte ensam sköta julkaket, och tjänsteflickan håller på med brygden, farväl så länge, och Guds fred, käre Sterner! jag skall nog språka med gubben min än en gång om saken. Vi få väl höra af hvarann i helgen?" Och därmed försvann den redliga husmodren genom dörren, men stack åter in hufvudet, nickade och sade: "Jag skall skicka in flickan för att säga farväl."

Då Karin kom in, stod Kristian midt i det stora rummet, hans uppsyn var mörk, handen knuten och hans unga bröst häfdes starkt.

Karin blef förfärad vid denna syn.

"Hvad är det, Kristian?" sade hon och stannade med knäppta händer midt framför honom.

"Hvad det är", svarade han. "Jag har ett fädernesland, ett fädernegods, men dit får jag icke föra mitt hjärtas brud."

Han räckte ut båda händerna mot Karin, som fattade dem.

"Men dig", fortsatte han, "dig kan jag aldrig lefva utan, där du är, där måste jag vara. Men hvar taga brödet här, Karin, då jag icke kan få taga i arf det gods, som tillhör mig —? — Och — reser du till Stockholm, så se vi hvarann aldrig mer. Kätchen, säg mig, att du icke reser?"

Den stackars bedröfvade flickan kunde icke svara. Hon brast ut i gråt.

"Så, så, Kätchen!" tröstade henne Kristian,

"kom och sätt dig på soffan där, så skall jag säga dig något."

Han drog henne med sig, och under nästan faderliga smekningar sade han: "War du ganz ruhig, mein liebchen! Ser du, jag vill gå till högre rätt med denna viktiga tvist; jag menar, att jag vill gå till greffen och för honom framlägga denna sak; ty han har låtit fråga mig på hvilket sätt han helst får visa mig sin erkänsla. Du förstår, Kätchen, det är med anledning af den där händelsen bröllopsaftonen."

Karin hejdade nu sin gråt, torkade med förkläds-snibben sina vackra, mörkblå ögon och nickade åt Kristian, att hon förstod honom, "men —" sade hon, "far, ser du, har ju beslutit, att jag skall resa. O, om blott far ville unna mig att vara hemma!"

I detsamma hördes steg utanför. Karin sprang upp och gick till dörren, från hvilken fadren nu inträdde. Hon slog sina armar om hans hals och begynte storsnyfta.

"O, far! att du vill göra mig så olycklig!" klagade hon. "Du får ångra dig, far."

Eneqvist slog sin arm om sin unga dotters lif och drog henne inåt rummet, där han nu upptäckte Kristian, som låtsade hvarken se eller höra.

"Jaså, ni är här ännu. Då förstår jag godt hvarför Karin min är så upprörd. Jag förbjuder er, Sterner, att hädanefter träda inom mina dörrar, förstår ni mig nu? — —"

"Far, far!" ropade Karin, "jag älskar Kristian, du får inte tala så till honom!"

"Ah, griller och dumheter bara! Det går snart öfver det där, när du kommer upp till hufvudstaden och får se annat folk, som äro födda i samma land som du."

"Herr Eneqvist!" sade Kristian lugnt. "Jag lemnar nu ert hus för att icke beträda det, förrän ni ber mig härom, men, hvad än er faderliga myndighet förmår, icke förmår den döda den kärlek, som bor i våra hjärtan, Karins och mitt. Den är starkare till och med än er faderliga myndighet. Men skickar ni er dotter till Stockholm nu, så kommer hon att ropa ve öfver er, som kastat henne i råfgropen."

Han bugade sig och gick.

Karin sprang ut i trädgården efter Kristian och lämnade fadern ensam att begrunda, hvad han hört.

"Joo, det är mod i den där också", sade mästarten för sig själf, "men hon får väl lära att böja sig med tiden." Han gläntade på köksdörren.

"Är du där ensam, mor?" sporde han.

"Ja, här finns ingen mer än jag och limporna som höllo på att blifva uppbrända."

"För den där preussarens skull, kan jag tro? Joho, det har ni nu för all er nyfikenhet att vilja höra honom berätta om sina äfventyr. Nu har han ju alldeles förvridit hufvudet på flickan, så att i stället för att hon skulle vara tacksam och glad öfver att få resa med grefvens till hufvudstadens härlighet, så vill hon platt inte resa."

"Var snäll, gubben, och akta dig för kakspaden, medan jag sätter in de sista limporna . . . ! Så där ja, nu få de stå där i ugnen och masa sej en timme, och nu skall jag svara dig och säga min tanke, om du bara inte tager till misstykke."

"Jo, ser du, Eneqvist, min tanke är, att vi icke göra rätt uti att skicka flickan bort, ty, ser du, min gubbe, sådana där adelsherrar som baron Georg, de akta icke stort en flicka af vårt stånd, och jag säger dig rent ut, att jag icke tycker om den där baronen och hans spring här och hans ifver att få flickan till sin faster."

"Huruså, mor, är hon icke i godt förvar där?"

"Ja, ni karlar äro allt bra sentänkta af er, men jag tror, vet du far, att vi allt kunna få ångra, om vi emot Karins vilja skicka henne bort!"

"Det där är ju alldeles den där snickarens förbaskade prat, som han satt i hufve't på dig, därför att han gått och förgapat sig i flickan, och just därför skall hon bort, mor!"

"Du får då taga ansvaret på dig, far, efter en mor icke har det ringaste att säga öfver sitt barn. Och nu kan du gå, Eneqvist."

"Ja, jag hör, att du är lika oförståndig som flickan."

"Nej, det är du, som är lite dum den här gången, men nu kan du gå."

Fader Eneqvist drog sig tillbaka från köket och sin äkta hälft, men kände sig bra nog besvärad af hennes tal och bestämda motvilja för hvad han själf ansåg vara godt och visligt.

Karin och Kristian hade emellertid ute i trädgården öfverenskommit, att Kristian skulle gå direkt upp till herrgården och tala med grefven, och så skulle de med hopp se tiden an.

Öfverallt var julbrådskan stor, icke minst på herrgården, där det nu också gällde att blifva i ordning för den tillämnade resan till Stockholm, där man för första gången skulle besöka "de unga tu" i deras eget hem samt deltaga i hofcouren och bevista säsongens baler och supéer i hopp, om att äfven åt Lovisa finna en passande make.

När "herr Sterner" af betjänten anmäldes för grefven, svarade denne: "Ja, för katten, släpp in honom, ty ehuru jag har ondt om tid, vill jag dock höra hvad han vill."

Då Kristian inträdde, satt grefven i sin stora skrifstol. Han anvisade med handen Kristian en plats i en länstol midt emot och sade i vänlig ton. "Nå, herr Sterner! äntligen får jag ett besök af er; jag har länge nog väntat därpå. Säg mig, är det något hvarmed jag kan tjäna er, så är det både min plikt och min glädje att göra det."

"Åh, herr grefve! vi skola icke tala därom, men vill herr grefven visa mig en riktig nåd och godhet så" — — Kristian hade svårt att lägga sina ord riktigt, då han ju ogärna ville kompromettera en adelsman inför en annan. Hans medfödda ädelhet och rättsinnighet förbjöd honom detta.

"Nåå, herr Sterner! fram nu med hvad ni önskar, ty på förhand kan jag säga er, att jag är

förvissad om, att ni icke till mig framställer en önskan, som är mig omöjlig att efterkomma."

"Ja, min ödmjuka bön till herr greven är, att greven i enlighet med Karin Eneqvists egen önskan samt hennes mors förhindrar Karins resa upp till Stockholm."

Greven såg på Kristian med ett leende som betydde så mycket som: "jaså, du tigger för din sjuka mor, min gosse." Högt sade greven. "Är det möjligt, att den unga fagra Karin icke vill resa till vår hufvudstad med alla dess nöjen och härligheter, som hon aldrig förr skådat?"

"Ja, herr greve, Karin har stora skäl till att icke vilja företaga denna resa, men jag skall be herr prosten att klarare än jag förmår inför herr greven framlägga skälen till denna Karins önskan att icke nu lämna hemmet och fosterbygden."

Greven såg litet förvånad ut. Hans ansikte antog ett strängt uttryck, då han frågade: "har ni sjelf någon del i denna hennes önskan?"

"Ja, herr greve, jag delar den af allt mitt hjärta."

"Nå, hvad säger Eneqvist om saken?"

"Han vill, att hans enda barn skall resa och komma i en fara, där hon kanske icke en gång kan påräkna herr grevens beskydd."

"Hvad menar ni? Jag förstår icke. Den ädla fru, hos hvilken hon skulle få plats, är naturligtvis villig att beskydda den unga oerfarna flicka hon tager i sitt hus."

"Men, om Karin en dag lockas ut ur detta hus, utan att hennes matmor vet därom, och sedan aldrig återkommer, kan då den ädla frun beskydda henne?"

"Åh, Karin Eneqvist är väl en flicka, som icke så lätt låter sig lockas i en snara, tänker jag?" invände grefven.

Men tog nu Kristian mod till sig och sade: "Jag vet och Karin vet, att hela denna Stockholmsresa är planlagd för att locka flickan i fördärf, och vi vädja därför till herr grefven att göra denna plan om intet och öppna ögonen på hennes bedragne far. Och nu skall jag icke längre hindra herr grefven, utan ber att få buga mig. Prosten skall nog bättre än jag förmått framlägga denna angelägenhet inför herr grefven."

"Ja, jag tillstår, att jag icke riktigt kan fatta sammanhanget", svarade grefven, "men jag är förvissad om att herr Sterner icke gifver sig till förespråkare för en orättfärdig sak. Bed prosten med det snaraste besöka mig! Och nu en god jul, herr Sterner! må de oroliga krigshändelserna i edert hemland snart efterträdas af fredens väl-signelser, så att ni en annan julhelg kan i lugn vistas bland edra närmaste. Farväl! Ett bref till er är redan lagdt på posten. Stjernefeldtarna vilja blott därmed visa, äfvensom Renstjernas, att de icke glömma en modig och god handling, äfven om den är gjord af en främling."

Han räckte med dessa ord Kristian handen till afsked.

Dagen före julafton, som var en tisdag, besökte prosten grefve Renstjerna och framlade för honom den unge preussarens frieri till Karin Eneqvist, men också den förföljelse han med anledning häraf haft att utstå af baron Georg, som till och med på bröllopsaftonen smädat och med hotelser bemött den unge Sterner.

Grefven gjorde stora ögon. "Hvem har hört och sett detta?" frågade han.

"Min egen hustru, min son David och mor Eneqvist", svarade prosten, "och", tillade han, "det lider intet tvifvel, herr grefve, att den unge baronen för den vackra flickan fattat en otillåten böjelse, då ju Karin är under hans stånd och således aldrig kan som hustru uppträda vid hans sida. Under sådana förhållanden är det ju icke rådligt att tillåta den unga baronen planera för Karin och tvinga på henne en plats, som hon icke behöfver och icke vill antaga, ehuru baron Georg lyckats förblända gubben Eneqvist med fagra förespeglingar om en ljus framtid för hans dotter."

"Min bäste herr prost!" utbrast grefven, "jag är helt öfverraskad af denna sakernas vändning, och inser nu, att min käre Georg, som är mycket fiffig, spelat sina kort så väl, att han kommit oss att tro, att det var Sterner, som ville bedraga den unga Karin, och att det därför var alldeles nödvändigt att rädda henne undan honom, hvilket bäst kunde ske genom att föra henne så långt som möjligt undan denne ståtliga preussare."

"Ja, herr greve, såsom rival till denne ärlige och aktningssvärde preussare, är det ju helt naturligt, att baron Georg sökt att göra sin antagonist misstänkt. Sterner menar fullt ärligt med Karin, har hos föräldrarna begärt hennes hand, fått Karins löfte och svurit att skydda henne mot all fara, äfven med fara för sin egen välfärd, då det tydligen konspireras mot honom."

"Nå, detta förändrar ju alldeles saken, "min käre herr prost. Jag tycker mycket bra om den unge preussaren; det är icke någon vanlig snickaregesäll, utan en belevad man med urskiljning och ett godt hjärta i bröstet. Men hvad säger nu Eneqvist om allt detta? Han är ej vidare klyftig, min käre mästare, men redbar är han."

"Ja, gubben är så alldeles baron Georgs språkrör i denna sak, att han med samma okvädingsord tilltalat den man, som anmält sig som måg hos honom. Men då han är preussisk adelsman och egendomsherre och har uppfört sig så väl, att han åtnjuter allas aktning, är det mindre välbetänkt att handla så ogrannlaga."

"Hvad säger prosten! Är Sterner adelsman?"

"Ja, herr greve! von Sterner är hans namn, och han är af en gammal väl ansedd adlig godsägaressläkt i närheten af Strelitz.

"För all del, käre herr prost! jag tackar för denna upplysning och önskar, att vi på alla sätt gifva den unge mannen upprättelse och den ära honom tillkommer, på det man ej må i Preussen säga om oss, att vi äro ett ohysadt folk."

"Om herr grefven alltså tillåter, att vi inhi-bera Karins resa, så skall jag annandag jul med moderns medgifvande bjuda henne hem till oss på ett par dagar, och kanske herr grefven vill själf tala med Eneqvist."

"Jaha, det vill jag. Jag skall skicka efter honom till klockan nio annandagen, och medan han är här uppe, kan Karin ju resa af till prostgården. Jag gratulerar de unga tu att i herr prosten hafva funnit en sådan vän. Baron Georg åtager jag mig. Farväl och god jul!"

Huru längtade icke både Kristian och Karin att nu vid högtiden få träffas. Prosten hade i tysthet underrättat dem och mor Eneqvist, huru väl hans uppdrag hos grefven lyckats, men allt detta hemlighölls för Eneqvist själf.

"Julottan sågo de unga tu hvarann i kyrkan, som var öfverfylld af folk, och prosten framhöll med ovanlig kraft och högtidlighet den stora dagens betydelse och betonade särskildt, att alla människor inför Herren betyda lika mycket; enda skillnaden ligger i deras eget förhållande till Honom, som kommit i världen för att frälsa syndare."

Vid utgåendet ur templet beredde Kristian sig tillfälle att tala litet med Karin, som tackade honom varmt för det vackra sybordet, och Kristian tackade henne icke mindre för de broderade tofflorna, som han "knappt nåndes trampa i", förklarade han.

David kom fram till kyrkdörren och hviskade till Karin så högt, att Kristian hörde det, att han skulle komma annandagen half tio och hämta henne till prästgården på ett par dagar. "Också spisar herr Sterner middag hos oss den dagen", tillade därvid munsjör David, blinkande af hemligt förstånd.

Karin småskrattade helt förtjust åt detta förslag, och hennes konfirmationslärare, prosten, fick härmed ett ännu större insteg i hennes hjärta. Och så gingo de unga helt belåtna hem hvar till sig.

SJETTE KAPITLET.

Räfven lurad.

Ehuru grefve Renstjernas redan tredje dag jul anträdde sin Stockholmsresa, hunno de icke fram till hufvudstaden förrän till trettondagen, ty dels hade de under vägen hälsat på en dag hos gamle baron Stjernefeldts, dels tillryggalade de nio mil af vägen med egna hästar och fortsatte sedan med förut beställda hästar i egen vagn fram till sitt mål, där de på "Gyllene Hoppet" vid Ridдарhustorget välkomnades af dotter och måg samt baron Georg. Grefven hade riktigt roligt åt att se, huru snopen den unge mannen såg ut, då han ingenstädes, icke ens i bagagevagnen, upptäckte Karin Eneqvist. Han ville på en stund ingenting säga,

men slutligen vände han sig till fröken Lovisa med förfrågan, hvar den sköna Karin fanns, som han skulle föra i tjänst till sin faster?"

"Hon ville icke resa", svarade Lovisa.

Den unge baronen brusade upp och utropade: "Ville inte? Hvad är det för påhitt; det var ju afgjort med fadern, att hon skulle komma till min faster?"

"Ja, käre Georg, det där har jag ingen reda på, det får du tala med pappa om."

Grefven som stod och talade med sin måg vände sig nu om till baronen och yttrade med eftertyck på orden: "Ja, nu får du hälsa din faster, Georg, att Eneqvists i sista stund ångrade sig och behöllo sin dotter hemma. Och vill du hafva närmare besked om saken, så kan Gustaf lämna dig det."

"Nåja", sade baron Gustaf, "Karin Eneqvist är trolofvad med den där raske preussaren, och jag kan sannerligen icke klandra hennes smak, ty det är en vacker karl med ett redbart, manligt väsen och en märkvärdig förmåga att skicka sig väl i sina nya, ovana förhållanden."

Baron Georg bet sig i läppen vid dessa broderns ord, och färgen på hans ansikte, som vanligen var mycket blek, gick hastigt öfver i högrött. Han kunde med möda styra sin röst, då han sade: "Jag måste genast underrätta faster om detta miserabla förhållande. Högst obehagligt att hafva narrat henne." Han bugade sig och slank ut genom dörren till tamburen.

"Det såg lite sjukt ut, det där, du, Gustaf", sade nu grefven, "sannerligen tror jag icke, att vi gjorde klokt uti att lämna Karin hemma."

"Ja, det var helt visst det bästa för henne", svarade kaptenen.

* * *

I A . . . s prostgård skulle emellertid julen "dansas ut" af ungdomen. Det var tjugondagen, och granen var på nytt prydd. Ortens ungdomar voro till ett tjugotal inbjudna, och deras föräldrar voro tillsagda att, "om det roade dem se på ungdomen", följa sina barn.

Till Eneqvists kom äfven ett bud med bjudning till klockan fyra eftermiddagen. Klockan var nu elfva på f. m.

"Skall den där snickare Sterner vara med i afton?" sporde mäster Eneqvist budet.

"Det vet jag icke", svarade gumman, "men det skulle jag allt tro, för han är ofta i prostgården, och han håller på att lära prostens David sitt konstli'a språk."

"Hm, hm", brummade mäster. "Ja, i sådant fall stanna vi hemma, hälsa det, mor Britta."

"Ja, då får du allt vara ensam hemma, far, ty Karin och jag ämna då tacka för bjudningen. Säg, att vi skola komma klockan fyra", svarade mor Eneqvist.

Kära far mumlade något mellan tänderna, och mor Eneqvist trakterade gumman, som återvände med det besked hon fått.

"Det är stor skam, gubbe", fortsatte mor Eneqvist, när de väl voro ensamma, "att visa vår prost en sådan vanvördnad att icke kunna vara i sällskap med dem han bjuder. Jag försäkrar dig far, att vi blifva en visa i bygden, om du skall fortfara att bära dig så konstigt åt som du gjort nu en tid. Kan du inte lämna de där grillerna, far? Jag skall nog sköta flickan, jag, så att du blir nöjd med henne."

"Du sköter, du, mor, till dess den där karl'n rymmer med flickan."

"Ja, din listige baron hade nog något sådant i tankarna, fruktar jag, men icke den redbare Sterner. Han vet förresten, att vi aldrig släppa af Karin till hans land", sade mor Eneqvist. "Men nu, far, går jag opp till herrgård'n och ber att få låna häst och släde, och vill du se'n inte köra, så kör jag själf, det har jag gjort förr. Adjö med dig, gubben."

Klockan 12 var mor Eneqvist tillbaka. Man spisade middag, klädde sig i heldagsstass och höll sig redo. Karin bar en ljusröd hemmaväfd bomullsklädnad och nätta små genombrutna skor samt hvita strumpor. I de präktiga guldgula hårflätorna, som hängde utåt ryggen, voro ljusröda bandrosetter fästade, och omkring halsen bar hon ett hvitt och blått pärlband, som hon fått af Charlotte Renstjerna.

Klockan på slaget tre stodo häst och släda vid grindarna, och Karin med sin moder begåfvo sig åstad ensamma, ty far själf sågo de ej till,

men komma i närheten af prostgården varnade de en vandrare, som mycket liknade fru Eneqvists en-vise man.

"Jo — — mor! visst är det far", sade Karin, sedan hon en stund iakttagit den vandrande mannen.

När de hunno upp honom, sade mor Eneqvist. "Käre far! är det du? Då lämnar jag tömmarna, Karin kan sitta i knä hos mig."

"Jag gick i förväg, jag", sade mästern litet förlägen; "efter ni voro så säkra, så tyckte jag, det var bäst ni redde er ensamma, men nu ska vi väl ändå komma fram som folk". Och därmed fattade han tömmarna och så bar det af fram till prostgården.

På trappan syntes prostens själf med barnen och tog emot, ty samtidigt med trädgårdsmästarens kom kronofogdens.

"Välkomna, mitt herrskap! Se, det var galant, att inte mor Eneqvist kommer ensam utan sin man som han lär hafva hotat oss med", sade prostens, då han hälsade Eneqvists.

"Stig på in i gästrummet och lägg af ytterplaggen", bad David, medan prostens hälsade nya gäster. Sedan de väl voro afpålsade, gick kronofogdens fru med sin herr man och mor Eneqvist med sin gubbe in i salen, där prostinnan mötte dem och bad dem vara välkomna. Salen var mycket rymlig, ehuru låg. Den var ej öfverlastad med möbler. En lång hvit soffa med ett dussin hvitmålade stolar, en hvitmålad skänk och ett stort fällbord samt en skåpklocka vid ena väggen var

hela möblemanget. Men midt på golfvet stod den väldiga julgranen med hemstöpta grenljus i toppen och små vaxljus längre ned samt mycken grannlåt af papper och socker. Bredvid salen på ena sidan låg förmaket, som var litet prydligare, och på andra sidan prostens rum med skrispulpet, chiffonier, brädspelsbord och ännu ett spelbord för kort med marklådor, stora skinnstolar och en skinnklädd soffa.

Ungdomen troppade nu in i salen, och David såg särdeles belåten ut, då han kom in med den ståtliga Kristian Sterner på ena sidan om sig och den vackra Karin Eneqvist på den andra.

"Se där ha vi henne", ljöd det, när Karin kom in. "Åh, hvad du är blomstrande, min tös!" utropade prosten, "det syns minsann, att du är trädgårdsmästaredotter, hjärtligt välkommen, mitt barn! Vi skola nu försöka trösta dig öfver den inställda stockholmsresan", menade prosten.

Karin log; hon visste så väl, att prosten var medveten om huru glad hon var öfver att slippa resa.

"Nå, se här vår präktige utländning, välkommen herr Sterner, spring nu inte bort med alla flickornas hjärtan i kväll, utan nöj sig med ett", skämtade prosten.

"Jag lofvar herr prosten det", svarade leende Kristian.

"Ja, tack vare herr Sterner", sade prostinnan, "kan jag i dag bjuda på något så rart, att själfva drottningen skulle afundas oss." "Ja, och kungen missunna oss", inföll prosten.

"Hvad i all dagar kan det vara?" undrade kronofogdens fru.

"Ja, säg det", sade komministern.

"Jo, jag gissar, jag", inföll komministerfrun.

I detsamma kom en duktig bondjanta, i mörkblå bommullsklädning och en trekantig snibbhalsduk fästad öfver halsen frampå bröstet, bärande en stor bricka fullsatt med koppar fyllda med en mörk rykande dryck.

"Åh, kaffe, kaffe!" ljöd det i korus bland fruarna.

"Ja, minsann, kaffe!" ifylde länsman Stark, en ung man med ett hyggligt utseende. "Det är kontraband, men jag bryr mig ej om att lägga beslag på det."

"Nej, det låter du allt vara, bror Stark", yttrade Kristian, "ty det är icke infördt som handelsvara, utan som julgåfva till mig från Pommern, där jag har en kär syster, som sändt mig det."

"Jaha, och så har Sterner låtit det gå vidare som gåfva till min hustru", sade prosten. "Hvad vill nu min käre länsman göra med detta?"

"Dricka värdfolkets skål i denna gudadryck", svarade länsmannen.

"Nej, jag tror vi dricka vår präktige preussares skål i stället", sade prosten, "efter som han förskaffat oss detta nöje, eller hur, mäster Eneqvist, är ni inte med om det?"

"Hm... jag tror inte det", svarade mäster. "Jag ämnar inte dricka alls af den förbjudna drycken."

"Jag tror, mäster ämnar göra oss alla till förbrytare här", sade kronofogden, "men vi ämnar icke låta skrämman oss, ty vi äro icke skyldiga skatt till honom för att herr Sterner, som icke är svensk undersåte, gifver oss smaka af sin pommerska julklapp."

"Skål, herr Sterner!"

"Ja skål, skål!" ifylde fruntimmerna.

"Kom nu, Karin, och låt oss skåla med Sterner", sade prosten.

"Nej, det är allt vi, som skola dricka en tack-samhetsskål för herr prosten i stället", sade nu Kristian och bugade sig.

"Nå ja, det lyckades ju bra att få behålla vår lilla Eneqvistska blomma hemma i Jul och allt vidare, hoppas jag", sade prosten halfhögt till Kristian; "men Karin, du", fortsatte han, "far är icke riktigt vid humör."

"Nej", svarade Karin, och såg rodnande på Kristian, som med förtjusta blickar betraktade henne, "far har varit så där alltsedan den dagen, då han sade, att herr Sterner icke fick sätta sin fot inom våra dörrar."

"Men de orden skall han allt få taga tillbaka", sade prosten, i det han strök Karins guldkimrande hår och därefter gick bort till det hörn af salen, där "mäster" hade sin plats.

Ungdomen samlades nu kring julbordet och sjöng unisont:

»Till Kristusbarnets ära
Vi höja gladt vår sång,

Vårt lof vi Honom bära,
 Som kom hit ned en gång
 Och låg på strå i stallet
 Den sköna julekväll,
 Att frälsa oss från fallet
 Och göra mänskan säll.
 Hallelujah, hallelujah!»

Så plundrades julgranen, och julekarna började.

Prosten satt och underhöll sig med mästern Eneqvist, som fick höra, att "den där högt vill klifva, måste nedrig blifva". "Låt inte lura er af höga herrar, mästern, det kunde för framtiden bekomma er illa. Jag hoppas att till nästa Jul få sammanviga er söta Karin med den där ståtliga preussaren, som nu i leken gifver henne den rödan guldring?"

"Ja, i leken må han nu göra det, men inte så länge jag lefver blir det allvar af det", lydde svaret.

I detsamma kom kronofogden och frågade, "om det icke voro möjligt få ett parti bräde med prostern?"

"Jo, serra tre, mycket gärna. Kanske Eneqvist vill språka en stund med länsman Stark?" frågade prostern, då han såg länsmannen närma sig dem.

"Det är en bra präktig ung man, den preussaren", sade Stark, "man kan godt förlåta honom, att alla flickorna tyckas hafva ögon endast för honom; ty han själf tyckes icke se någon annan än mästern

Karin, och han skulle då riktigt passa till måg åt Eneqvist. Har han icke på något sätt anmält sig i detta ärende."

"Hm . . . hvad hjälper det? Inte ger jag bort flickan till en äfventyrare, inte."

"Äfventyrare! Han är ju en riktigt skicklig snickare, förste man hos mäster Matthias, och det vill inte säga litet, det."

"Ja, nog kan han snickra, det såg jag allt på det bordet, som Kari fick till jul, men hvad hjälper det, inte veta vi, hvad det är för karl förresten."

"Men alla i staden tala ju väl om honom, icke minst mäster Matthias själf, som erbjudit honom kompaniskap, ifall Sterner beslutar sig för att stanna i Sverige. Och tycker er vackra Karin om honom, så finns ju intet skäl till att neka henne följa sin böjelse. Hoppas till nästa jul blifva bjuden på bröllop?"

Så kom kronofogdens fru och slog sig ned bredvid Eneqvist och yttrade med någon nedlåtenhet i tonen: "Hvad ni har för en söt dotter, mäster Eneqvist. De se så godt på hvarandra, hon och den där vackre utlänningen. Det skulle i sanning blifva ett vackert par; hoppas snart få höra, att ni ställer till bröllop?"

"Nå, Eneqvist! huru skall ni nu reda er, när till och med hennes nåd — fru kronofogdskan var af knapadel — "lägger sitt ord för de unga?" frågade Stark.

"Ja — om det tillåtes mig att blanda mig i

saken så instämmer jag med den siste, värde talarén”, sade komminister Dahlberg. ”Jag försäkrar, att det är som om de voro skapta för hvarandra, er dotter och den preussiske snickaren.”

Komministerfrun, som stod bredvid sin gubbe, inföll nu: ”Jag tror de riktigt sammansvurit sig mot mäster Eneqvist i kväll — —? Men — — det är minnsann inte så lätt att gifva bort sitt enda barn till den förste som anmäler sig. Men hvad nu den unge snickaren beträffar, så är det väl icke så klokt heller att afslå hans anbud, ty han lär hafva stora gods i sitt hemland.”

”Nå, det är väl ovisst hvad som finns kvar af dem nu efter kriget, som ännu icke är slut”, anmärkte Dahlberg.

”Jo, käre Lars, de äro i behåll, och modern har nyss skrifvit och bedt honom komma hem och taga dem i besittning, emedan fransmännen nu dragit sig undan från den trakten”, sade fru Dahlberg.

”Jo, nu hör ni, mitt herrskap, hvilken instruerad gumma jag har”, yttrade Dalberg litet ironiskt. ”Hon vet allt, som händer och sker, så inom som utomlands, men nu tror jag, vi måste hafva en pris att styrka oss med, mäster”, sade komministern och räckte fram snusdosan.

”Nå men, det vore ju rent af oförstånd att afslå ett så präktigt frieri, käre mäster”, återtog nu fru kronofogdskan. ”När lyckan bjuds, bör man gripa henne i flykten, eljest kanske den nyckfulla gudinnan aldrig återvänder”, menade hennes nåd.

"Ja, så får det gå för sig ändå. Kari är vårt enda barn hon", menade den oförbätterlige mästern.

När prosten reste sig från brädspelsbordet helt belåten med att hafva gjort sin medspelare till "Jan", smög sig prostinnan intill honom och hvi-skade: "Vet du far, att jag är riktigt rädd att inte grissteken och smörtårtan skall räcka till, då det kommit flera än jag beräknat. Aldraminst kunde jag då tro, att Eneqvist skulle komma. Han är precis som "de sju magra nöten", som åto upp "de sju feta", och voro lika magra ändå, en sådan matlust har den karl'n."

"Hå hå, säger du det, mor? Ja, då få vi låta gästerna spisa och själfva se på. Men om du kniper fram med tionde-kakan vi fick häromdagen, så räcker det nog till med tårtan åtminstone. Värst, att inte få sig en bit grisstek med."

Men till prostinnans förundran och stora glädje åt mästern Eneqvist nästan ingenting den kvällen.

När gästerna voro resta, sade hon: "Det var för besynnerligt med Eneqvist, han åt ju rakt ingenting, han måtte väl icke hört hvad jag sade till dig?"

"Åhnej, ser du, mor! de hade pepprat den stackars karl'n så full med "böner" — nemligen för Karin och hennes "utlänning", att han blef ur humör. Jag hade allt bedt dem hjälpa mig litet att hålla efter den envise gubben, men tyst... nu ropar ju brandvakts-Olle tio, då är det icke för bittida att komma till ro. Godnatt med er, barn, skynda er nu att sofva, ty klockan sex väcker jag."

"Hör du, mor, finns det lite mera öl i stånkan? Man blir katten så törstig efter grisstek."

"Ja, nog finns här lite öl, men jag är bara rädd, att du blir för fet, far lille."

SJUNDE KAPITLET.

Jublande brusen, ynglingatoner!
 Sväfven med böner mot himmelen opp!
 Väckande välden, trotsande troner
 skrämna ej bröst, som brinna af hopp.
E. G.

Så nalkades nu våren 1808, då Finland så modigt kämpade och blödde för sin frihet och sitt broderskap med Sverige. Vi känna litet hvar de många vackra drag af själförsakelse, mod och ut hållighet ända till det otroliga, som karakteriserade finnarne under detta krig, som detta oaktadt fick ett så sorgligt slut.

Att Sveaborg af dess kommandant Cronstedt såldes till Ryssland, är nog temligen tydligt bevisadt, men att Ryssland icke uppfyllde de villkor, som det vid denna handel iklädde sig, vill man gärna söka bortblanda.

I Sverige fick man emellertid icke veta något om Sveaborgs kapitulation förr än i början af Maj, enär de två kurier, som för detta ändamål afsändes till Stockholm, på allt sätt hindrades i sin väg. Kejsar Alexander hade redan den första

April utfärdat ett manifest om "Finlands förening med Ryssland för evärdeliga tider", innan man således ens visste i Sverige hvilken förlust tillfogats oss genom Sveaborgs kapitulation.

Kapten Gustaf Stjernefeldt — sedermera öfverstelöjtnant — kunde aldrig förgäta den sorg, som drabbade Sverige genom Sveaborgs förlust. Han brukade vid tal härom utropa, "hvilken harm, att icke det myteri, som inom fästningen var nära att utbryta bland dess officerare och manskap mot kommandanten, hade kraft att slå ut i full låga."

Troligt är, att Kejsar Alexanders ord i manifestet var af profetisk betydelse, ty i våra dagar sträfva nationerna mer och mer efter fred, ehuru de rusta sig mot ett eventuellt anfall. Om Herren bevarar åt Ryssland dess nuvarande herrskare och Finlands storfurste, hafva vi all anledning att hoppas på att våra nuvarande gränser skola få njuta fred. Vi hoppas, att alla civiliserade länder snart skola sammansluta sig i öfverenskommelse om att på alla sätt söka bevara freden, då de ju alla veta, att krig i våra dagar är en synd och skam, som måste straffas, ty, såsom pastor Halle i Angermünde yttrade, "den som sår blod och tårar får nog icke upphämta någon god skörd", nej bättre då "att låta sig nöja med hvad man hafver".

Nu skulle emellertid sommarfälttåget börja och unga friherinnan Charlotte under sin mans kommandering tillbringa sommarmånaderna i sitt barndomshem vid Hagalund. Hon fann där sin fordna lek-

kamrat Karin Eneqvist försänkt i sorg, ty från alla håll hotade man att främtaga henne den, som numera utgjorde hela hennes intresse, hela hennes värld. Mäster Eneqvist var alltjemt obevklig i fråga om att gifva sin dotter till "utländingen", äfven om denne lofvade att stanna för alltid kvar i Sverige.

Dessutom hade Kristian två gånger varit utsatt för attentat. Man hade helt enkelt försökt att under hans vandringar mellan staden och Hagalund skjuta ned honom, då han utanför parken sökte träffa Karin. Hans vän länsman Stark var nu i full färd med att som en äkta detektiv vädra upp illgerningsmannen.

Kristian tycktes emellertid vara skottfri, ty icke den ringaste skada hade man lyckats tillfoga honom, ehuru skottet den ena gången brann af tätt invid hans venstra axel, dock utan att ens snudda vid honom. Kristian visste sig icke hafva mer än en fiende och denne hade hela vintern åtminstone varit ute i England, efter hvad han hört af grefve Renstjerna.

Ännu ett stort bekymmer lade sig som en dyster slöja öfver Karins fagra anlete och älskliga väsen. Kristians moder, fru Luise von Sterner, hade tillsändt sin son ett mycket afgörande bref med innehåll, att antingen skulle han nu med första lägenhet återvända till hemmet i Preussen och taga godset i besittning samt äkta Olga von Thounitz, som nu var faderlös, eller ock skulle hon, modern, göra honom arflös, gifva godset åt

sin yngste son, Wilhelm, och "insätta hans efterkommande som arfvingar för evärdeliga tider." Detta var allvarsamt nog och tålde att tänka på. Den om sin värdighet medvetna unga friherrinnan Charlotte ville nu både af tillgifvenhet för Karin samt af tacksambhet mot Kristian försöka att lägga sig ut för de "unga tu" både hos Karins fader samt hos Kristians moder, till hvilken hon skref ett artigt och bevekande bref, däri hon bland annat betonade, att de alla där på trakten önskade att herr Sterner skulle söka sig svensk medborgafrätt och stanna kvar där för framtiden.

"Kan icke afkastningen af godset delas mellan bröderna", skref hon, "så att den yngre af herrarne Sterner blir dess förvaltare och betalar ett visst arrende till sin äldre broder?"

Kristian skref till sin syster Fredrika i Pomern och framlade för henne omöjligheten af att här lämna sin trolofvade brud, hvilken han på inga vilkor fick föra med sig ut till Preussen, då hon "var sina föräldrars enda barn". Han skref vidare och frågade Fredrika, om hon icke kunde komma på några veckor öfver till Sverige för att göra Karins bekantskap, "och gifva mig den så länge efterlängtade glädjen, att få trycka min saknade syster till mitt af bekymmer sargade bröst", skref han.

"Kanske, att den unge läkaren, du skref om, ännu icke återvändt hit, utan att du kunde få hans sällskap och beskydd under resan?" Kristian

anade icke, hvilket sår han med denna fråga ref upp.

Fredrika och Erik hade visserligen en gång återsett hvarandra några veckor efter skilsmessan, men det var endast några flyktiga timmar just innan Erik lämnade Pommern för att återvända till Sverige. Deras glädje hade vid detta återseende varit så oförstäld, att till och med pastor Halle började inse, att de två hyste för hvarandra mer än vanlig vänskap.

Erik hade en tid skrivit hänförande bref, så fulla af kärlek och beundran, att Fredrika riktigt kunde frossa i sin kärleks lycka, ehuru hon icke med sina lekamliga ögon fick se sitt hjärtas afgud eller höra hans röst. Men — så småningom läto brefven väl länge vänta på sig, och då något kom, var dess innehåll af så sväfvande art, stundom alldeles meningslöst, och nu — hade under hela våren icke en rad från Erik anländt, hvarken till Fredrika eller till pastorn.

De började nu tro, att Erik blifvit kommanderad till Finland, och där kanske träffats af någon rysk kula eller bajonett. Stackars Fredrika led mycket af denna ovisshet, och pastor Halle beslöt att genom bref till någondera af Eriks kamrater, Rensstjerna eller Stjernefeldt, söka upplysning.

Fredrikas svar på Kristians bref blef till följe af allt detta så vemodigt, ja nästan klagande, att Kristian vid dess genomläsande började undra om det endast var af deltagande för hans bekymmer,

dem hon ville göra allt för att söka lindra, eller om det icke kunde vara någon egen hjärtesor
som träffat hans syster. Till denna slutsats kom han egentligen genom följande kväde, som Fredrika i brevet medsändt, och i hvilket hon i bunden form tycktes vilja uttala en smärta, som hon skydde att kläda i vanlig hvardagsdräkt. Hon skref under titel: "Kärlek och smärta" följande:

"Ack, hvarför, ack, hvarför får hjärtat ej ro
I den brusande ström?
Du ljufliga, sköna kärlekens tro
Säg, var du då endast en dröm?
En dröm, som mig tjusat, men svikit så snart,
Som tagit mig med i sin svindlande fart
Till smärtornas djup.

O, låt mig dock dröja hos dig en stund
Och drömma om kärlek och tro,
Och hvila mig ljuft i din skuggande lund
Och vagga mitt hjärta till ro —
Ty älska är lifvets skönaste fröjd
Dess smärta är poesi.
När kärleken står på sin skönaste höjd,
Föds smärtan däri."

"Ja, det kan du nog hafva rätt uti, min kära syster, att det följer smärta med kärleken", sade Kristian för sig själf, sedan han genomläst detta kväde. "Men, icke kan jag ändå känna det så hopplöst, som Fredrika tycks göra, jag känner mig tvärtom just genom kärleken stark nog att kämpa mot en hel värld, om det så behöfs."

Men vi återvända till Hagalund, där Kristian just för ett år sedan i den fagra månaden Maj först fick på närmare håll skåda den flicka, som nu genom den tjuskraft hon egde skapat så många bekymmer för honom, som hon dock älskade med all den värme hennes väsen gömde.

Göken gol nu åter såsom förra våren, trasten slog sina slag och lilla bofinken kvittrade om kärlek och fröjd, men Amor är en grym gud, ty sedan han väl afskjutit pilen och träffat, bryr han sig ej vidare om sitt offer. Därför gick nu den sköna Karin sörjande och nedstämd bland de blommande fruktträden i Hagalunds trädgård och undrade, om hon nu för alltid skulle skiljas från honom, utan hvilken lifvet för henne icke egde något värde.

Kristian, å sin sida, vandrade helt vemodigt vägen framåt till Hagalund och undrade, om han skulle lyckas träffa Karin vid grindarna eller den nedre allèen, där de plögade, osedda af fader Eneqvist, då och då stämma möte. Han var så upptagen af dessa tankar, att han, väl kommen innanför Hagalunds grindar, icke observerade den grefliga familjen, hvilken med några dess gäster tog sig en promenad genom parken för att njuta af vårens knoppande fågring och gökens tvåtoniga "ku ku!"

Gamle grefven gick, stödd på sin mågs arm, och hade på sin högra sida en major, till hvilken hans äldsta dotter Lovisa nu gifvit sin hand, trots det att han var enkling med två barn.

Bakom herrarne, inbegripna i det lifligaste samtal, gingo de begge systrarna Renstjerna.

"Nå, Charlotte, har du lyckats häfva något af de svåra hinder som upptornat sig i din riddares väg till lyckan?" frågade nu Lovisa.

"Jag hoppas det, ty gifver blott gumman modern i Preussen med sig, så skall jag väl be pappa taga itu med gubben Eneqvist. Stackars Karin har riktigt blifvit blek och medtagen af denna sorg."

"Nå ja, hennes utsikter äro just icke heller ljusa. Och jag för min del undrar icke på att hon fäst sig vid den ståtliga preussaren, ty det är bestämdt en riktigt bra karl", sade Lovisa.

Gamle grefven vände sig nu om till de två systrarna och sade, i det han pekade nedåt trädgården: "Flickor! se där skall ni få se två älskande promenera helt modfälda; de hafva just icke heller fått något gåfvobref på framtida lycka."

"Ser du, Charlotte, din käcke räddare, den unge preussaren. Stackars karl! hans öde tycks arta sig ganska tragiskt, i det han såsom en och annan före honom slites mellan sin plikt och sin kärlek."

"Huruså?" frågade Stjernefeldt.

"Jo", svarade grefven, "hans mor i Preussen har skrifvit hit och förbjudit hans giftermål med Karin Eneqvist på den grund, att han i hemlandet också har en brud, som väntar på honom och som lär hafva ett gods och ett "von" framför sitt namn."

"Har han före sin hitkomst gifvit äktenskaps-

löfte åt den preussiska damen?" frågade kapten Stjernefeldt.

"Åhnej, snälla Gustaf, det har han visst icke gjort", vidtog nu med ifver Charlotte. "Sterners har tvärt om nekat att trolofva sig med den där preussiska flickan, och detta innan han någonsin kom hit till vårt land. Det är hans mor, som utvalt denna brud åt honom, emedan flickan äger ett stort gods, som gränsar intill det Sternerska.

"Nå men, kära Charlotte! Det kan ju ingen undra på, att en mor vill sitt barns bästa. Då man har ett gods att tillträda därute i Preussen och så en rik flicka till, är det väl icke skäl uti att gå här som snickare och förtjäna sitt knappa bröd. I moderns ställe skulle jag handla på alldeles samma sätt."

"Nå, Sterners är ju myndig karl och råder öfver sig själf, och vid moderns död skall han väl ändå ärfva godset", sade nu Stjernefeldt.

"Nej, det är icke så väl", återtog Charlotte. "Modern har hotat att göra honom arflös, om han ej fogar sig efter hennes vilja."

"Stackars lilla Karin!" sade Lovisa; "hon kommer att sörja sig sjuk, om hon skall afstå från sin preussare."

Medan detta samtal fördes däruppe i parkens stora allè, där träden stodo i sin löfsprickning, gick Kristian vid sin tjugande Karins sida, ifrigt sysselsatt att i hennes nedslagna sinne ingjuta mod och hopp.

"Det kan ingen skilja mig från dig, Kätchen,

annat än himmelens herre, och han vill icke göra det. Du skall få se, att trogen kärlek dock segrar till sist. Var blott icke så nedstämd, min älskade flicka, ty då bleknar dina fina kinder och ögonen förlora sin glans. Tro mig, Kätchen, vi skola segra, blott du icke misströstar. Om söndag få vi träffas i prostgården. David kommer hit och hämtar dig, och jag möter er på vägen. Var nu glad och tillfreds, min ljuftva Kätchen. Du skall få se, att snart en ljusstråle frambyter på vår nu så mörka himmel. Solen finnes nog bakom molnen, säg Kätchen, tror du inte det?"

"Jo, älskade Kristian! Jag vill så gärna tro och hoppas."

* * *

På herrgården glömde man snart "de unga" och deras bekymmer för ett annat, som vägde vida tyngre i vågskålen, nämligen Finlands förlust. Underrättelserna från krigsskådeplatsen därute låta länge vänta på sig, menade majoren.

I detsamma sprängde en ryttare upp på gården och stannade utanför stora porten. Herrarne sågo ut genom fönstret från salen: "Min ordonnans!" utropade majoren; "hvad kan han ha att förkunna?"

Grefven ringde på betjanten: "Visa karlen, som nu kommer ridande, genast hit upp till oss", befallde han!

Ordonnansen inträdde. "Gud bevara majo-

ren!" helsade han och framtog ur en väska, som han bar i en rem öfver axeln, ett konvolut och räckte det till majoren.

"Hvarifrån kommer du?" frågade grefven.

"Från Stockholm, herr grefve! Där råder stor sorg och förvirring med anledning af de dåliga underrättelserna från krigsskådeplatsen."

Medan majoren tog del af konvolutets innehåll, hälsade Stjernefeldt vänligt på den unge budbäraren.

"Jaså, käre Bertilson, underrättelserna äro dåliga? Ja, vi få väl språka litet mera sedan, när Bertilson fått sig mat och sömn, som nog varit sparsam under färden, tänker jag."

"Jag har ridit natt och dag, så mycket djuret förmått, och "Sultan" är en öfverdådig springare."

Betjänten inträdde nu. "Hvad befäller herr grefven?"

"Ett rum och mat samt vin och öl till denne man. Farväl till i morgon, Bertilson! Vi få då språkas mera."

Ordonnansen, som hela tiden, dammig som han var, hållit sig vid dörren, bugade sig och gick följd af betjänten.

Majoren knöt handen, stampade med foten och utbrast slutligen: "Fördömme mig, jag begriper detta!"

"Hvad begriper du icke, min herr svåger?" sporde Stjernefeldt intresserad.

"Se här! Läs själf! Skulle det vara möjligt,

att Sveaborg kapitulerat? Jag kan icke fatta detta. Sveaborg, en nära nog ointaglig fästning, gifva sig åt fienden, det hänger aldrig rätt ihop! För tusan, man måste få mera ljus i denna sak. — Jag är nu kallad upp till Stockholm, och du Stjernefeldt lär väl ofördröjligen få begifva dig till Gotland, som nu också hotas.”

Kapten Stjernefeldt tog sig öfver pannan och såg högst bekymrad ut. ”Hvad har förefallit?” sade han. ”Hvad har Cronstedt tänkt på? Ni skall få se, att Finland halkar oss ur händerna. — Åh, jag skulle vilja kämpa och blöda tillsammans med detta präktiga folk, som vore värdt en bättre lott än att i en så oärlig strid gifvas till spillo.”

ÅTTONDE KAPITLET.

”Vacklande välden, trotsande troner
Skrämma ej bröst, som brinna af hopp.”

Under det att Finska kriget djupt oroade Sverige, hade Napoleon i September 1808 i Erfurt sammanträffat med kejsar Alexander.

Där utvecklades fursteglansens hela ståt, i det att trettiofyra tyska furstar och fyra konungar infunno sig för att bringa den store eröfraren — ”tidehvarfvets man” — sin hyllning.

Alla tidningar i den civiliserade världen hade endast Napoleons segrar och andra länders ne-

derlag att omförmäla. Napoleon visste ock att taga pressen i sin hand genom att upprätta en skarp censur.

Sveriges om sin konungslighet stort tänkande Gustaf IV Adolf hade dock icke erkänt den franske konsulns suveränitet. Han ansåg sig vara den man, som af Försynen var utsedd att återställa Bourbonerna i deras rättigheter och störta Napoleon, hvilken icke var en "genom Guds nåde" upphöjd herrskare, utan själf hade genom sin krigslycka upphöjt sig till den makt och höghet, han nu innehade, och ur hvilken han måste störtas.

Tyskarna tyckte sig till en början finna en viss karaktersstyrka i att Sveriges konung vågade trotsa den mäktige Napoleon, men de fingo snart lära känna den egensinnighet, hvilken, gränsande till vansinne, slutligen störtade den unge konungen och genom Napoleons bundsförvandt Alexander fräntog oss Finland efter oerhörda strider och försakelser af detta tåliga och tappra folk.

Sedan nu löfven i Hagalunds park börjat falla och Gustaf Stjernefeldt skulle återvända från sin kommendering på Gotland, så hade ock Charlotte återvänt till sitt nya hem i hufvudstaden, utan att, såsom hon hade hoppats, kunna utverka en förening mellan sina skyddslingar Karin och Kristian.

Hon satt nu i sin salong vid Skeppsbron och njöt af utsikten öfver hamnen och de många fartyg som där in och utlupo. Inne i hennes mans enskilda rum voro några militärer församlade,

bland dem Lovisas man, majoren, samt Leopold Renstjerna. Dessa båda hade just hemkommit från Åbo, dit de varit kommenderade.

"Vet ni hvad ryssen fått vid Sveaborgs fall?" frågade Leopold Renstjerna. "Jo, 7000 krigsfångar, mer än 2000 kanoner, 110 krigsfartyg, 8,680 handgevär och betydliga ammunitionsförråd."

"Ja, och vi", inföll Stjernefeldt, "vi hafva skammen af en sådan kapitulation i behåll — en skamfläck på vår hittills så segerrika historia."

"Men Cronstedt har ju i bref till kungen gifvit sken af, att det var omöjligt behålla fästningen", sade majoren.

"Sken — ja — det var rätta ordet, ty både officerare och manskap kunna intyga, att det var en affär, som uppgjordes med general van Suchtelen, ehuru besättningen var villig att försvara sig till sista man."

Medan herrarne sålunda diskuterade den sorgliga situationen efter Sveaborgs fall, så mottog Charlotte visit af fröken Angélique Brannerhjelms.

"Nå, kära Charlotte, har du haft besök af din unge skicklige läkare nyligen?"

"Nej, jag begriper icke hvar han håller till, han kan väl icke blifvit utkommenderad?"

"Jo, kära du, det slår på sätt och vis in", skrattade fröken Angélique: Han "kommenderas" nu af ett stycke sängerska, en fullständig skönhet, påstås det, som lär förvrida hufvudet på alla af Adams släkte med hvilka hon kommer i beröring. Din doktor lär emellertid vara hennes för-

klarade gunstling och uppvaktar henne bittida och sent, stackars man!"

"Hvad säger du, Angélique? Doktor Olofson! nej, det är nog misstag, söta du, han är en man med mycket moraliska tänkesätt, och dessutom redan trolofvad, har jag hört. Gustaf tycker så bra om honom, och du vet, att han är noga på folk. De voro kamrater i Pommerska kriget, och Olofson stannade till följd af någon blessyr längre därute än Gustaf, men så snart Gustaf fick höra att han återvändt till Sverige, bjöd han honom hit till oss, och sedan har han varit husläkare här. Han är mycket behaglig och skall vara skicklig läkare."

"Näja, allt det där är godt och bra, men det hindrar honom icke att hafva sin egen lilla roman, som jag dock fruktar kommer att stå honom dyrt."

"Ja — men — Angélique! Gustaf skulle bestämdt icke sökt umgänge med Olofson, ifall han har en så slipprig karakter."

"Ack, du lilla oskuld! inte lär väl din man tycka, att det är ett så stort brott att uppvakta en vacker kvinna, då Olofson ju är ogift, men vi fruntimmer kunna ju icke se sådana saker på samma sätt som herrarna, utan vi veta, att sådana historier kunna menligt inverka på den kariére, som en ung man ju alltid söker göra."

"Ja, men vet du någonting säkert om detta Olofsons oförståndiga beteende; det är nog bara prat."

"Ack, visst vet jag det. Löjtnant Mannerheim och Olofson hafva ju varit nära att duellera för det där spökets skull, men du vet, att kungen icke tillåter dueller."

"Duellera! hvad säger du? Jag måste tala förstånd med Olofson, jag skall skicka efter honom."

"Du kära unge! inbilla dig bara icke, att du kan planta något förstånd i honom. Han går som i ett rus naturligtvis, men uppvaknandet blir nog allt annat än behagligt, ty när hon ruinerat honom, så öfverger hon honom naturligtvis."

"Nej, det får icke ske!" utropade Charlotte, "Jag skall bedja Gustaf ställa om så, att han kommer från Stockholm."

"Nå, det vore ju det enda tänkbara räddningsmedlet, men nu, du lilla unge, får jag icke stanna längre hos dig, ty Silfverhjelm har bedt mig till dem på middag. Farväl, söta Charlotte! må du lyckas i dina filantropiska bemödanden."

När fröken Brannerhjelm gått, sade Lovisa för sig själf: "Jag undrar hur det där hänger ihop, kanske min goda Angélique tycker, att Olofson varit för artig mot mig och därför vill drypa galla i sötman. Emellertid skall jag tala med Gustaf om saken."

Vid middagsbordet hos Stjernefeldts blef nu Erik Olofsson och hans inklinacion föremålet för samtalen, men Stjernefeldt sade bestämdt, att han ingenting visste i saken, blott tydligen märkt, att

Olofson var liksom skygg för honom, någonting som förr aldrig förekommit.

"Jag håller det icke alldeles otroligt", sade kaptenen, "ty på samma gång Erik är så väl å hufvudets som hjärtats vägnar väl begåfvad, så är han ock lättrogen och lättledd. Jag vill emellertid förvissa mig om fröken Angéliques historia har någon vidare grund."

* * *

I Angermünde satt pastor Halle försänkt i djupa funderingar och höll i handen ett öppet bref. Han hade genom bref till ett medicinalråd i Stockholm efterfrågat Erik Olofson och nämnt att han vore synnerligen tacksam öfver att om denne sin kusin få med det snaraste någon under rättelse. Själflängtade han efter att få höra något om Erik, men ännu mera önskade han att kunna meddela Fredrika någon lugnande under rättelse, ty han såg huru hon led af denna oviss het mycket mera än hon ville låtsas om.

"Bäst att endast omtala, att han nu är på Gotland i tjänstgöring", sade han för sig själf, under det att han väntade på att Fredrika skulle komma in och läsa för honom.

Fredrika inträdde nu i pastorns embetsrum och såg frågande ängsligt på det bref pastorn höll i handen. Hon hade blifvit blek och fått ett drag af smärta omkring munnen, hvilket oroade pastorn, ty han hade särdeles fäst sig vid hennes djupa, själffulla väsen.

"Vill du inte taga plats här bredvid mig mitt barn. Du minns att jag sade dig, att jag ville skriva till Sverige och efterfråga Erik?"

"Ja, är han död?" utbrast Fredrika under det att hennes ögon onaturligt vidgades, och hon bleknade så, att pastorn orolig fattade hennes hand.

"Nej, han är i tjänstgöring på Gotland, dit ryssen inträngt. Kanske Erik öfveransträngt sig i tjänsten, ty han lär icke vara riktigt frisk. Den vän jag i Stockholm skref till hade länge sökt Eriks spår förgäfvat. Slutligen träffade han densamme Stjernefeldt, som aflemnade Erik här hos oss. Han hade personligen följt Erik till Gotland, till Slite hamn, och tycktes tro att den praktiga sjöluften där skulle stärka honom."

"Men hvarför skrifer doktor Olofson ej en rad hit —?"

"Den frågan kan jag icke nöjaktigt besvara, men jag skall tillställa Gottlands landshöfding, Erik af Klint, en skrifvelse, och däruti innesluta en bref till Erik med anhållan om dess snara befordran." Pastorn lade sin hand på Fredrikas, såg kärleksfullt på hennes bleka ansikte och sade slutligen: "Huru svårt är det icke att lära sig huru ohållbart allt på jorden är, men tro mig, Fredrika, genom svikna förhoppningar och den smärta, som därmed följer, lära vi bäst känna vår hjälplöshet och Guds storhet, då vi hjälplösa närma oss till honom, få vi smaka något af den kärlek, som är återglansen af det eviga väsen, i hvilket vi lefva, röras och hafva vår varelse. Ju mera vi frigöras

från det skapade, så att det öfver oss ingen makt får, desto mera intagas vi af denna Guds väsendes lyckliggörande, rena, sköna kärlek. Och genom den heliggöras vi. Låt oss nu bida tiden. Kanske Erik har ett svårt genomgångsstadium från ett yttligare lif till ett mera innehållsrikt, kanske förstår han icke själf, att han är i degeln, men vi skola genom vår förbön hjälpa honom att komma förnyad därur."

När Fredrika åter var inne i sin kammare, föll hon ned på sin bönepall och bad under tårar:

»Herre, Herre! hjälp mig bida
Efter ljus och kraft från dig.
Du har lofvat stanna vid min sida,
Då jag dignar på min mörka stig.»

Hade då Olofson alldeles förgätit Fredrika? Nej, ofta hade han af hela sin själ längtat efter henne, och när han hängifvit sig åt denna längtan känt liksom en ren himmelsk fläkt omsväfva sig, en känsla af lycka intaga honom, men vid den förföriska kvinnans sida var allt åter — passion.

NIONDE KAPITLET.

År 1809 hade Preussen fred, men hvilken fred.

Rundt omkring rasade krigets lågor och fol-

kets kärlek till fäderneslandet och hatet till förtryckarna glödde som en eld under askan.

Från Königsberg hade Preussens ädla drottning Louise med sorgfullt hjärta skrivit: "Så skall jag då snart vara i Berlin igen och återgiftas åt de många trofasta hjärtan, som hålla mig kär."

Jag blir vid denna tanke helt beklämd af en smärtfylld glädje. Skall jag väl finna allt som förr? Ack, jag kan icke fatta, huru det skall blifva. Mörka aningar ängsla mig; helst ville jag sitta bakom min ljusskärm och öfverlämna mig åt mina tankar."

De trogna undersåtarna gjorde allt hvad de kunde för att lindra den kungliga familjens smärta vid deras återtag till Berlin. Staden skänkte drottningen en dyrbar vagn, klädd med lilasfärgad sammet, drottningens älsklingsfärg.

Jubel och fröjderop som väl aldrig klingat ur varmare hjärtan, hälsade majestäterna.

Klädd i gardesuniform red konungen före drottningens vagn på en ståtlig brun springare.

I vagnen hos drottningen sutto prinsessorna Charlotte och Alexandrine samt prins Karl. Konungaparets begge äldsta söner höllo sitt intåg i spetsen för gardesregementena.

Vid porten till kungliga palatset mottogs drottningen af sin far: hertigen af Mecklenburg Strelitz. Gråtande slöt han den älskade dottern i sina armar.

Detta var lördagen den 23:dje December. Jul-

afton inföll på Söndag. Magistraten i Berlin hade inbjudit konungen till en festföreläsning i kungliga operan, men konungen hade svarat: Min första gång skall blifva till Herrans hus."

Redan på julafton besökte drottningen några fattiga och sjuka, som hon under sin frånvaro mycket tänkt på och nu ville glädja denna högtidskväll.

Den sanna medkänslan för de fattigare och ringare bland sina undersåter var det, som så alldeles åt drottning Louise eröfrade folkets kärlek, och då hennes sanna gudsfruktan innerst var själen i alla hennes handlingar, så buro dessa välsignad frukt.

Ingen drottning kunde därför mera berömma sig af hela folkets kärlek och förtroende, än den ädla Louise af Preussen.

Om detta de kungligas återtåg m. m. som hörde samman därmed skref Wilhelm, till sin broder Kristian en lång epistel, som i hög grad framkallade och ökade den känsla för fosterlandet och den längtan efter fäderneslandet, som allt mera grep honom.

Stackars Kristian, kärleken till fädernesland, hem och anhöriga kom ju icke öfverens med kärleken till hans korade brud. Hvilkendera af dessa stormakter skulle han väl lyda och bekänna sig till?

Skulle han nu, sedan Preussen fått fred, stanna i Sverige, där de politiska ovädersmolnen mer och mer sammandrogo sig och hotade med en stor inre omhvälfning? Finska kriget hade ju, trots

finska härens aldrig svikande mod och dess många segrar, dock fått ett så sorgligt slut, hvilket man måste tillskrifva öfverbefälhafvaren Klingspors oduglighet samt Cronstedts förrådiska öfverlämnande af Sveaborg.

Sverige behöfde hvila ut och slippa den dryga bördan af krigsskatter, men detta ingick icke i konungens planer, ty han ansåg sig af sitt samvete förpliktad att stå den mäktige Napoleon emot. Häruti låg nu föga förstånd, hvarför alla rikets herrar ända intill den åttioårige presidenten i kommerskollegium, Johan Liljecrantz, gjorde konungen föreställningar om att gifva efter för nödvändigheternas tvång för att icke äfventyra att förlora tronen och draga oräkneliga olyckor både öfver sin familj och riket. Men konungen förklarade, att "han aldrig skulle underhandla med Bonaparte, som på det nedrigaste mördade en Bourbon."

"Jag inser väl nationens lidanden, men kan ej handla annorlunda, utan att ådraga mig evig fördömelse."

De skriftliga betänkanden, som Toll öfverlämnade till konungen, ref han i bitar och kastade i elden, som brann i kaminen, under befallning till Toll att genast resa ned till sin post i Skåne.

Nu var det Adlersparre tog det afgörande steget att söka tvinga konungen till afsägelse, genom att marschera med Vestra armèen och med den tåga till Stockholm.

Till denna armé hörde kapten Gustaf Stjernefeldt och greve Leopold Renstjerna.

Vi finna dessa herrar just i greve Renstjernas enskilda rum vid Hagalund. De talade ifrigt, men lågmäldt, i det de för den äldre grefven svärfadern och farbrodern sökte framlägga nödvändigheten af det svåra steg de nu ämnade taga på order af Adlersparre.

"Kungen har förkastat alla råd och föreställningar om att icke utsätta landet för den största fara samt pressa ut den sista skärfven till krigsgård, men då han icke vill taga reson, måste han bort", sade Leopold Renstjerna.

Allt är förberedt till statskuppens utförande och hvarje officer inom den Vestra arméen har svurit att bistå dem, som satt sig i spetsen för att befria landet från en vansinnig styrelse."

"Ja — men det är dock ett vågadt steg, min käre Leopold!" invände den äldre grefven.

"Det medgifves, men den intet vågar, vinner intet. Allt är tyvärr nu så satt på sin spets att man intet val har", bifogade Stjernefeldt med en suck.

"Ja, måtte ni slippa att ångra er djärfhet, min käre Gustaf! Jag vågar inte låta fruntimmerna veta huru vådligt företaget är, på det att de icke må plåga sig med föreställningen om fängelse och död.

"Jag skall nu gå och säga dem farväl, och då söka att i detta afseende lugna dem. Jag hoppas

att under nya förhållanden snart återse dem och min gode svärfar."

Under det att man i Sverige allmänt begrät Finlands förlust och blott fruktade för flere krigsolyckor, så slog underrättelsen om konungens afsättning och en hel statshvälfning som en bomb ned bland folket.

I A—s prostgård, där just Karin Eneqvist med sin moder var på besök, var nu hela prostfamiljen församlad i lifligt samspråk om de ljusnande utsikterna till förening mellan de begge älskande Kristian och Karin, hvilka kärleksguden nu i tre år plågat, allt under det att han icke lagt tu strån i kors för att hjälpa dem att komma lyckligt öfver den klyfta, som i form af en svensk svärfar och en tysk svärmor hindrade deras kärlekslycka.

Kristian var nu emellertid i dag formligen bjuden till prostgården, så ock Eneqvists, men den envise mäster hade ännu ej uppenbarat sig.

"Tyst, nu kommer visst din far, Karin!" utropade David och gick mot dörren, som i det samma öppnades af länsman Stark, hvilken i sitt sällskap hade den väntade fästmannen.

"Goddag, herr prost!" hälsade Stark. "Har den stora nyheten ännu nått hit till prästatjällets frid?"

"Hvilken nyhet? Tala till punkt, herr Stark; jag tycker icke om frågor, när de komma från ordningsmakten."

"Sverige har ingen kung längre; — Gustaf

IV Adolf är afsatt!" svarade med högtidlig röst den unge länsmanen.

Prostinnan slog ihop händerna — "Afsatt! är det möjligt?"

Prosten teg en stund. — "Hvilken skam!" utbrast han.

"Skam — sade herr prosten? Större skam hade det varit att låta en sinnesrubbad monark förstöra de sista tillgängliga medlen i statskassan och i grund ruinera landet."

"Men, ett krönt hufvud, helst Gustaf den III:s son, är ingen vanlig embetsman, som man kan afsätta", fortfor prosten i sorgsen ton, "jag säger det är en skam!"

"Ja, men det är också en skam att vilja ruinera det folk man har att sörja för som "landets fader". Han var ju betänkt på, att med våld låta bortföra två millioner riksdaler silfver ur bankens hvalf, och han hade dessutom befallt presidenten Lagerheim att till honom lämna allt i räntekammaren tillgängligt mynt för att fullfölja sina hufvudlösa krigsplaner.

"Men, man hade väl kunnat vägra lyda honom", inföll unge David, "och låtit honom behålla kronan."

Stark log, i det han svarade: "Vet inte David, att man svurit att lyda kungen? Men när man ingen kung har, så slipper man lyda honom."

"Men, hur skall det nu blifva?" frågade prosten, "kronprinsen är ju minderårig?"

"Jo, hertig Karl har nu, därtill nödd och tvun-

gen, bifallit att i egenskap af riksföreståndare tillsvidare öfvertaga styrelsen."

"Stackars drottningen och barnen hennes!" utbrast prostinnan, "huru skall det nu bli för dem?"

"Åh, de bo på Haga, och har naturligtvis underhåll. Kungen är förd till Gripsholms slott, och där får han väl tills vidare stanna."

"Som fånge!" ifylde prosten, "ja — de 17 år som den snillrike tredje Gustafs son fört regementet i Sverige hafva visst icke för landet varit några lyckoår, men så kom han ock på tronen i en svår tid, under hvilken den där Bonaparte rört upp hela Europa."

"Nå, fred på fullt allvar få vi väl icke heller nu vänta, det är ju möjligt att Napoleon har oss i tankarne, ehuru vi just icke ligga i eröfrarens väg. Nu ville jag emellertid be herr prosten att om söndag ställa några ord till församlingen med afseende på statskuppen i afsikt att lugna sinnena så att folket icke må tro att ett brott är begånget, utan en nödvändig räddning ur en för landet hotande ruin har framkallat katastrofen. Detta är allt nödigt att göra klart för folket."

"Ja, jag måste skrifva en helt och hållet ny predikan till söndagen, och i dag hafva vi thorsdag. Hör du mor, jag vill icke annat än i högsta nödfall blifva störd, då jag nu sluter mig inne i mitt embetsrum."

"Ja, men — du kan väl taga en gammal predikan far, och så hålla ett tal efteråt."

"Åhja, det kan du allt ha rätt uti, mor, en

kort predikan och sedan ett lämpligt tal, det blir bra. Kvinnfolken ä' inte alltid så enfaldiga som man skulle tro, min käre kommissarie", sade prosten till länsmannen samt vände sig därefter till Kristian som underhöll sig med fruntimmerna — "eller hvad säger Sterner om det?"

"Förlåt, min bästa farbror! jag vet icke hvarom frågan är, men jag har här ett bref, som jag skulle önska, att prosten ville taga del af innan det afsändes."

"Jaha, låt se ... jasanya, till din mor. Jaha ja, min käre Kristian, det brefvet har nog icke varit lätt att skrifva."

Just som prosten skulle börja läsningen af brefvet, inträdde mäster Eneqvist och hälsade: "Guds fred! Hur står det till här?"

"Nej, men se mäster Eneqvist! han förstår då att komma i rätta ögonblicket! jag skulle just till att läsa ett viktigt bref, och nu kan ju mäster samtidigt få del däraf, eller hur Sterner?"

"Ja, det är min önskan", svarade Kristian, och närmade sig Karin för att kunna riktigt iakttaga hvad verkan skrifvelsen skulle göra på henne.

"Nå, brefvet är till fru von Sterner i Preussen, och lyder så här" — prosten läste högt:

»Vördade fru moder!

Då jag nu lyckats erhålla föräldrarnes tillåtelse att få äkta Karin Eneqvist, deras enda barn, samt af mäster Matthias blifvit erbjuden ingå kompaniskap i snickeriaffären, och grefve Renstjerna för detta ändamål afsatt åt mig en liten summa, så hop

pas jag, att min moder, ehuru från mig långt skild, dock vill bringa mig sin välsignelse, fastän jag härmed till förmån för min broder Wilhelm afsäger mig godset och den mig tillämnade bruden. Mitt valspråk skall nu blifva kärlek och arbete, och mitt fädernesland måste helt naturligt vara där jag har mitt arbete och min brud. Tillgif mig, moder, att jag med detta beslut handlar emot din vilja. Med hälsningar till broder Wilhelm, Olga och allt godsets folk förblifver jag dock ständigt min moders tillgifne son.

Kristian Sterner."

"Mycket bra!" sade prosten rörd, och vek ihop brevet. "Mätte nu Sterner blott aldrig behöfva ångra att hafva afsagt sig fädernesland, gods och en rik hustru!" Han såg förstulet på Eneqvist, som å sin sida tittade förstulet bort till sin hustru, som satt i soffan bredvid prostinnan.

"Ja, nog är det alldeles för mycket för flickans skull", sade mor Eneqvist och torkade bort ett par tårar.

"Nåå, käre mäster, nu må det då ändtligen vara klappadt och klart att låta mig läsa välsignelsen öfver edra barn? Och det skall jag säga, aldrig kunde Eneqvist funnit en måg, som mera oegennyttigt och redligt älskat er dotter, än denne unge preussare gör, och likväl behöfdes det både grefvens och mitt inlägg i saken, för att ni skulle till måg emottaga en man, som ni i stället borde vara stolt öfver, att han anmält sig."

Fader Eneqvist fick icke fram ett ord, men

då prosten fortfor: "Kära mor, tag du in lite körsbärsvin, och du, David, kan gå efter min kapp och krage" — då upplät mäster sin mun talade och sade: "Jag ville härmed uttrycka, att om än Karin icke är en rik adelig fröken, så är hon dock icke så barskrapad, ty jag har nu i tre års tid för hennes räkning aflagt en summa ämnad till att utgöra hennes morgongåfva. Dessutom är hon i lag med de grefliga fröknarna undervister i både bokvett och folkvett, så jag skäms inte för henne."

"Eneqvist då!" sade helt förläget modern, och stötte till honom på armen; "inte skall du språka så."

"Joho, jag säger hvad jag vill i denna sak — och jag gifver vår dotter Kari till snickare Sterner på det vilkor, att han lofvar att aldrig föra henne med sig bort i främmande land, utan att han här i vårt Sverige't blir henne en god och trogen make."

"Jag lofvar det", svarade Kristian och lade högtidligt handen på hjärtat. "Min älskade Kätchens fosterland är nu också mitt, det var ju Försyvens skickelse, att jag af krigets oroliga böljor skulle kastas hit till denna strand, där jag fann den äkta perla, som jag nu aldrig kan skiljas från", sade Kristian rörd och räckte ut sin hand åt Karin, som med nedslagna ögon fattade den. Hela hennes lilla gestalt darrade af sinnesrörelse och barmen höjdes i vågor, men vid Kristians fasta,

varma tag om hennes hand kände hon sig åter lugn.

"Då är du ju med om, mor, att vi gifva vår Kari åt Sterner till hustru?" sporde nu mästern Eneqvist.

"Ja, ja men, Sterner är ju en bra karl, han", snyftade mor Eneqvist.

"Se så ja, herr prost! nu är det prosten som har ordet, var så god", sade Eneqvist och nickade åt prostfar.

Prosten skrufvade på sin krage, tog på sig en högtidlig min och yttrade med någon patos: "Underliga äro Herrans vägar, och det besinnar min själ. Detta unga par är ju tydligen ämnadt för hvarandra, efter den preussiske landtvärnsmannen skulle få fly, och först söka sig till Svenska Pommern, och därifrån komma hit till vår strand och här i vår bygd söka sig sitt bröd, för att, sedan han lyckligt undansluppit den ena fångenskapen falla i den andra, i kärlekens nät.

"Bravo, herr prost!" ropade länsman Stark.

"Och här", fortsatte prosten, "har han haft många vidrigheter att kämpa emot, icke minst sin svärfaders motstånd.

"Jaha — det är bra nu, herr prost?" inföll Eneqvist.

Prosten drog kappan åt sidan, rätade på sig och sade högtidligt: "Träden nu närmare, mina unga vänner, Kristian Sterner och Karin Eneqvist, så att jag får lysa kyrkans välsignelse öfver er tro-

ofning, hvartill utom fästmöns föräldrar, min hustru och kommissarien Stark äro vittnen."

Han lade sin ena hand på Karins hufvud och den andra på Kristians samt uttalade välsignelsen, medan de själfva höllo hvarandra i hand.

"Emottag nu ock edra föräldrars välsignelse", sade prosten.

Fader Eneqvist fattade förlägen Kristians hand men kunde icke få fram ett ord. — "Jaha" — sade han slutligen.

Mor Eneqvist grät och klappade de unga tu, men Kristian omfamnade henne och sade sakta: "tack, mor!"

Länsman Stark tog nu till ordet:

"Jag gratulerar dig, min vän och broder Kristian Sterner att här i ditt nya fädernesland hafva vunnit den första batalj du levererat. Jag önskar dig och dina efterkommande samma krigslycka!"

Prosten, som under detta tal aflagt kapp och krage, trädde nu åter fram och uppmanade de församlade att fatta glasen.

Han höjde sitt glas och sade med något vibrerande röst: "Sorg och glädje gå vanligen hand i hand genom lifvet, de synas vara oskiljaktiga dessa två, så ock nu. Med smärta höjer jag mitt glas för att bedja er med mig tömma en skål för Sveriges nye regent, riksföreståndaren hertig Karl, uttalande den innerliga önskan, att hans regemente måtte blifva mera lyckosamt än den olycklige Gustaf IV Adolfs varit."

Alla drucko under djup tystnad denna skål.

"Men som jag nyss sade: sorg och glädje gå hand i hand, så har jag nu en glädjens skål att föreslå, en skål för den nye stamfadern Kristian Sterner och hans trolofvade brud. Må deras ätt frodas och vinna lycka inom våra landamären!"

TIONDE KAPITLET.

Besöket i Wisby.

Den 19 Juni 1810 ankrade ett större segelfartyg i Wisby hamn. På dess däck syntes en medelålders man med ett allvarligt, begrundande utseende samt ett yngre fruntimmer af medelstorlek. Begge dessa resande skådade med vemodigt undrande blickar in emot den gamla hansestaden med dess väldiga ringmur, dess torn och kyrkor.

På stranden stod Gustaf Stjernefeldt, numera öfverstelöjtnant, med sin friherrinna. Då våra resande gingo öfver landgången och satte sina fötter på svensk mark höjde de tacksamma blickar mot himlen.

"Där hafva vi dem nu, Charlotte", sade Stjernefeldt och pekade oförmärkt på de nyss landstigna.

"Låt oss hälsa dem välkomna på Sveriges jord." De närmade sig de resande, hvilka voro sysselsatta med att inför tulltjänstemännen framvisa sina reseffekter.

"Är det icke pastor Halle från Angermünde jag här har den glädjen att få hälsa på svensk mark?" frågade nu Stjernefeldt.

Pastor Halle, ty det var han, såg först med någon förundran på den frågande, men utropade plötsligt: "Jag igenkänner i er, min herre, den officer, som för några år sedan gjorde mitt hus i Angermünde ett kort besök, då ni förde dit min sårade kusin Erik Olofson, hvilken jag just nu är kommen att uppsöka."

"Det gläder mig att vara igenkänd af herr pastorn. Kanske har jag förmånen att äfven vara igenkänd af fröken Sterner." "Här ser du Fredrika", afbröt honom pastorn, det bekanta ansikte du genast vid vår landstigning gjorde mig uppmärksam på."

Fredrika gjorde en artigt jakande åtbörd och Stjernefeldt sade artigt:

"Det gläder mig obeskrifligt att få välkomna er, min nådiga fröken, i det land där ni eger en af oss högt aktad broder, som helt visst efter sin långa landsflykt skall blifva bra glad att återse en kär syster. Jag ber att få presentera min hustru Charlotte Renstjerna som ni kanske af er bror i bref möjligen hört omtalas?"

"Ack ja! Kristian har flera gånger skrivit till mig om greve Renstjernas på Hagalund, som visat honom stor godhet."

"Och han dem icke mindre", ifyllde öfverste-löjtnanten

"Har herr baron nyligen träffat min broder?"
frågade Fredrika.

"Icke så alldeles nyss, men vet dock, att han mår väl, ty vi hafva nyligen från Hagalund emottagit underrättelser."

Friherrinnan Charlotte helsade hjärtligt på Fredrika Sterner och berättade, att hon för kort tid sedan genom landshöfding Klint fått underrättelse om att pastor Halle från Pommern med första lägenhet i Juni ämnade besöka Wisby och sin sjuke kusin, doktor Olofson.

"Är han kvar här?" frågade pastorn något orolig.

"Ja, jag har i dag besökt honom", svarade Stjernefeldt "och skall, om pastorn så önskar, föra er direkt till hans bostad, där äfven två rum finnas, i händelse ni icke redan har rum."

"Jag tackar hjärtligt för denna omtanke; jag är nämligen mycket ovan vid sådana bestyr, ty under min akademitid bodde jag hos en af mina lärare, senare hos släktingar och nu sist i mitt boställe."

"Då är jag särdeles glad öfver att pastorn på svensk mark slapp börja med detta otrefliga bestyr. Tillåt mig att få öfvertaga de öfriga praktiska anordningarna för er, ty jag har en gammal säker kalfaktor, som är en mästare i sådant och därför också följer mig på alla mina resor."

Pastorn tackade, och man följdes åt till ett hus med trappgafvel, hvars ena kortsida ända upp

öfver taket var täckt med murgröna. Vid husets ena hörn stod ett mullbärsträd i full blomning.

"Ja, här äro vi nu!" sade Stjernefeldt. "Till höger i förstugan äro gästrummen belägna och till venster bor Olofson."

"Åh, här var skönt! Detta påminner mig om profetens kurbits", sade pastorn rörd, "ser du Fredrika hvilken boning!"

Fredrika betraktade stum, med tårfylld blick den bostad, som inom sig gömde den så älskade och saknade Erik Olofson.

Charlotte Stjernefeldt följde nu Fredrika in i det för henne afsedda rummet, där hon talade om hvilken bragd Kristian utfört hennes bröllopsafton samt berättade vidare, att hon lofvat bevista Kristians och Karins bröllop, hvilket ni nu ock måste bevista!" tillade hon.

Stjernefeldt berättade i sin tur för pastorn om Olofsons oroväckande sjukdom, som börjat med en långvarig smygfeber, hvilken öfvergått till slöhet. Olofson har nu en tid varit alldeles stum och ger icke på minsta sätt tillkänna att han vet hvem jag är.

"Då är det icke troligt, att jag heller kan göra mig igenkänd af min stackars kusin", anmärkte pastorn.

"Jag fruktar, att vi få vänta på det, men jag hoppas, att det skall ljusna. Dock har det förekommit mig som om ett luftombyte vore lämpligt för att höja krafterna, i all synnerhet därför, att Olofson måhända väl hastigt lämnade Stock-

holm och det arbete och de förbindelser han där hade och tvangs in i ett arbete här, som var för honom alldeles motbjudande."

"Stackars Erik!" sade pastorn med deltagande. Känsliga naturer som min kusins får man fara litet varligt med. Alla människor kunna icke bära lika bördor, men vi äro icke hvarken så visa eller så kärleksfulla som Herren Gud, ty Han lägger aldrig större börda uppå än vi förmå draga. Men låt oss nu gå in till min lidande kusin, så att jag åtminstone får trycka hans hand."

Då de två herrarne inträdde i det stora, mycket enkla och något mörka rum, som utgjorde Olofsons bostad, funno de honom sittande med korslagda armar i en stor gammaldags länstol och med hufvudet nedböjdt.

"Erik! min vän, känner du igen mig?" frågade pastorn och vidrörde den sjuke Olofsons hufvud. "Vill du icke räcka mig en broderlig hand, då jag rest hit för att träffa dig."

En djup suck var det enda svar pastor Halle fick.

Han tog då Olofsons hand. "Du fryser, min vän, din hand är kall. Du måste röra litet på dig, du blir alldeles stel af detta stillasittande."

Stjernefeldt hjälpte pastorn resa honom upp, och han lät sig ledas alldeles viljelöst framåt golvet. Då de nalkades dörren skulle de vända om, men i ett nu, såsom af en för honom själf omedveten impuls, öppnade han hastigt dörren och var med ett par steg ute i förstugan. Stjernefeldt

måste skynda att tillstänga ytterdörren, under det att pastorn öppnade dörren midt emot, som ledde in till de rum han nyss tagit för sin del i besittning. Inkommen dit stannade Olofson och lyssnade till de begge fruntimmernas röster, ty Charlotte hade följt Fredrika in i hennes rum. Erik Olofson lyssnade intresselöst, därefter satte han sig med en hastig rörelse ned i en skinnklädd länstol, som stod vid fönstret, lade armarne i kors och lät åter hufvudet sjunka.

Stjernefeldt reglade dörren till förstugan och öppnade på glänt dörren till Fredrikas rum, då Charlotte bad herrarne stiga in.

"Fredrika!" sade pastorn med sorgsen röst, "vill du inte gå in i mitt rum här bredvid, där vår vän Erik nu sitter, kanske kan det lyckas dig att väcka till lif de slumrande lifsandarna."

Fredrika öppnade försiktigt dörren till pastorns rum, hennes hjärta bultade våldsamt, det skymde för hennes ögon, men — samlande all sin viljekraft — gick hon in. Den stackars flickan studsade, då hon såg den brutne mannen, en hamn blott tyckte hon af den hon älskat och drömt om både bittida och sent.

Hon närmade sig stolen och läggande sin hand på hans, sade hon halfhögt med upprörd stämma:

"Erik! känner du ej igen mig?"

Den sjuke fick en nervskakning, såg upp och fäste på den stackars Fredrika en så dyster blick, att hon nästan ryste därvid.

"Se vänligare på mig, Erik", bad hon, hvar-

vid denne i stället fattade ett så hårdt tag om Fredrikas handled, att hon var nära att skrika af smärta, men behärskande sig såg hon med sina stora, själfulla ögon så bedjande på honom, att man tyckte det kunde uppmjuka det hårdaste sinne.

Plötsligt slängde han henne ett stycke utåt golfvet och ropade med skällfvande röst: "du dödar mig med dina ögon!"

Vid detta rop trädde pastorn ut i rummet, just då Fredrika sökte resa sig från golfvet.

Olofson stod med sänkt hufvud, men hans bröst häfdes våldsamt och ett stönande ljud banade sig väg mellan hans läppar och därefter sjönk han åter ned i länstolen och tycktes slumra in.

Fredrika var dödsblek och pastorn skyndade att stödja henne samt ville föra henne in till sig.

"Låt mig komma ut i friska luften!" bad hon, "jag kväfs!"

Stjernefeldt och hans fru kommo nu till, och på en vink af pastorn gjorde de den arma flickan sällskap, hvaremot han själf stannade kvar hos den sinnessjuke.

"Stackars Fräulein, som blef så skrämnd", sade Charlotte deltagande, utan att dock ana, huru djupt det sår var, som nu blödde i denna själsstarka flickas hjärta.

"Men Fräulein har ändå utträttat, hvad ingen af oss andra kunnat, nämligen att förmå Olofson tala. Han har nu i flera veckor varit aldeles

stum. Kanske inträder en kris efter detta", sade Stjernefeldt.

"Men se här äro vi nu vid den sköna Helgeandskyrkans ruin; skulle det intressera er att se den."

Fredrika såg bedjande på öfverstelöjtnanten.

"Ack, lemna mig ensam här en stund!" bad hon så bevekande. "Jag hittar nog tillbaka igen."

"Åh, vi skola skicka och hämta er", sade Charlotte och räckte henne handen till afsked.

Väl ensam inom detta fridfulla område, knäföll Fredrika på den gröna matta, som där utbredde sig för hennes fot, och brast i gråt.

Hon grät såsom blott den gråter, som känner hela sitt hopp grusadt. Efter en stund reste hon sig, såg sig omkring i den vackra ruinen och sade för sig själf: "Sådan är nu Erik, blott en ruin — och så är min arma kärlek till honom."

Hon sjönk åter ned på knä och låg så en lång stund försänkt i en brinnande bön om frälsning för den hon älskat, om ljus i mörkret, om förbarmande.

Så steg hon åter upp, sträckte bedjande sina händer mot himmelen och stod där, en bild af smärta och öfverlåtenhet under Guds vilja

Då hon trädde ut ur den heliga ruinen, stod en flicka där och neg: "Jag har fått befallning att följa er hem", sade hon. Flickan fattade Fredrikas hand, hvilken därvid kände sig helt lugn, då hon vandrade fram genom de gator, där allt talade om en förgången storhet.

På detta sätt gingo några sköna Junidagar, under hvilka våra resande besågo den gamla staden, så mäktig och stolt i de dagar, då de stora ländernas skepp seglade dit och deras handelshus där afslöto handelsföretag, då de 16 kyrkorna togo emot åhörare från skilda orter och lämnade skydd åt den förföljde, som ingen vidare vågade följa, så snart han hunnit inom templets dörrar och fram till altarrunden.

Uppå ringmuren, med dess af vallar och grafvar omgifna 40 torn, därifrån man fordom försvarade sig mot fiendtliga anfall, där stodo nu våra resande, beskådande hafvet och den praktfulla solnedgången, och pastorn sade:

"Underlig blir man i sanning till mods, då man står här uppe, där allt talar om mänsklig storhets förgängelse."

Fredrika hade just sagt honom, att hon aldrig ville återse Erik Olofson.

"Men vill du inte ändå än en gång i mitt sällskap gå in till honom? frågade pastorn.

"Bed mig icke — jag kan det icke — men sök upp den fru, om hvilken friherrinnan Stjernefeldt talat med mig, för henne hit."

Det var en underlig önskan, Fredrika. Stjernefeldt har omtalat, att Erik blifvit kommenderad hit till Gotland just för att undkomma en farlig förbindelse, vill du att vi skola föra honom åter under ett så menligt inflytande, nu då febern förstört hans krafter?"

"Ja, det blir hans räddning, tro mig", svarade

Fredrika. "Han får nog lida, men lida medvetet och då kanske han slutligen finner tröst i den förbarmande kärlek, som han nu är alldeles omedveten om."

"Tror du då, att han kan räddas?"

"Ja, jag är viss därpå."

Några dagsr härefter reste Fredrika i friherrinnan Stjernefeldts sällskap på ett segelfartyg till Göteborg, därifrån de med gästgifvareskjuts skulle fortsätta till Hagalund.

Pastor Halle och öfverstelöjtnant Stjernefeldt, hvilka stannat kvar i Wisby, sulto en dag inne hos den sjuke kusinen-kamraten, som verkligen börjat gifva litet mera lifstecken ifrån sig, alltifrån den dag då Fredrika lyckades skaka på den kedja som band honom. Pastorn ville söka behandla honom som en förståndig person, med förmåga att fatta hvad man meddelade honom.

"Huru många hemligheter gömmer icke detta lif på", sade pastorn, "hemligheter, som blott i evighetens ljus kunna fullt förklaras. Öfverlämnad åt sig själf står människan alltid i fara att fördärfva sin väg. Mången anser detta endast som ett fromt talesätt, men låt mig bevisa, att det icke är så, utan en sanning som sträcker sina verkningar in i evigheten. Herren sade i sin bergspredikan: "Salige äro de renhjärtade, ty de skola se Gud!" Låt oss nu upprepa dessa ord och säga: Salige äro de renhjärtade. Endast den som med trons öga ser upp till Gud och åstundar honom får det ljus, som

upplyser hans eget inre. Då förskräcks han för sina orena begär, för de många lustar, som belastar hans inre, och som, om de icke bekämpas, skapa hans olycka. Det är det orena hjärtat, som icke unnar honom någon ro, som skapar hans olycka, fastän han söker kasta skulden på yttre omständigheter. Men om han ser upp till Gud med Davids bön: Skapa i mig Gud ett rent hjärta och gif mig en ny, vis anda, så bryter han därmed stafven öfver begären inom sig, och får en förr okänd kraft och lust till det rena och goda. Tro mig, äfven den mest förnedrade människa aktar dock högt en renhjärtad, och önskar mången gång i hemlighet, att hon vore denne lik. Då människan söker sin lycka uti att följa sina begär, blir hon blott mer och mer olycklig, ty hennes hjärta, som skulle afspegla Guds bild, blir allt mer och mer fridlöst. Säg mig Erik! är det icke så?"

En djup suck var den olycklige unge mannens enda svar.

ELFTE KAPITLET.

Bröllopet.

Ändtligen nalkades den så länge efterlängtade dag, då Kristian Sterner och Eneqvists vackra dotter Karin skulle få förena sina öden.

Men ännu i sista stunden sökte man att förhindra deras lycka, ty då Kristian dagen före bröllopet skulle än en gång gå öfver till Hagalund för att till sitt högt klappande hjärta få trycka sin sköna brud och för henne omtala att hans kära syster Fredrika just anländt till A., hven en kula så tätt förbi honom, att den alldeles snudade vid den hatt, som betäckte hans mörklockiga hufvud, men träffade endast en fura, hvilken stått som en skyddsande i Kristians väg.

Länsman Stark lyckades spåra upp skytten och få honom att bekänna, att han var lejd för en rund summa att skjuta ned den utländske snickaren, men namnet på den som lejt honom förmådde länsmannen icke att pressa fram från den brottsliges mun. "Det är onödigt, jag vet ju det", sade han till Kristian, "och jag vet också, att du min bror är skottfri, efter det nu var tredje gången, man sökt taga ditt lif utan att lyckas. Men nu är det jag, som rider i spetsen för eskorten, då du i morgon begifver dig af till bröllopsgården."

Kristian tackade sin vän Stark med ett handslag och lofvade att samma afton låta under Starks beskydd "sparka ut sig" af ungersvennerne, enär han nästa afton skulle räknas till gubbarnes lag.

Grefven hade erbjudit sig att på Hagalund hålla bröllop åt sin trädgårdsmästares dotter med sin egen dotters räddare, och utom de många nyttiga gåfvor, som kommit Karin tillhanda från herrgården, hade man nu ock rustat till ett hejdun-drande bröllop efter den tidens sed, och grefven

med sin familj, Charlotte Stjernefeldt inberäknad, hade lofvat närvara öfver vigseln och lycköskningarna. Förutom mässter Matthias Jonsson med familj voro många af Eneqvists släktingar och bekanta inbjudna, så att gästernas antal uppgick till öfver ett femtiotal.

Bröllopsdagen gick in med strålande sol och strålade gjorde äfven bruden, där hon satt på sin hvita springare, insvept i den präktiga slöja, grefvinnan förärat henne och med den lilla guldkronan, omgifven af en krans hvita blommor, högt uppe på de guldkimrande lockarna, hvilka friherrinnan Charlotte med tillhjälp af sin kammarjungfru förstått att ordna på ett klädsamt sätt. Fredrika red såsom "brudsätta" bredvid Karin, och mor Eneqvist åkte med friherrinnan. Under hela vägen från Hagalund till kyrkan hälsades bruden af skott, hornlåtar och gigor, så att välbetänt var af grefven att, utom unge David, hvilken red i spetsen som brudriddare, ombesörja det tvenne stallknektar följde efter brudskaran. Karin kunde dock rätt bra tygla sin hvita gångare, men Fredrika måste vid böss-skotten ett par gånger anlita hjälp. Man närmade sig nu kyrkan.

"O, där ser jag Kristian!" utropade Karin, då brudgummen med följe nalkades från motsatta sidan.

Nu smattrade trumpeterna, och den ståtliche brudgummen reste sig upp ett ögonblick i sadeln för att hälsa sin brud. Vid kyrkodörren mottogs brudparet af fader Eneqvist och Matthias Jonsson,

den senare fungerande såsom brudgummens fader.

Ett sorl af beundran gick genom den i kyrkan församlade folkskaran, då brudparet skred fram till altaret, där prosten med ett af glädje skinande ansikte väntade dem. Sällan, om ens någonsin, hade väl den ärevördige mannen förrättat en vigsel med mera nöje än denna. Också flödade hans mun af loford öfver brudgummen, öfver Matthias Jonsson, öfver grefven med familj i ett tal, som han efter vigseln höll, sedan han nu, som han själf sade: "för andra gången uttalat välsignelsen öfver detta brudepar".

Från kyrkan ställdes färden till Hagalund, med den skillnad, att nu red den ståtlige brudgummen bredvid sin lyckliga brud, i sanning en vacker syn att skåda för den skara, som följde dem, och det folk från trakten som kantade vägen där brudstassen passerade fram.

I stora salen vid Hagalund mottogs brudskaran af grefven och grefvinnan Rensljerna. Midt i salen stod ett stort bord, där högkarmade förgyllda stolar voro framsatta för brudparet, och på ena sidan om dem, till höger, var prostens plats, med klockaren där bredvid. På andra sidan hade husets munsänk fått sin plats bredvid ett stort, med löf och blommor utsiradt ölfat. Lakejen höll i sin hand en stor silverbägare, som det var hans uppgift att åter fylla, så snart den väl var tömd.

Så började därefter lyckönskningarna i form af offer till brudparet.

Hand i hand skredo de nyvigda fram till detta bord, under det att trumpetarne gjorde sitt bästa att framkalla en brölloplåt ur sina något spruckna instrument, prost och klockare intogo sina platser, den senare försedd med en väldig gåspenna, bläck och grågult papper liknande pergament.

Grefven framträdde nu till bordet och lyckönskade brudparet samt lade framför prosten ett papper, som betydde lika mycket som 100 daler silfvermynt

Prosten sade med hög röst: "Herr greve Renstjerna, herre till Hagalund, har förärat brudparet en gåfva stor 100 daler silfvermynt." Brudparet steg upp och tackade och grefven drack dem till i en förgyld bägare.

Efter honom framträdde mäster Matthias Jons-son och lade 50 daler silfvermynt på bordet, bugade sig och skulle just gå, då Kristian reste sig och fattade mästarens hand, den han krampaktigt tryckte, i det han med af rörelse vibrerande stämma sade: "Ni, mäster Matthias, var den förste, som i detta mitt nya fädernesland tog emot den stackars hemlöse krigsfängen och gaf honom huld och skydd. Mina efterkommande skola välsigna er, såsom jag nu gör det. Så tog han bägaren ur lakejens hand och räckte sin mästare den att tömma.

Så fortgick det hela laget om. För hvar och en, som var framme och offrade på bordet, vid

hvilket brudparet satt, läste prosten upp gåfvans storlek, klockaren skref och lakejen bjöd ölbägaren.

Länsman Stark skänkte brudgummen en präklig bössa, och Kristian sade: "här, Karin, ser du mitt lifs räddare, som vi äro stor tack skyldige."

Karin såg frågande på länsmannen, som svarade:

"Ja, det skola vi berätta för fru Sterner en annan gång." Och så drack han brudparet till.

Sist af alla gifvare kom fader Eneqvist fram och lade en penningesumma på bordet framför prosten, som med högtidlig röst förkunnade: "Mäster Eneqvist har förärat brudparet 500 daler silfvermynt. Skrif, klockare!"

Kristian reste sig, gick fram och skakade hand med svärfadern och bjöd honom bågaren.

När nu prosten uppläst hela gåfvolistan, på hvilken bland annat en ko och fyra grisar, en väfstol och en vagga stodo upptecknade, så höll han ett smått humoristiskt tal om Jakob den yngre, som fått vänta fyra år på sin Rachel, hvilket ju är en betydligt kortare tid, än den patriarken haft att utstå.

Sedan den rikliga välfägnad, grefvens bjödo på, väl var förtärd, dansades kronan af bruden. Hon gaf den med förbundna ögon åt prostens 16-åriga Maria, och Kristian gaf kransen åt sin vän länsmannen, något som i framtiden visade sig vara alldeles riktigt handladt af det unga brudparet.

Grefvens hade dragit sig tillbaka efter lyckönskningarnas slut, men friherrinnan höll ännu ut och ackompanjerade på lula brudgummen till en sång som slutade så:

»Ack, stunden är lycklig, O, blicka
ur tårar, min rodnande flicka,
och säg: den är lycklig för mig.»

Så stodo nu Kristian och Karin hand i hand bredvid Fredrika, som djupt kände, att en sådan lycka, som hennes broder nu njöt, aldrig skulle beskåras henne. Hennes kärlek hade fått dödsstöten och kunde aldrig blomstra upp igen annat än i form af barmhärtighet och deltagande.

"Lefve bruden!" ropade några utanför.

"Så vacker hon är", sade andra, "det är som såge man en helgonbild." "Bruden! visa bruden!" ropade några.

"Vänta", sade nu Kristian, "kanske du Stark vill ställa ljusen så, att ingen behöfver hålla i dem, då vi visa oss."

"Jag förstår", sade Stark och tog David med sig ut att anbringa vaxljusen så, att ingen skada för bruden kunde befaras. Sorlet och ropet på bruden blef nu så högljudt, att Stark måste nedtysta det, erinrande om, att det var vid den grefliga bostaden de befunno sig. Tre gånger måste dock brudparet fram och taga emot hovens loford och lyckönskningar.

Hemfärden gick under musik och bösskott med länsmannen i spetsen som förridare.

Fredrika, som trots allt motstånd blifvit höjd till taket som brudsätta, medföljde brudparet till deras hem i A. Då de kommo innanför stadtullen, mötte bröllopskaran brandvakten Olle, som stötte sitt väldiga korsgevär i gatan framför dem och ropade med skrällande stämma: "Klockan är elfva sla-haa-gen, Guds goda nådiga mäktiga hand bevare vår stad för eld och brand, klockan är elfva sla-a-gen!"

Bröllopskaran gjorde halt, och en af dem red fram till Olle och slog ur en fältflaska i en sup och bjöd på. Olle blef häraf mör i mun och höll till brudparet ett litet tal, som slutade så:

»Den frågan är till att väckas;
Af upptäckter, hvilken är störst,
Den konsten, att lågorna släckas,
Och den, till att släcka vår törst?»

Prostinnan hade rikligt göra att hålla reda på sin gubbe på hemvägen; ty han var som på "nittonde spritten". "Vet du, mor", sade han, "att jag sa' i talet till brudgummen, att jag gratulerade till att han slapp vänta mera än fyra år på sin Rachel, ty jag fick vänta tio år på min Lea: Sa' jag 'le!"

"Åhnej, far lille, det sa' du väl inte ändå."

"Jo, ackurat så, och det var ju sannt, att jag var konsistorii skjutshäst i tio år och hade hela min egendom på hästryggen, när jag red mellan socknarna. Men nog minns jag vårt bröllop alltid, när du grät en spann full för det jag tog tär-

norna om hakan. Jaha, det var den tiden det, mor. Nu vill du väl ändå till minne häraf kredensa bågaren åt mig i kväll — jäså, äro vi nu här. Ja, tack nu för det I följt oss till porten", ropade han. "Godnatt, godnatt! Guds fred, I unga!"

Så följde bröllopskaran brudparet till dess port och bruden bars i triumf in i det egna hemmet.

TOLFTE KAPITLET.

I Stockholm.

Öfverstelöjtnant Stjernefeldt, som stannade kvar i Wisby efter sin frus afresa, följde ett par veckor senare pastor Halle och den olycklige Olofson till Stockholm.

Det var en härlig sjöresa och det vackraste väder, dock ej så lugnt, att det icke blef någon vind i seglen.

Denna sjöresa tycktes göra dem alla godt, icke minst den sjuke, som började visa tecken till observationsförmåga och intresse samt understundom gaf till ett utrop, utan att dock kunna fullt kläda sin tanke i ord.

Skepparen Märten Hansson sysselsatte sig stundtals med den tystlåtna herrn och lyckades verkligen en dag att få Olofson att säga: "jaha,

hm hm", med flere sådana korta uttryck, som tydde på, att han kunde något följa med äfventyren i de skepparhistorier, hvarmed den trohjärlade Hansson sökte förströ honom, allt under det att pastorn och Stjernefeldt flitigt utbytte tankar och tycktes trifvas i hvarandras sällskap.

"Om det går på så här, så äro vi framme i Stockholm om ett par dagar", sade Hansson, och det slog in, ty efter fem dygns seglats kastade de ankar vid Skeppsbron, där en mängd segelfartyg förut lågo.

"Så är jag då för andra gången och troligen äfven den sista i denna sköna stad, som har så gamla anor och helt säkert en lysande framtid", sade pastor Halle, då han från skeppets däck skådade ut öfver Skeppsbron, Slottet och Logården.

"Ja, vi behöfva hoppas på bättre tider och ett lyckligare regemente än vi det senare decenniet haft, om vi skola kunna tänka på att gå framåt i något annat stycke än att smida vapen och förstöra finanserna", svarade Stjernefeldt med någon bitterhet.

"Ja, en ny dynasti, ett kraftigt och klokt öfverhufvud behöfven I, men icke tror jag, att han förmår återtaga Finland ändå, förståndigast vore nog att hålla absolut fred med grannen i öster". . . . "Men nu få vi snart sätta foten på Birger Jarls mark. Ser du Erik! min vän, nu äro vi snart framme. Jag hoppas, du känner igen dig här?" sade pastorn och klappade Olofson på axeln. Denne drog en djup suck och reste sig, men satte sig

genast åter ned, lade armarna i kors och lät hufvudet sjunka. Pastor Halle tog med sin kusin in på Gyllene hoppet vid Riddarhustorget. En sjukvårderska anskaffades och pastorn begaf sig i Stjernefeldts sällskap till "Klaës på hörnet", där en hel del yngre officerare brukade intaga sina måltider. Stjernefeldt visste, att man därinne flitigt dryftade dagens mest brännande frågor inom politikens område. Då de begge herrarna inträdde pågick som bäst en debatt mellan två partier, af hvilka det ena var för, det andra mot Napoleon.

"Han är ett universalsnille, en lejonfänjare, en Hannibal!" utropade en ung fänrik. "Ja, en folkförödare, ett Europas gissel, en skarprättare är han!" ropade en annan. "Åh", utbrast en ung entusiast, om jag blott egde ett hörn af hans vapenrock skulle jag känna mig rik och lycklig!"

"Vågar man tro på Bernadotte?" frågade en. "Ja, han är ju fransman, icke korsikanare", fick han till svar.

"Tyst, tala icke hufvudet af dig, min bror. Du vet ju, att det var Napoleon som öfverlämnade Finland åt moskoviten, och han har också planlagt Sveriges delning mellan ryssarne och danskarne."

"Men vi ämna behålla hvarje tum af det land vi nu äga", sade en högrengst ung man och fyllde sin bågare med basköl. "Jag dricker för en ny ätt på Sveriges konungsliga tron, till lycka och välgång."

"Ja, det äro vi med om!" ropade ett halft dussin af de yngre Martissönerna. "Lif och blod

för Sveriges ära! Lefve vår nations i sekler beundrade krigiska anda!" ropades det, och bågarna tömdes med lif och lust.

"Det är förunderligt att höra all denna munterhet och segervisshet efter allt det nedslående som passerat under de senare åren", sade pastorn till Stjernefeldt.

"Åhja, det är några unga tuppar som kackla, utan att rätt förstå hvad de säga, men jag tillstår att jag delar deras tanke, som sade sig sätta sitt hopp på Bernadotte. Jag tror nemligen, att vi under nuvarande omständigheter icke kunna göra ett bättre val, men skulle det roa pastorn, kunna vi i afton gå öfver till en klubb, där man kan träffa något äldre, erfarne män inom militären."

"Ja tack, för i dag kan jag egna mig åt politiken, men sedan måste jag söka upp några teologer här, och förnämst bland dessa: Johan Olof Wallin, som visst sedan förra året innehar lärareplatsen vid Karlberg?"

"Ja det äger sin riktighet, och jag skall låta min kalfaktor följa pastorn dit.

"Jag är tacksam därför. Så vill jag ock uppsöka min vän medicine direktör Hagström. Honom tänkte jag be att taga vård om Olofson."

"Åh, det var ju han, som förband Döbeln vid Jutas, svarade Stjernefeldt.

En vecka senare skref denne till sin fru ett så lydande bref:

Min kära och saknade Charlotte!

Som jag nu fått min tjenstgöring här i Stockholm ber jag dig att så fort ske kan återvända hit. Min längtan efter dig är stor. Tag lutan med dig. Min önskan är ock att du bjuder Fräulein Sterner med dig som reskamrat, ty hon skall härifrån med pastor Halle tillbaka till Pommern.

Det är en ovanligt bildad och lärorik man, hvars sällskap jag kommer att sakna. Om broder Georg hafva mycket ledsamma underrättelser ingått; kanske har du hört något därom på Hagalund? Jag undrar, om Stark ämnar väcka åtal mot honom? Sterner gör det bestämdt icke.

Kläd dig förståndigt, min älskling, och glöm icke, att på gästgifvargårdarna ätes mycket bra, ifall man matsäck har som duger,

Jag hoppas snart få återse min Charlotte. Svärfar skjutsar dig nog med egna hästar till Krokeks gästgifvaregård, dit jag sänder min kalfaktor att möta dig och ordna för dig de återstående gästgifvarehållen. Med vördsamma hälsningar till föräldrarna förblifver jag din alltid trofaste

make

Gustaf Stjernefeldt.

Äfven Fredrika emottog från pastor Halle ett stort bref, försegladt med många sigill och snören, innehållande respengar till Stockholm, dem hon dock icke behöfde använda, då hon blef bjuden att dela både vagn och rum med friherrinnan Charlotte under resan, ty Charlotte trufdes

lika väl med Fredrika som hennes man med pastorn.

Afskedet från Kristian var emellertid ganska smärtsamt för henne, enär hon ju insåg, att han nu var med så starka band bunden vid Sverige, att hon knappast kunde hoppas få i hembygden återse honom. Föga anade Fredrika då, att äfven hon skulle komma att upplefva en del af sitt senare lif här i Sverige. Om Erik Olofson skref pastorn i sitt bref att direktör Hagström gaf godt hopp om honom och trodde, att han om tre månader skulle vara fullt återställd. Detta var visserligen glädjande, men innebar dock ingenting för Fredrikas personliga lycka uppmuntrande, ty Olofson måste för henne vara att betrakta som död.

TRETTONDE KAPITLET.

Afslutning.

"Han såg ut som en prins" . .

År 1811 utropades Carl Johan till Sveriges kronprins, och samtidigt skänkte unga fru Sterner sin Kristian en son, som såg så fager och fin ut som en liten prins, denne förste ättelägg af den Sternerska släkten inom Sveriges landamären. Kristian var förtjust.

"Den Knabe är lik dig, Karin, därför är han mig så kär."

"Nej, jag tycker, att han är lik dig, ehuru han har mina blåa ögon."

"Nå, då är han lik både Vater och Mutter", sade Kristian och höjde den lille upp mot taket, under det att Karin ängsligt sträckte sina armar för att återfå den lille i den trygga modersfammen.

Mor Eneqvist vistades nu nästan mera hos Sterner än hos sin gubbe, och denne senare gick alltid om söndagarne från kyrkan in till dottern och mågen och fann sig för hvarje gång alltmera väl där.

"När ni nu döpa barnet, Sterner, så får I lyfta de 300 dalerna silfvermynt att fostra gossen med", sade med en viss själfkänsla mäster svärfar. Men prosten hade vid de ungas trolofning sagt, "att glädje och sorg äro syskon som gå hand i hand genom detta lifvet."

Delta fick nu de unga föräldrarna besanna, då efter knappt ett halft år dödsängeln skördade den späda plantan, och det blef Kristians lott att, ehuru själf djupt sörjande, försöka trösta sin nästan tröstlösa Karin.

"Ack, om nu Fredrika varit här!" utropade Kristian. Han anade, att den själsstyrka som denna syster var mäktig af, äfven kunnat meddela sig åt dem. Karin började emellertid att allt flitigare begagna den bröllopgåfva hon af Fredrika erhållit: en stor bibel med silfverbeslag.

Mor Eneqvist slöt, själf gråtande sin sörjande dotter i sin famn och sade under det hon med förklädet torkade sina egna tårar, "gråt du, barnet mitt, det lättar hjärtat att gråta ut, och tänk på att din egen moder smakat samma sorg som du nu bär, ty du vet ju, att den gosse som föddes före dig, honom tog ock vår Herre till sig i den späda åldern, men vi fingo ju en rik ersättning i dig mitt barn, och om du nu kan böja dig för Guds vilja, så glömmet nog Herren icke dig heller."

Fader Eneqvist sade: "Jag har varit hos prostén, och han bad mig hälsa, att vi icke skola sörja såsom de där intel hopp hafva. Vi skola hoppas, att någon kommer och tager arf efter sin broder, sa' prostén."

Och så skedde, ty Karin och Kristian fingo snart en liten förtjusande tös, som också fick namnet Karin.

En dag då mor Eneqvist satt och vaggade den lilla Karin, erinrande sig därvid sina egna ungdomsdagar, och unga fru Karin sysslade i hushållet, så kom Kristian in från verkstaden hurtig och vacker i sin arbetsdräkt och i sin mannaålders kraft, omfamnade sin Kätchen, klappade Schwiegermutter, såsom mor Eneqvist vanligen fick heta, och sade: Har ni hört, att det kommit en liten länsman till världen?"

"Nej, hvad säger du, Kristian! När skedde det? frågade Karin och knäppande sina händer såg hon med tårad blick på sin make, som väl

förstod, att såret ej ännu var läkt, som förlusten af den förstfödde framkallat.

"Jo, det skedde precis klockan tolf i natt, så Stark vet ej rätt hvilken dag han skall skriva Knaben för, i går eller den dag som är.

"Naturligtvis för i går, om klockan börjat slå", sade mor Eneqvist. "Ja ha, kära Karin du, då bli ni snart bjudna på barnsöl", tillade hon.

"Och en nyhet till har jag att förkunna, du Kätchen", fortsatte mannen. "Jag har fått bref från broder Wilhelm, som säger, att Mutter är mycket klen, och att Fredrika kommit hem för att vårda henne, samt att Wilhelm själf nu lofvat uppfylla mutters yttersta vilja att äkta Olga Thaunitz. Deras bröllop skulle stå i dag. Kommer Vater icke hit? frågade han mor Eneqvist. "Jag tänkte vi skulle få dricka en skål tillsammans för det brudparet."

I detsamma knackade på dörren; Kristian öppnade.

"Ah, se bror Stark, du är hjärtans välkommen, nu kan du hjälpa oss dricka en skål för min broder Wilhelm och min en gång tillämnade brud Olga Thaunitz, som i dag viges vid min broder.

"Nej, hvad säger du? Ja, då är ju du kvitt det bekymret och kan med lugn njuta din familjelycka.

Kristian omfamnade fast sin Karin och sade:

"Jag är förnöjd med lotten min och tackar Gud för nåden sin'. Men, min bror, först nu en skål för dig.

Vi sport, en liten länsman kom,
 Hvad dag -- det gör detsamma.
 Må han blott icke vända om
 Men stanna hos sin mamma!"

"Och pappa!" ifyllde Karin, då hon bjöd vinglaset åt den nye familjefadern.

"Jaså ni vet nyheten redan — jo jo, ryktet har raskare ben än jag, ehuru jag brukar kunna taga ut stegen. Men nu från första akten till den sista i detta lifvets drama", fortsatte Stark allvarligt. "Vi hafva nu talat om födelse och bröllop, nu hafva vi slutet kvar."

Karin och Kristian sågo förfärade på den unge fadern och visste inte hvad de skulle få för sorgepost.

"Jag kommer från Hagalund", fortsatte Stark, "där finns intet hopp mera om grefvens tillfrisknande, och jag har just hälsning från mäster till mor Eneqvist att komma hem så snart som möjligt, ty han vill att alla tjänare skola vara församlade på herregården, när den ädle grefven lägger sina ögon samman i döden.

Kristian blef rörd och icke mindre de begge fruntimmerna. "Jag skulle vilja se min välgörare än en gång", sade Kristian och strök sig med handen öfver pannan. "Kätchen, jag följer mutter till Hagalund."

"Ja, gör du det, och välsigna den käre grefven från mig med", sade Karin och torkade sina tårar.

Då Karin blef ensam med sin lilla flicka, tog

hon åter fram sin stora bibel och läste en Davids psalm och bad för grefvens själ, ty han var ju liksom en länk i hennes lifs historia, en länk, som skulle slitas lös, och nu kände Karin djupt huru fästad hon var vid sin fars husbonde.

* * *

Några månader blott efter grefvens död insomnade äfven friherinnan Charlotte Stjernefeldt i dödens sömn, efterlämnade åt sin make en späd son. Deras första barn, en flicka, hade redan före modern gått in i evigheten.

Lovisa var enka efter sin major och bosatte sig hos sin moder på Hagalund, för att se till henne under älderns dagar.

Tre år efter Charlotte Stjernefeldts död kom Fredrika Sterner åter till Sverige. Stjernefeldt, som kände sina krafter aftaga, skref och bad henne att komma och taga hand om hans lille son, hvilken han önskade skulle uppfostras i samma gudsfuktan som pastor Halles barn, hvilka nu voro stora och flickorna mammas hjälp, sedan den älsklige fadern under stor frid och bekännelse om sitt förlitande på Kristi rättfärdighet ingått i den eviga hvilan.

Att det för Kristian och Karin var en obeskreflig glädje att återse Fredrika, är ju klart, och hon fick nu för sin broder beskrifva moderns sista stunder och till honom framföra den välsignelse som denna öfver sin förstfödde uttalat. "Säg min Kristian", hade hon sagt, "att jag gifver ho-

nom min bästa välsignelse och hoppas att åtminstone i den boning Kristus åt oss beredt återse honom."

Detta grep Kristian så, att han icke kunde stanna kvar i rummet hos de andra, utan han begaf sig ut i skogen, och där grät den starke mannen ut den smärta, nu blandad med försonningens glädje, som han så länge burit på med afseende på sitt förhållande till modern, det enda som hittills under de senare åren stört hans lycka.

Sedan reste Fredrika till Stockholm, där Stjernefeldt låg sjuk och utan hopp, enligt läkarens utsago. När Fredrika nu satt vid den änu icke gamle, men genom arbete och sorg så tidigt brutne Gustaf Stjernefeldts sjukbädd, sade denne:

"Det känns som en lättnad att vända sig till den sakta flytande floden, hvars vatten sakta sorlar invid stranden. Det största och bästa i naturen, i människolifvet och hos Gud är aldra mest stilla. Ej sällan lära vi af människor hvad Människosonen är. De äro endast ljusglimtar af Honom, skärfvor af kristallen, droppar från källan. En sådan droppe är ni, Fredrika, och jag ber er, tag med er min lille son fram till den källa, ur hvilken ni hämtar all kraft, ur hvilken ni släcker den törst, som man förgäfvets söker släcka i världens usla brunnar. Er dyre lärare, pastor Halle, blef för mig en vägvisare till denna lifvets källa. Nu hoppas jag att på den strand där källan evigt kväller, återse den välsignade mannen. Mitt

dyrbaraste arf, min lille son, lämnar jag åt er under bön om, att Herren må välsigna de eviga sanningar ni vill bibringa honom. En förmyndare har han i min vän Leopold Renstjerna, gift med min älskade Charlottes tärna, Lilly Vegesack. Till er skall han kvartalsvis lämna den summa, som behöfs för min sons uppfostran samt hushållets bestridande. Min Charlotte satte stort värde på er. Lämna icke hennes son förr än döden kallar endera af eder."

Alldeles utmattad sjönk han nu tillbaka på sin bädd, efter den ansträngning det kostat honom att tala så mycket.

Dagar kommo och gingo utan att någon förändring i hans tillstånd inträdde, under hvilken tid Fredrika gjorde sig förtrolig med hushållningen och den lille gosse som var henne anförtrodd. Det föreföll henne underligt, att den lille, som hon skulle vara i föräldrars ställe för, hette Erik. Så skulle hon ändå få en Erik att älska och offra sitt lif åt, ehuru denne blott var tre år och fyra månader, men just därför kunde bjuda henne en tillgifvenhet som kunde räcka till hennes dagars slut.

"O, Gud, huru stora äro icke dina tankar, när de så småningom uppenbaras för oss!" sade Fredrika för sig själf.

Men hennes store Erik, den trolöse, hvar fanns han? Återstöld från sin svåra själssjukdom uppsöktes han åter af sin sångerska. Han började åter sin praktik och vigdes vid den kvinna,

som under hela hans sjukdomstid icke frågat efter honom.

Mången gång i ensamheten tänkte han med en smärtsam saknad på Fredrika, och då han stannade med sin tanke vid hennes bild, kände han en verklig ånger öfver att hafva handlat be-
drägligt mot henne, som han nu på senare tider aldrig haft mod att efterfråga. — Nu fick han emellertid höra, att hans forne vän och kamrat, i hvars hus han ett år varit läkare, låg på sitt yttersta, och ville helt naturligt återse honom.

En dag då Fredrika just slutat läsningen af Uppenbarelsebokens 3:dje kapitel, hvilket hon vid Stjernefeldts sjukbädd föreläst för honom, och nu skulle ordna kuddarna och gifva honom medicin, inträdde helt plötsligt i sjukrummet Erik Olofson. Han var ej särdeles förändrad efter sin sjukdom, men en viss trötthet låg öfver hans drag, sinnets trötthet under det att kroppskrafterna återkommit. Han stannade, strök sig öfver pannan och satte slutligen handen öfver ögonen, under det att Fredrika likblek stirrade på honom och slutligen med möda sade till Stjernefeldt, "nu går jag och lämnar er åt doktorn." Därmed skyndade hon förbi Olofson ut i korridoren och därifrån in i barnkammaren, där hon slöt den lille Erik till sitt klappande hjärta, kysste honom ömt och sade: "Pappa hälsar sin gosse." Den lille, som redan vant sig vid sin fostermoder, slog sina små armar om hennes hals, såg på henne och frågade: "Är du

ledsen, tant? Här skall du få något af Erik." Han gaf henne en tafla som han själf tyckte mycket om.

"Tack, Erik!" sade Fredrika, "den skall jag sätta upp på väggen i mitt rum som ett minne af denna dag."

Och den lilla taflan bevarade hon som en skatt hela lifvet.

Från den dag Erik Olofson återsåg Fredrika Sterner, hade han ingen ro i sitt inre och kunde icke trifvas hemma hos sin hustru, ehuru hon skänkt honom en son, den han var mycket fäst vid.

Då gingo nu åter några dagar fram, under hvilka Fredrika hade den glädjen få bevittna, huru Stjernefeldt alltmera löstes från alla jordiska intressen och endast såg hän mot det land, där han visste, att rum var honom beredt af den Frälsare, på hvilken han trodde, och visste, att Hans ord voro evig sanning.

Vid dödsbäddden stod nu Fredrika ansikte mot ansikte med den man, som så anslagit de innersta strängarna i hennes känslvärld för att sedan låta henne vandra ensam fram genom detta fordrande lif. Fredrika stod där midt emot Erik Olofson, med den lille Erik vid handen. Hon lyfte upp barnet till fadern och bad honom kyssa hans panna och såg huru barnet ryste vid dödens anblick, men ändå med barnslig kärlek ropade "pappa!" och brast i gråt.

Fredrika bar ut gossen ur dödsrummet, gaf honom hans käraste leksak, tillsade barnjungfrun att icke lemna honom och återvände till dödsbädden i lagom tid för att se den salige anden fly ur sitt fängsel till det hem, därifrån han aldrig behöfver återvända, förrän jorden genomgått sin nyskapelse och en ny himmel hvälfves öfver den. Fredrika stod orörlig med blicken fästad på det fridfulla anletet, till dess Stjernefeldts öfverläkare sade: "Det är slut, nu må ni tillsluta de ögonlock, som aldrig mera öppna sig." Han bugade sig och gick. Ensamma vid den mannens stoft stodo nu de två, hvilka genom honom förts tillsammans i Angermündes prästgård.

Erik fäste sin blick på Fredrika, en blick så lik den, han vid afskedet från henne i Stralsund gifvit henne, att hon kände sig genombäfvad däraf.

"Vid Gustaf Stjernefeldts stoft ber jag dig, Fredrika Sterner, förlåta den man, som alltid i sitt hjärtas djup gömt din bild och som intill döden skall älska dig."

Han räckte ut sin hand mot Fredrika, som fattade den, hvarvid Erik alldeles som fordom tryckte en kyss på densamma.

"Fredrika", sade han, "kärlek och passion äro två alldeles skilda saker. Dig har jag älskat, öfvergif mig icke." Han tryckte hennes hand och lämnade rummet.

Då Fredrika nu ensam med den döde skulle

tillsluta de halföppna ögonlocken, så föllo hennes tårar brännande heta på den kallnade handen. Hon kysste denna hand med rörelse, bad och tackade Herren och gick in till den lille fader- och moderlöse gossen, för hvilken hon nu under hans späda år skulle vara allt.

* * *

Om våren 1833, just då Kristian Sterner fyllt sina 50 år, träffades han af en lunginflammation, som ändade hans arbetsamma och efterföljansvärda lefnad.

Karin stod med sina fyra barn djupt sörjande vid hans dödsbädd. Hon hade nämligen skänkt sin Kristian ännu tre barn, en gosse och två flickor.

Kristians sista ord voro: "lofsjungen den eviges ära!" och han dog med Karins trogna hand sluten i sin.

Den ende fiende Kristian ägt i sitt nya fädernesland, Georg Stjernefeldt, träffades af slag och slutade helt plötsligt sitt lif en dyster höstaf-ton. Ingen mera än hans hushållerska var då hos honom.

"Hvad människan sår, det får hon ock uppskåra!" Det hade ofta hans broder Gustaf sagt honom, och det lade äfven Fredrika Sterner sin fosterson på hjärtat, och detsamma gjorde Karin med sin älskade Kristians son, som öfverlefde henne och som fortplantade Sternerska släkten inom Sveriges landamären.

Slut på förra delen.

TIDSMÅLNINGAR

BERÄTTELSE FRÅN ÅRHUNDRADETS BÖRJAN
OCH VÅRA DAGAR

AF

O W A

SENARE DELEN
BARNBARNEN

STOCKHOLM
P. A. HULDBERGS BOKFÖRLAGS-AKTIEBOLAG

TIDSMÅLNINGAR

REKRYTERINGEN FRÅN ÅR 1810

ÅR 1810

1810

1810

1810

1810

NÖRRKÖPING 1898.

JOHAN JONSSONS BOKTRYCKERI- & AKTIEBOLAG
(f. d. M. W. Wallberg & Co Boktryckeri.)

FÖRSTA KAPITLET.

Barnbarnen.

På en soffa, öfverklädd med rosig creton, och en rök-kopp bredvid sig på bordet låg Axel Olofson behagligt utsträckt och blåste lätta hvirflar från en fin cigarr, medan han med synbart intresse studerade partituret till Wagneroperan Lohengrin och emellanåt gnolade på "Min hulda svan" . . .

Det enkla studentrum, hvilket han bebodde, var beläget vid Öfre Slottsgatan i Upsala, och den enda utsikt han hade var åt ett gult trähus med en mörk port midt emot en gård med blomster-rabatter, hvilka just nu lyste af astrar, reseda och dalier, dem den blida höstvinden skonat.

I husets öfre våning bodde ett par sömmer-skor, hvilka det roat Olofson att till namn och ut-seende lära känna.

Olofson deltog i Allmänna sången. Han hade en särdeles vacker tenor och betydande musik-gåfvor. Ett litet fädernearf, hvaraf ännu något var i behåll, skyddade honom för skuldsättning.

Icke hade han gjort sig särdeles brådt om med studierna för sina medicinska examina, upptagen

som han var med sångaftnar och sångöfningar, men han lefde föröfrigt rätt oklanderligt, förutom litet punschande på 'Taddis' och en och annan trefflig stund på 'Gästis', då där gjordes musik.

Det knackade på dörren. "Stig på!" ropade Olofson utan att besvära sig med att stiga upp.

En ung, smärt man med ett nobelt och distingueradt utseende steg in och hälsade.

"Nej, men se! Gustaf Leonard Stjernefeldt! Det var i sanning hyggligt af dig, min bror, att uppsöka mig här i mitt ide. När kom du, nyktre karl, hit till Supsala?" frågade Olofson och reste på sig.

"I går med snälltåget, och jag får hädan-efter icke gå på besök, om det skall lyckas mig att göra detta år till mitt sista i Upsala."

"Jaså, tänker du verkligen taga din hofrätt till våren? Jag för min del tänker ge anatomin och hela läkaren på båten och begifva mig af till Paris att studera musik."

"Ja men Axel! förhasta dig icke"

"Förhasta mig? Katten ska' sitta här och plugga och gå på alla möjliga sjukhus och se mänsklighetens elände, när man kan få lefva i musiciens och estetikens värld. Inte behöfver jag väl bli läkare för att min far och farfar voro det."

"Nej det förstås, men tre à fyra år i Paris kosta pengar. Om du nu gör slut på hvad du äger, och det sedan icke lyckas för dig?"

"Min käre Leonard, skrupler finns det alltid godt om. Säg mig något företag, som icke kan

misslyckas? Om jag blir en medelmåttig läkare är det bättre?"

"Nå ja, då får du bli en sådan. Du kan alltid få anställning som distrikts- eller järnvägsläkare."

"Tackar så mycket för ditt vackra framlidsperspektiv. Jag reser om några dagar hem, och kan du sedan under terminens fortgång upptäcka mig här, så vill jag icke heta Axel Olofson."

De bägge kamraterna, så olika till skaplynnen och karakterer, pratade ännu en stund förtroligt, hvarefter Stjernefeldt tog afsked med orden:

"Ja, min käre Axel, skall du verkligen göra allvar af att resa till Paris, så får jag nu troligen för några år säga dig farväl, önskande, att du aldrig må behöfva ångra det steg du står i begrepp att taga. På en grafsten här på kyrkogården stå tre betydelsefulla ord, som jag skulle vilja gifva dig till valspråk, där står: 'Inåt, Framåt, Uppåt!' Må din väg gå så. Farväl, min bror! Låt mig någon gång höra af dig."

I Stockholm funnos åtskilliga, som uppmuntrade Axel Olofson till hvad han hade i sinnet, men då han kom ned till vestkusten, till mor och syster, och så småningom började komma fram med sin plan, mötte han afgjordt motstånd.

"Käre Axel, det är alldeles förfluet, du kommer att ångra dig."

Detta motstånd eggade honom. Han skulle visa dem där hemma och hela världen för resten, att han ägde gåfvor och energi nog att skapa sig ett rykte.

Han blef slutligen alldeles omöjlig, som hans syster Alice uttryckte sig.

"Hvad tänker du göra sedan du i Paris gjort slut på dina pengar? frågade modern."

"Resa hem, taga engagement vid Operan och andas den lifsluft, som jag kan trifvas uti."

Och han reste.

För hvarje gång han behöfde mynt, skref han:

»Det går bra. Jag hoppas det allra bästa. Jag har fått mycken uppmuntran. Kära mamma, var nu icke onödigt bedröfvad öfver din olydige son

Axel.»

En afton då Axels lektion var slut, sade helt plötsligt den parisiske läraren: "Har det funnits konstnärer i eder släkt i föregående tid?"

"Ja, min farmor var en mycket omtyckt sångerska, en skönhet för resten, hvarför jag ej rätt vet om hennes sångkonst eller hennes fagra yltre skänkte henne de lagrar hon skördade."

"Hvarför icke sång och skönhet tillsammans?"

"Mycket möjligt. Min farfar lär emellertid hafva varit djupt olycklig med henne, och min far varnade mig alltid för sångerskor."

"Aj, aj, då har ni beträddt en farlig bana."

"Men märker ni ej, huru jag flyr för dem såsom barn fly för spöken?"

"Men det kommer en tid, då spökrädslan går bort. Au revoir."

* * *

"Se Luise! Hur mår du? afundsvärda flicka, sånggudinnans förklarade gunstling, som alltid får så vackra betyg. Men så vet du ock, huru du skall taga höga vederbörande för att vinna deras gunst." Så pratade Luise Sterners kamrater omkring henne, då de i förgården till Musikaliska akademimens skolsalar sammanträffade med henne och Olga Littman, en syssling till Luise.

Denna Olga, ehuru till talang och utseende mindre begåfvad än Luise, hade dock framför denna ett stort företräde. Olga var nämligen rik, eller hade åtminstone utsikt att blifva det, under det att Luise var hänvisad till sin ende broders och äldsta systems hjälpsamhet för att kunna gå igenom akademiens sång- och pianoklasser

Luise Sterner var en omtyckt flicka. Hon hade ett gladt, hurtigt väsen, ehuru hon lätt blef nedstämd och nervös, när allt ej gick som hon ville. Hon såg bra ut. De stora blå ögonen hade en vacker form. Håret skiftade i rödt och gull, därtill kom en liten täck mun, en oklanderlig näsa och en slank, fyllig figur.

Olga Littman, däremot, var obetydlig både till växt och utseende, men desto bättre utrustad till sin garderob. I dag var hon klädd i en himmelsblå klädning af finaste kläde, rikligen broderad med snörmakerier i svart, därtill brosch och armband.

"Du är onekligen den finaste af oss alla vid akademien", sade en liten yppig blondin, klädd i en enkel brun klädning.

"Nåja, det behöfver du då inte afundas henne, kära Susen, Olga skall något vackert ha, hon också", sade helt spetsigt en nittonårig brunett, med ett kokett utseende. Därefter vände hon sig hastigt till Luise och sade: "Hör, du gudars och guddinnors bortskämda gunstling med det drottninglika namnet Luise! Säg mig, ämnar du gå in vid teatern, när du slutat här?"

"Åh ja, hvarför inte. Om jag bara finge debutera i en opera, då vore slaget vunnet."

"Nej, men hör, så egenkär hon är! Hon är alldeles viss om publikens gunst", sade nu Olga, som fått en präktig mörkblå liten kappa öfver sin himmelsblå klädning och ett högrödt tak, fullsat med plymer, öfver sitt hufvud.

"Ja, du tycker väl, att jag skall stå som korist kan jag tro, men det öfverlämnar jag åt dig, min rika syssling, ty du kan lefva på pengar, men det hvarken kan eller vill jag. Men kom, nu måste vi gå. Adjö med er, flickor! Jag skall om några minuter vara hos syster Erika i musikhandeln."

"Adjö, du lyckliga ost, som kan få så mycket noter du behagar gratis!" ropade flickorna efter Luise, som i Olgas sällskap skyndade i rask fart genom Berzelii park och vidare öfver Norrmalmstorg upp till Drottninggatan.

Alla flickorna vid akademien visste, att Luises far varit musikdirektör vid ett Vestgöta-regimente och att han fått arbeta mycket med att gifva

privat-lektioner för att kunna underhålla hustru och sex barn, af hvilka fyra nu lefde.

Till den äldsta af dem, syster Erika, som förestod en musikaffär, ställde nu Luise i sällskap med Olga sina lätta steg.

"Goddag, Erika! Kan du låna mig operan Lakmé, det vill säga sångpartituret?"

"Goddag min syster. Nej, det kan jag icke, men här skall du få en biljett i stället till konserten på Vetenskapsakademiens hörsal i morgon afton."

"Hvad är det för konsert? Den har jag inte hört ett nys om; har du det, Olga?"

"Nej, inte det ringaste. Det är väl en utlänning?"

"Nej, nog är han svensk, bohuslänning till på köpet, fast han nu kommit direkt från Paris."

Hans namn är väl bekant för Sternerska släkten, och jag har af faster Gustafva hört talas om hans farfar."

"Nå, fram med det, då, kära Erika! Gissa är något odrägligt", utbrast Luise litet nervöst.

"Jaha, han heter Olofson."

"Det var mycket enkelt. Jag känner ingen storhet hvarken på musikens eller konstens område med det namnet."

"Nej, du är alltför mycket ett nutidens barn för att kunna sysselsätta dig med forntida händelser, eljest borde du visst hafva reda på det namnet."

"Huruså? har det spelat någon roll som rör oss?"

"Jojo men, se här biljetten. Det lär vara en präktig röst och goda sångstudier."

"Tack skall du ha. Du följer med mig Olga?"

"Finns det en plats ledig bredvid Luises?"

"Nej, tyvärr inte bredvid henne, men alldeles bakom."

"Nå, den tar jag då. Erika kommer väl också med?"

"Omöjligt! I morgon är jag af viktiga affärer upptagen till klockan half tio på aftonen, men jag hoppas ni kommer in en af dagarna och låter mig höra hvad ni tyckte?"

"Ja, det kan du lita på. Adjö med dig nu, du lilla snälla arbetsmyra, som verkligen är rätt hyggelig mot sånggudinnans gunstling, som flickorna på akademien kalla undertecknad. Nu måste vi kila, Olga, jag har läxor att lära mig till i morgon, och musiklärare Gustaf Sterners förtjusande afkomma måste gå framåt, göra väsen af sig i världen och skörda guld och lagrar."

"Kom nu, du långsamma Olga."

De två flickorna satte af i full fart till ett konditori, och därifrån ilade de lastade med tårtor hem till Grefgatan n:o 17, där de bodde hos en tant till Olga, den samma med hvilken hon kommit öfver till Sverige för tolf år sedan. Luise var på bror Wilhelms bekostnad inackorderad hos denna tyska fru och stod mycket väl i hennes gunst.

Bror Wilhelm, bank-kassören, var till stor lycka

för sina två yngre systrar ännu ungtkarl, och, som han var mycket ordentlig kunde han äfven konstant visa dem sitt broderliga sinnelag, något som åtminstone Luise rätt mycket begagnade sig af.

Syster Fredrika, den yngsta af de tre flickorna Sterner, hade redan vid 18 års ålder antagit plats vid Djursholm som lärarinna för två små flickor, men nu vid sina 21 år utbytt denna plats mot Sofiahemmet, där hon som sjuksköterske-elev vistats ett halft år. Hon tog föga i anspråk sin broders frikostighet, så mycket mer som hon till hela sitt väsen var mindre anspråksfull än syster Luise, som var nära 23 år gammal.

ANDRA KAPITLET.

Födelsedagen.

Den sjunde november, en ganska blåsig, men klar dag, ville Erika i kretsen af sina tre syskon, Olga Littman och faster Gustafva, som bodde hos henne och som af andra kallades fru Björkbom, fira sin födelsedag.

Klockan ett på middagen tog Erika sig ledigt från musikaffären för att i hemmet ordna så treffligt som möjligt till de kära gästernas emottagande.

Kassören i banken hade lofvat komma kloc-

kan sex. Luise hade i en biljett till Erika frågat, om hon icke kunde få presentera sångaren Olofson, hvilken hon nu vid flercaldiga tillfällen träffat. Han hade nämligen sagt henne, att han af en kamrat och vän hört mycket talas om den Sternerska släkten, hvilken förr i tiden stått i någon förbindelse med hans egen.

"Var det detta du syftade på, Erika, då du först nämde Olofsons namn för mig?" skref Luise.

"Och tycker du inte, syster, att vi, i fall Olofson kommer med på din fest, borde bjuda en herre till som sällskap? Det är så pinsamt det där sättet att kila in en stackars manlig individ bland ett halft dussin kvinliga varelser", skref Luise.

"Aj, aj, min goda syster, nu tänker du förstöra hela min lilla familjefest", suckade Erika, då hon läste Luises biljett, "men jag skall allt svara dig, min stumpa lilla."

Hon gick till telefon.

"Var god gif mig 4709! Tack! Är fröken Sterner hemma? Jaså, var god bed henne komma och tala med sin syster! Hallåh! . . . Ja, goddag, tack för din biljett. Men du får förlåta, att jag i min lilla jungfrubur, eller gammal- fröken- våning icke kan taga emot dina herrbekanta. . . Nej, kära Luise, du misstar dig. Det vore ohöfligt pina dem med att uppvakta en gammal fröken, äfven om hon har förhoppningsfulla systrar att bjuda på. Kan du inte komma in med Olofson i musikaffären en dag? . . . Jaså . . . ja, adjö med dig. Väl-

kommen själf. Olga kommer ju med?" ... Och härmed ringde telefonfröken af.

"Ja, rätt så godt var det, att samtalet afbröts", sade Erika för sig själf, "det är ingen lätt sak att sätta sig upp emot hennes höghet Luises önskingar."

* * *

I förmakssoffan satt faster Gustafva, klädd i sin svarta sidenklädning och svarta spetsmössa med gredelina band. Erika gick ut och in och stökade samt fick aldrig fint nog i sin lilla frökenvåning. I salen, ett tämligen stort fyrkantigt rum, ordnade hon smakfullt på bord och brickor, allt under det hon genom den öppna förmaksdörren språkade med faster Gustafva, som trots sina 74 år hade sin hörsel bra i behåll.

"Lilla faster, du har då klädt dig så fin", sade hon, "som om vi väntade själfvaste konungen hit i kväll, men hade Luise fått råda, så hade vi allt fått hit ett par ungherrar åtminstone."

"Åhja, du kunde allt låtit henne taga med den där sångaren, Erika, efter han tycks hafva reda på våra förfäder, det skulle varit roligt få tala om dem."

"Ja, en annan gång, faster lilla, men inte i dag. Ack, kom nu och se på mitt födelsedagsbord här i hörnet af salen. Det är verkligen prydligt med en mängd så doftande sköna blommor, att man vid deras åsyn kan tro sig vara inne midt i högsommaren i stället för i november. Och

den japanska ombrellan, Wilhelm förärat mig, är ju ett riktigt passande tak öfver all denna härlighet af blommor, amoriner, porslin och konfekt, som man slösat på mig. Men fasters gåfva, John Bunyans illustrerade En Kristens resa, är dock det bästa af allt hvad här finnes på mitt festbord. Än en gång tack, snälla faster! Seså, nu ringer det."

Erika gick själf och öppnade.

"Se, min kära syster Fredrika! Åh, så roligt, att du kunde komma lös från din tjänstgöring. Jag är så rädd att du öfveranstränger dig. Har du åkt med spårvagn?"

"Nej, jag har gått. Det blåser bra nog kallt, och då var det skönt att gå sig varm."

Hon omfamnade Erika och nästan hviskade sin lyckönskan till henne.

"Tack, min lilla unge, för den präktiga tårten, du sändt mig, som jag hoppas vi alla skola få godt af, men dina sköna verser behåller jag för mig ensam. Tänk, lilla du! Hvilken vördnadsvärd syster du nu har, som i dag fyllt sina modiga 38 år, nära på dubbelt så gammal som du, lilla älskling, men kom nu in i förmaket till faster, som inte blir litet glad öfver att få se hjärtbarnet."

"Goddag, mitt guldgryn! så roligt att du kom, sätt dig här bredvid mig, så att jag riktigt får se på dig, om du bleknat och magrat, barn!" sade fru Björkbom.

Fredrika var vacker, mycket vacker till och

med. Hon var något mindre än Luise, som var litet öfver medellängden. Hennes ansikte med sin ovala form var finare än systemens, och de stora mörkblå ögonen, mera själfulla, togo sig särdeles väl ut emot det rika, mörka, lockiga håret. Munnen var kanske ändå det mest behagliga i detta vackra unga ansikte, ty den var af en så ren och fin form, att man med verkligt nöje betraktade den, då hon talade.

Erika var minst bland syskonen, med ett godt hufvud och ett vänligt, förekommande sätt. "Säg, faster lilla", sade Erika, "är inte Fredrika lik vår fars faster, farfar Kristians syster af samma namn?"

"Joo, ögonen äro alldeles min fasters, och äfven ett drag öfver munnen, men håret är likt min fars, så mörkt och lockigt som din farfars, mitt barn."

"Ack, hvad det skulle vara roligt att få höra litet om gamla faster Fredrika, farfars syster, som ju också en gång i tiden var ung", sade Fredrika och såg med sina stora bedjande ögon på fru Björkbom. "När kom hon till Sverige, faster lilla? Dog hon här?"

"Mitt kära barn, det var två frågor på en gång att besvara. Låt mig se . . . Jo, samma år som den där Napoleon inkräktade Preussen och tvang dess innevänare att fly än hit, än dit, flydde äfven min faster Fredrika till Pommern, där hon blef guvernant, liksom du varit . . . Ja, det var samtidigt med den ädla drottning Josefinas födelse, 1807,

och 1810 kom gamla faster Fredrika första gången till Sverige, till mina föräldrars bröllop."

"Förlåt, lilla faster, att jag måste gå ut i köket litet, men fortsätt och berätta för det här barnet", sade Erika, i det hon kysste systemens hvita panna och lämnade rummet.

"Jaha, min flicka", fortsatte fru Björkbom, "det var allt flere år emellan detta hennes besök här och det andra, men vid min fars död 1833 var hon här i landet och stannade till sin död 1852, samma år som drottning Josefina drabbades af den svåra sorgen att genom döden förlora sin ädle son prins Gustaf; ja, det var två för himmelen mogna själar, som det året fingo ingå i den eviga glädjen. Föröfrigt fick den saliga faster Fredrika ju sitta vid den mans dödsbädd, hvars bild hon hela sitt lif bar inom sitt trogna bröst."

"Hon var ju aldrig gift?"

"Nej, men hon kunde sitta vid dödsbädden ändå."

"Hvarför fick hon honom aldrig då?"

"Kära barn, har du aldrig hört den historien?"

"Hvad hette den mannen, som gamla faster Fredrika höll så kär?"

"Han var läkare och hette Erik Olofson."

"Olofson? Det är ju samma namn, som den där sångaren bär, som Luise talat om."

"Jaha, och det skulle allt vara roligt att veta, om han är släkt med doktorn. Emellertid minns

jag, att ... Seså, nu ringer det på telefon. Spring och hör efter, kära du!"

"Hallåh! Jaså är det du, Luise? goddag ... ja ... nej, ingen mera än jag ... hvad säger du ... två herrar? jaha ... ja, vänta, jag ska' be Erika komma hit."

Fredrika tittade in i köksdörren och bad Erika komma till telefon samt återvände därpå in i för-maket och bad fru Björkbom fortsätta sin berättelse.

"Jaha ja ... hvar var det nu? Jo, tyst jag minns, att din farmor berättade för mig, att faster Fredrika för henne tillstått hela sin kärlek och yttrat, att sedan Olofsons sista suck flytt och hon fått tillsluta hans ögon, kände hon ett sådant lugn, som hon aldrig erfarit allt sedan den dag hon först såg den mannen ute i Pommern."

"Hvarför kände hon sig så lycklig?"

"Jo, mitt barn, därför att hon visste, att *han* nu var lycklig. Hon hade fått leda honom till lefvande vattukällor och förnummit, huru han druckit därur så att han aldrig skulle behöfva törsta till evig tid."

"Men tänk ändå, faster, huru tomt hela hennes lif måtte hafva varit!"

"Tomt? Nej, det tror jag visst inte. Det var uppfyllt af tro och bön, och dessutom hade hon en gosse att fostra, som lämnades i hennes vård af gossens fader, då han stod färdig att lämna denna värld."

Nu afbröts samtalet af Erika, som kom in och satte sig på en taburett vid systemns sida.

"Nu skall jag berätta en nyhet", sade hon, "den nämligen att vi i afton få hit två ungherrar, förutom bror Wilhelm, och om då jag afstår all rätt till ungherrarna, så blir det en på hvar för er, flickor. Var inte det öfverraskande?"

"Nå, hvad är det då för herrar, som komma hit?" frågade Fredrika.

"Jo du, det är barnbarn till våra farföräldrars vänner."

"Nej, snälla Erika, det var något för inveckladt, men ... tyst ... nu äro visst de där förfädersnas vänner här."

"Jaså, det var Wilhelm! Goddag herr kassör, du är punktlig som alltid, min käre broder. Och se här har du två gamla bekanta", sade Erika, i det hon förde brodern in i förmaket.

"Mjuka tjänare, min bästa faster! Roligt se faster så kry och prydlig, och lilla Rika, sedan! Du ser bättre ut än jag trodde. Det kanske lyckas bättre än jag vågat hoppas, den där filantropiska idéen att gå igenom en kurs vid det kungliga sjukhuset."

"Ja, det må jag säga", invände faster Gustafva, "att en Sterner måste då något tåla. Tänk på din farfar, min käre Wilhelm, hvad han fick tåla, då han gick som snickaregesäll i A . . . Och blef inte han en präktig och ansedd mästare kanske? Men nu för tiden äro folk så vekliga af sig."

"Lilla faster, inte menar bror Wilhelm, att man inte får anseende nog, utan han är rädd för att sjukvård är för ansträngande, men om man

får en liten hvilotid emellanåt, så går det nog bra", sade Fredrika.

"Det är modernt nu för tiden, ser faster, att unga flickor skola blifva sjuksköterskor, såvida de icke gå den akademiska vägen och blifva doktorer i stället eller den merkantila och blifva kassörskor", sade Wilhelm med ironi.

"Ja, min gosse, kvinnan vill försöka att själf försörja sig, så att hon icke behöfver vara beroende af mannen, i händelse han går henne förbi, och det är nog godt och väl, bara det inte blir så bakvändt, att mannen börjar fordra, att kvinnan skall försörja honom. Jag har tyckt mig märka, att vår tid börjat luta åt det hållet, men det är då både synd och skam att så vända på vår Herres ordning", fortfor faster Gustafva ej utan skärpa.

"Jag instämmer af allt mitt hjärta med faster i denna anmärkning öfver vår tids moraliska förfall i detta stycke, och jag hoppas, att våra flitiga, förträffliga kvinnor också må kunna uppfostra sina söner till att känna sina plikter som män både inom staten och familjen."

"Just det, ja", biföll den gamla frun, "men ser du, hvad vill modern göra, om inte fadern föregår sonen med ett godt exempel? 'Åplet faller ej långt ifrån trädet' heter det."

"Det ringer", sade kassören; "det är telefon. Jag skall uppvakta den besökande." Han gick ut i salen.

"Hallåh! . . . Jaså, ni komma alltså med hvar sin kavaljer, du och Olga . . . Ja, jag förstår, men

inte tror jag, att det är alldeles i syster Erikas smak . . . Nåja, våra unga framtimmer veta ju alltid, hvad de göra nu för tiden . . . jaså, inom en timma . . . Ja, raska på då, ty du vet ju, att man icke kan supera nattetid hos Erika och faster . . . Jaha, jag skall anmäla två "liebhabrar" hos Erika. Nå, förlåt uttrycket . . . Adjö."

Erika, som stått i köksdörren och åhört samtalet, klagade högt öfver den egenmäktiga Luise, som nödvändigt skulle förstöra deras familjefest genom att införa två främmande ibland dem.

"Ja, men, mitt barn, om de känna till vår släkt och deras förfäder kanske varit intresserade för den, så kan det ju vara rätt roligt att tala med dem", anmärkte faster Gustafva, som icke kunde finna ett större nöje än att få tala om hvad som passerat i hennes barndoms- och ungdomsdagar.

Erika log och nickade samtyckande åt faster.

"Kan du tänka, Wilhelm", sade hon, "att sångaren Olofson och Luise blifvit så bekanta. I går senast sjöngo de duetter hos grosshandlar S—ts.

"Nå, jag hoppas, det skall stanna därvid, ty Olofson har sannerligen icke något att bjuda en flicka på."

"I all synnerhet Luise", sade Erika, "ty hon har icke små pretentioner på lifvet."

"Jag begriper inte, huru hon blifvit sådan", inföll faster Gustafva, "det måtte ligga i luften nu för tiden, men det är då i sanning att vansläktas", fortsatte hon.

"Åh, hon får väl lära sig att taga skeden i vackra hand med tiden", menade kassören.

Fredrika, som satt fördjupad i läsningen af Frommels En prästmans krönika, som Erika fått till födelsedagsgåfva, reste sig hastigt, i det hon sade: "Nu hafva vi dem här!"

"Jag skall taga emot dem", sade Wilhelm; "sitt ni lugna."

Kassören förde de två främmande herrarne, som anländt i Luises och Olgas sällskap, in i för-maket och presenterade för sin faster och systrarna: "artisten herr Olofson, hofrättsnotarien baron Stjernefeldt."

"Det var märkvärdigt, sådana bekanta namn", sade fru Björkbom helt öfverraskad. "Min far snickaremästaren Kristian Sterner hade den äran att bland sina gynnare och vänner få räkna en öfverstelöjtnant Gustaf Stjernefeldt."

"Ack, är det möjligt! Var det fru Björkboms far, som räddade min farmor från att brinna upp på bröllopskvällen?" sade den unge baronen.

"Jo, det var just min far Kristian Sterner, den ur kriget . . . fångenskapen, menar jag . . . rymde preussaren, som försakade fädernesarf, adelskap och fädernesland för sin kärlek till min mor."

"Ja, det var i sanning storartadt, och jag känner här i vårt land blott ett enda motslycke till en så uppoffrande kärlek från mannens sida. Denne högtstående man behöfver dock icke försaka sitt fädernesland, men väl sitt fädernesarf och den höga ställning det hade att bjuda honom."

"Jag förstår, hvem baron syftar på, och jag tillägger: denne mans uppoffrande kärlek har en ännu högre betydelse än min fars, ty jag tror, att det eviga lifvets krafter härvidlag spelat in för att göra honom till ett trovittne inför de högt stående i vårt land."

Stjernefeldt såg helt glad ut, då han i djupt aktningfull ton svarade: "Jag delar alldeles denna fru Björkboms uppfattning och gläder mig åt att lära känna en vördnadsvärd person, som kan se denna sak i dess rätta ljus."

Unga Fredrika, som satt bredvid fru Björkbom och broderade, hade uppmärksamt följt detta samtal, och den unge baronen hade därunder uppmärksamt iakttagit henne. Nu vände han sig direkt till henne och frågade: "Få vi nu höra fröken Sterners tanke med afseende på det ämne vi afhandlat."

"Jag delar fullständigt fasters mening", svarade hon enkelt.

"Den sanna hänförelsen är alltid skön och bär i sig en icke ringa andlig kraft", sade Stjernefeldt.

Erika, som närmat sig de samtalande och hört den sista meningen, inföll nu: "Skada blott, att vår tid har så ondt om hänförelse, den är ultranykter."

"Mycket rätt, den spekulerar och dissekerar."

"Jag tycker, kärleken är en sällsynt planta nu i århundradets slut", sade fru Björkbom. "Allting är nu affär: giftermål, skön konst, barmhärtighets-

gärningar — allt är affär! ja, till och med religionen får tjäna som affärsberäkningar.”

”Det är tyvärr också en sanning”, svarade Stjernefeldt, och likväl går vår tid märkbart framåt i upplysning och andlig utveckling.”

”Och i det ondas utveckling samtidigt”, sade Erika.

”Ja, hvetet växer samman med ogräset till skördetiden”, svarade allvarligt baronen.

”Säg mig, märker inte baron, att vi stå, icke allenast vid seklets afton, utan vid tidens allvarsfulla afton?” frågade fru Björkbom.

”Nog är det åtskilligt, som tyder härpå, icke minst de många partier, i hvilka vår protestantiska lära sönderfallit, såsom ock den mängd villolärer, hvilka som svampar växa upp omkring oss ur den otrons jordmån, där Guds ord om Människosonen och frälsningen genom Kristus icke kan slå rot.”

Fredrika hade lagt ned sitt arbete och med största intresse lyssnat till detta samtal; nu frågade hon: ”Hvad får man länka om teosofien, och om spiritismen, hvilka här i hufvudstaden samla allt flere och flere anhängare inom de bildade kretsarna?”

”Ja, dess anhängare vittna alla om, att de icke äro verkliga sanningssökare, ty sådana stanna alltid vid Kristus och kunna icke gå förbi Honom, utan de göra som en Wikner: de framställa inför Människones Son sina tankar och frågor och emottaga svaret genom hans ord och hans anda; också slippa de lita på egna hugskott eller andra

människors spekulerande på ett område, som aldrig tillfredsställande kan utforskas af någon skapad varelse. Stundom få dessa sanningssökande samma svar af Herren, som det han ställde till sina lärjungar under de senare dagarna af sin jordvandring, då han sade: "Jag hafver ännu mycket mera att säga eder, men I kunnen det icke nu bära." Att spiritismen står i rak strid med sanningen, sådan den i skriften är oss uppenbarad, är ju lätt att förstå, ty att med lekamliga ögon och öron träda in på det osinnligt andliga området, för att där meddela sig med osinnliga andeväsen, är ju något som träder utom lagarna för den tillvaro vi här hafva i denna sinnliga värld, hvars gräns vi endast på trons och hoppets väg kunna öfverskrida, till dess vi blifva öfverflyttade till den osynliga värld, där källan till allt lif flyter; och om hvilken vi i Uppenbarelseboken fått en med jordiska bilder tecknad skildring."

Fredrika, Erika och fru Björkbom hade med spänd uppmärksamhet lyssnat till den allvarlige unge mannens tal, medan kassören och Olofson underhållit sig med Luise och Olga Littman.

Erika bad nu sina gäster att i salen intaga några förfriskningar, hvilka voro pryddligt anordnade bland blommor och ljus.

"Få vi sedan höra litet sång?" frågade hon vänd till Olofson.

"Ja, det beror på fröken Luise, om hon vill hjälpa mig med akompagnemanget eller möjligen med en duett."

"Det var betydligt djupsinniga saker, som afhandlats därinne i förmaket", sade nu kassören, vänd till Stjernefeldt, "jag fruktar gamla faster tröttrar baron för mycket."

"Tvärtom, det är mig ett verkligt nöje att samtala med fru Björkbom."

Fredrika kom nu med fastern, stödjande henne med sin arm. Stjernefeldt skyndade dem till mötes och bjöd dem platser och utbad sig artigt att få servera fru Björkbom förfriskningar, allt under det att hans allvarliga blick följde Fredrikas hvarje rörelse, då hon hjälpte Erika tillse att hvar och en af gästerna blef serverad.

"Är fröken Fredrika Sterner alltid så tyst som i afton?" frågade han den gamla frun.

"Ja, inte pratar hon onödigtvis", svarade fru Björkbom, "men hon tänker och reflekterar så mycket mera."

"Vill inte herr baron vara så god och dricka ett glas med oss?" frågade kassören.

"Jag tackar, om jag då får hålla mig till vichyn."

"Bara vichy? Nej, det kunna vi icke tillåta."

"Ah, min bästa kassör", sade nu Olofson. "Leonard Stjernefeldt är en oförbätterlig nykterist."

"Men väl inte absolutist ändå?" frågade kassören.

"Jo, till och med det", svarade Stjernefeldt leende.

Han bad nu att få servera Fredrika ett päron.

"Jag tackar, om jag får servera baron en banan?"

"Gärna, jag tackar."

Så följdes de åt bort till fru Björkboms plats för att se till henne.

"Vet baron", sade den åldriga, "det förefaller mig som vore vi gamla bekanta, och det har nog sin grund däri, att vi, förutom samstämmigheten i vår uppfattning af det aldrig viktigaste, äfven hafva några anknytningspunkter i fråga om det förflutna."

"Ja, det skulle vara mig särdeles kärt att få höra något talas om en föregående generation. Kände fru Björkbom min farfar?"

"Nej, inte honom, men er far, som uppfostrades af min faster, Fredrika Sterner den äldre, alltifrån hans faders död, då den lille knappt fylt fyra år."

"Ack, var det en faster till fru Björkbom, min fars fostermor, som han satte så högt värde på?"

"Ja, det var min kära faster, efter hvilken det här barnet fått sitt namn, och hon liknar henne mest af alla barnen också", sade fru Björkbom och klappade Fredrika, som satt bredvid henne.

Stjernefeldt betraktade den unga flickan och undrade i sitt sinne, om hans fars fostermor kunnat vara så själfvullt vacker och nobel till sitt utseende som denna flicka var.

"Nu få vi höra sång", sade Erika, "men jag fruktar ingenting, som faster tycker om, ty de vilja

sjunga teatersaker, det vill säga ur operor, lilla faster."

Så började Luise och Olofson en duett.

"Welches Glück, geliebt zu werden!
Glaube mir das nicht's auf Erden,
Nicht's im Himmel d'rüber geht.
Mag sich alles feindlich trennen,
Wenn wir nur uns nicht verkennen.
Wenn die Liebe nur besteht.»

"Ja, det var en söt melodi och mycket vackra röster, men hvad betyda orden? Det får Olga tala om", sade fru Björkbom.

"Jo, snälla tant", svarade Olga Littman, i det hon fattade notbladet, "det betyder: Hvilken lycka att blifva älskad! Tro mig, att intet på jorden, intet i himmelen öfvergår detta. Må alla visa sig fientliga, blott icke vi misskänna hvarandra, blott att kärleken består."

"Jaha ja", sade fru Björkbom eftertänksamt, "just därpå beror det; men då får allt kärleken vara af det rätta slaget och icke ett passionernas irrbloss, ty sådan var den kärlek herr Olofsons farfar hyste för sin vackra sångerska, med hvilken han var djupt olycklig, därför att han försmådde en kärlek af renare och upphöjdare art."

Det blef en stund alldeles tyst i salen. Olofson kände sig träffad af varningen, som till sin innebörd var alldeles lika den han af sin far motagit. Så slog han an ett ackord och började pre-

ludiera till Sjögrens vemodiga sång, hvarefter han sjöng:

»I dödens tysta tempelgårdar
Bland kalla grafvar vandrarn går;
Vid glömda namn på brystna vårdar
Allena han i tankar står,
Så kanske, oviss om mitt öde,
Mitt namn du här vill se en gång.
Ack, hejda då din undrans flöde,
Ett lif är kort, dess längtan lång.
Tänk då på mig, som på de döde;
Mitt hjärta hvilar i min sång.»

"Det var mycket vackert!" utbrast fru Björk-
hom. "Hvem var den sången af?"

"Orden äro hämtade från Byron, och musiken
är af vår begåfvade tonsättare Emil Sjögren", sva-
rade Olofson.

"Jag tackar herr Olofson, det var verkligen
vackert."

Luise sjöng derpå Sjögrens: "Jeg vil ud" och
Elfrida Andrées: "Vi ses igen", ackompagnerad af
Olofson.

Man drog sig tillbaka in i förmaket, och kas-
sören såg riktigt förnöjd ut, då dukningen till
supèn började i salen. Han tyckte icke rätt om
den djupsinniga konversationen, utan började att
tala om allehanda dagens frågor med Olofson, som
var mycket tankspridd och allt emellanåt stälde
någon fråga till Olga Littman, som däraf kände

sig högeligen smickrad, ovan som hon var vid uppmärksamhet.

Luise försökte att blidka syster Erika genom att hjälpa henne med supéns anordnande.

"Du kan väl begripa", sade Erika, "att man inte kan bjuda en baron Stjernefeldt och en bortskämd parisare på samma enkla supé, som vi syskon skulle haft. Jag har naturligtvis fått skicka efter både tryffel och kaviar och torr sherry."

"Det hade jag visst inte brytt mig om, kära Erika. Du har ju inte bjudit dem; det ha de gjort själfva."

Fru Björkbom hade emellertid lyckats att åter taga Stjernefeldts uppmärksamhet i anspråk, i det hon tog fram en liten emaljerad dosa af metall, som hon ärft efter sin moder, och hvilken inneslöt en dyrbar ring, som hon visade Stjernefeldt och frågade, om han kunde se hvad det stod graveradt i densamma?

Till och med kassören och Olofson började visa intresse och littade öfver baronens axel på klenoden, som han höll i handen.

"Här står Stjernefeldtska vapnet och årtalet 1807, det öfriga är till hälften utplånadt, men jag tror mig se ett G. och ett S."

"Ja, det eger sin riktighet", svarade fru Björkbom; "men tiden utplånar allt, dock icke allt, nej — minnet lefver, och hvad vi talat och handlat, det finns kvar här på jorden långt efter det vi lämnat den. Våra ord föras ifrån mun till mun, och där de möjligen fallit ned i ett människo-

hjärta, där gro de för att tillika med våra handlingar spira upp. Frågan är nu — hurudan blir växten? Ja, det beror på hvad vi sått. Häraf kunna vi förstå, huru viktiga våra ord och handlingar äro, ty de lefva efter oss och skola af våra efterkommande skördas och en gång dragas fram i ljuset."

Den gamla frun knäppte sina händer och satt en stund alldeles orörlig, ända till dess Stjernefeldt sade: "Jag tackar fru Björkbom som gifvit oss denna viktiga påminnelse."

"Denna ring", sade den gamla frun högtidligt, i det hon återtog klenoden af Stjernefeldt, "är ett dyrbart vedermäle af tacksamhet och aktning till min far från barons farfar öfverstelöjnant Stjernefeldt."

"Ack, den ringen!" utbrast Stjernefeldt, "den har ganska mycket sysselsatt min fantasi under barnåren, då jag hörde min far tala om den med min moder, och han beskref för henne, huru den af hans far blef bortskänkt till en preussare, som rymt hit till vårt land för att undgå Napoleon och hans korsikaner. Detta var någonting af riddarsaga, som helt naturligt slog an på ett par pojkar, hvilka voro söner af en militär. Min bror och jag lekte mer än en gång preussare och korsikaner, och en lekkamrat till oss föreställde min farfar, som steg ned af gunghästen och med ett högtidligt tal satte denna ring — det vill säga en af messing — på mitt pekfinger."

"Det var ganska egendomligt", sade fru Björk-

bom. "Leken blir ofta nog allvar. Jag har af min mor emottagit denna ring för att enligt min faders önskan gifva den till en värdig ättling af Stjernefeldtska släkten, och i min brorsons och herr Olofsons, min kära Fredrikas och Olgas närvaro ber jag nu att få lämna denna klenod till herr baron att bära den såsom ett minne af er ädle farfar."

Hon satte ringen på Stjernefeldts vänstra pekfinger. Han kysste rörd den gamla fruns hand, och Olofson och kassören bådo att få buga sig för den nye riddaren, öfver hvilken förfädrens ära och glans nu återstrålade".

Till och med den tystlåtna Fredrika sade med ögon lysande af glädje öfver den vackra handling, hennes faster nyss utfört, och med dämpad, sympatisk röst: "Jag önskar, att den minnesrika ringen må blifva för dess bärare en talisman, som må påminna honom om det höga beskydd, under hvilket han äfven i den största fara står, så skall den nog bringa sin ägare välsignelse."

Då Stjernefeldt tackade för denna önskan, gaf han den sköna flickan en blick så genomträngd af varm beundran, att Fredrika icke kunde glömma den.

Luisse kom nu in, gjorde militärisk honnör och sade i högtidlig ton: "Af höga befälet här är jag beordrad att förkunna, att det är färdigt till framryckning — mot smörgåsbordet nämligen", tillade hon leende.

Olofson skyndade fram och bjöd henne armen,

Stjernefeldt förde fru Björkbom och kassören tog hand om Olga och syster Fredrika.

Med en nästan sonlig vördnad och omsorg passade Stjernefeldt upp den gamla frun vid supén, under det att hon å sin sida förklarade: "att hon inte kunde äta hvad han serverat henne, förrän hon fick se någon mat på hans egen tallrik."

"Fredrika, min flicka, bjud oss fågelfatet och ärterna." Stjernefeldt tog emot fatet, men bad att få servera fröken Fredrika. Också fick äfven hon sin plats vid detta riddarbord, som kassör Wilhelm uttryckte sig.

Olofson serverade Olga och var artig kavaljer, och Luise närmade sig litet smeksamt sin broder.

"Hör du, Wilhelm, det är en känd sak, att du är en hedersman, en prydnad för det Sterner-ska namnet."

"Är jag det? Hvarifrån kommer den artigheten?"

"Jag misstänker från kvinnolisten, ty lilla Lisa vet hvad hon vill", sade Erika litet sarkastiskt.

"Seså, förstör nu inte hela min logik, Erika! Tänk dig, Wilhelm", fortfor hon, "en stackars flicka, som timme efter timme suttit och sjungit vokaliser och spelat skalor med flera sådana där trefliga saker, hvad hon skall längta ut till skog och grön äng bort ifrån stadens gator, bara ut till Lill' Jans-skogen."

"Nej, nej! där böra ej unga flickor färdas utan säker eskort", invände Wilhelm.

"Nå, så ut till Idrottsparken, då; men det är för långt; åka är för dyrt . . .

"Åh, det kostar 10 öre, dem skall jag bjuda på", sade kassören.

"Tackar så mycket, det blir en skön vederkvickelse att sitta instufvad i en spårvagn bland allt folk, som kommer en att önska, att man kunde stoppa näsan i fickan."

"Nå omnibusen då?" sade Erika.

"Menar du "Arboga margarin"?" frågade leende Luise. "Sitta med hjärtat i halsgropen och bara vänta, att de stackars krakarna skola stupa i Kungsbacken, nej tack, annat smakar det att kila i väg på en bicycle. Åh, det vattnas i mun, när jag ser en vacker velociped kila förbi mig."

"Velocipedist, menar fröken Sterner", inföll nu Olofson, som med stort intresse åhört senare delen af detta samtal.

"Nej, det menar jag visst inte, ty vackra velocipedister är det tyvärr ondt om, men en och annan vacker velociped kan man få se i denna goda stad. Men hör du nu, min endaste broder, vet du, jag får taga en förtjusande . . . ja du förstår? . . . på afbetalning om bara . . ."

"Hvad säger du Luise!" afbröt henne kassören, vill du taga en velocipedist på afbetalning?"

Olofson skrattade af hjärtans grund, och Olga instämde. Borta vid fru Björkboms bord började man undra, hvad det var som uppväckt en sådan munterhet, men Luise lät sig icke förbluffa, utan svarade lugnt: "Nej, nu räknade du fel, min gosse

så kassör du är, ty velocipedisten är kanske icke värd 50 kronor, medan velocipeden kostar 350."

"Det tycks vara farligt att begagna sig af bicycle på samma mark fröken Sterner behagar trampa, efter man blir så ytterst lågt värderad", sade Olofson något ironiskt.

Kassören såg road ut.

"Nå, Luise! agera ut affären nu, så att jag må få en klar uppfattning af dess obegripliga fördelar", sade han.

"Ja, inte låter jag stuka mig så lätt, ty jag har i allmänhet mycket små begrepp om herrars öfverlägsenhet, men dig sätter jag ändå ganska högt", sade Luise och stack sin arm under broderns.

"Nå, hvad befaller hennes nåd?" frågade denne med komiskt allvar.

"Bara 50 kronor i silfver eller papper."

"Mot hvilken procent?"

"Du har min nåd" — sade Bellman till katten, som han stängt in i skåpet, "och då lever du nog, tillade han."

"Det vill med andra ord säga, att din nåd är lika mycket värd som en velocipedist, som nyss värderades till 50 kr."

"Ja, det var ett för allt det, men min nåd betalas kvartalsvis med 50 kronor pr kvartal."

Wilhelm skrattade åt sin munviga syster och sade i helt affärsmässig ton: "Nå, då får jag be min *dyra* hennes nåd göra mig den äran komma upp till mig i banken i morgon, så att affären må

blifva klar, ehuru jag icke förstår, huru man skall kunna hjula i vinterkyla och snö."

"Åh, vi hafva endast den sjunde november i dag, och man hinner mycket innan Bore kommer. Det dricka vi på, du hedersknyffel! Se här, portvin eller sherry?"

"Och så lite mera fågel, eller tryffel, min bästa kassör?" pratade Luise.

"Dricker inte baron öl?" frågade Erika.

"Nej, jag tackar! Min dryck är vatten och mjölk."

"Nå, men ett glas sherry åtminstone", bad Vilhelm.

"Nej, jag tackar, herr kassör."

"Får jag servera en kopp thé?" frågade Fredrika.

"Ja, jag tackar — efter damerna — mycket gärna."

När supén var slut, sade Stjernefeldt: "Jag har på det rika festbordet upptäckt bland rosor och reseda ett skrifvet blad, och jag ville fråga dess egarinna, om hon icke kan skänka oss nöjet få del af dess innehåll?"

"Menär baron detta?" frågade Erika och tog på födelsedagsbordet några skrifna verser.

"Ja, just det där. Tycker inte fru Björkbom, att det vore angenämt få höra poemets innehåll?"

"Jo, naturligtvis. Är det vers? Kära Fredrika, då måste du läsa den. Ja, du behöfver nog icke genera dig, mitt barn", fortfor faster Gustafva, då hon såg Fredrikas nästan skrämnda utseende. "Jag

skall säga baron, att hon deklamerar rätt snällt. Läs nu upp verserna, du, så få vi kanske höra sedan hvem som skrifvit dem."

Stjernefeldt räckte Fredrika papperet bugande.

Erika stälde sig bredvid systemen de andra bildade en ring omkring dem, och Fredrika läste: "Erika Sterner den sjunde november.

Mottot lyder så:

"Måste ock af törnen vara
Här din krona, syster kär,
Lyft din ögon upp och se
Öfver jordens kval och ve...!"

Och själfva poemet så här:

Förunderligt, att fridens hvita lilja
Bäst frodas uppå törnsådd mark,
Så var Guds evigt goda vilja
Allt se'n Han byggde Noachs ark.

Så fostrar Herren under mörka tider
Det frö, som djupt i mulden bor,
Och skönt den doftar, glädje sprider,
Den ros, som ibland törnen gror.

Så må du lefva, glädje sprida
Och veckla ut de hjärteblad,
Som vuxit, medan du fått bida
Och under smärtan lärt att vara glad.

Så du kan visa, hur man kan försaka
Och hoppfull blicka emot ljusets värld,
Där vi få tusenfaldt tillbaka
Hvad här vi lämnat som en offergård.

Hur snabbt de fly, de mulna dagar
 Vi kanske ha' på jorden kvar.
 Och Herren ger hvad Han behagar;
 Det bästa dock till sist Han spar.

Var därför glad, Erika kära,
 Fast liten blef din jordelott,
 Ty vet, Guds änglar vill dig bära
 Hem till din Faders rika slott!"

Fru Björkbom torkade bort ett par tårar, i det hon sade: "Jag tror nästan jag förstår hvarifrån de där goda verserna kommit." Hon såg på Stjernefeldt och blinkade menande bortåt Fredrika, som nu vek samman papperet och räckte Erika det. Systrarna omfamnade hvarandra, under det att Stjernefeldt sakta sade till fru Björkbom: "Så märkvärdigt allvarsamt, är hon ständigt sådan?"

"Åhnej, hon kan nog skämta också, men aldrig så där uppsluppet som Luise."

"Jag tackar er, fröken, för det ni lät oss höra de sköna verserna", sade Stjernefeldt, under det att hans allvarliga blick talade vida mera om den tillfredsställelse han kände, än de enkla orden antydde.

"Ja, nu är denna dagen till ända", sade fru Björkbom trött. "Den har förflyttat mig in i det förflutna, som alltid är mig kärt."

"För min del", sade Stjernefeldt, "har det varit ett ovanligt nöje af stor betydelse att få

lära känna vänner till min släkt, och jag ber ödmjukast att få göra om besöket."

"Baron gör oss därmed en stor glädje", sade fru Björkbom, och Erika instämde.

"Bra kärt vore", sade kassören, vänd till Stjernefeldt och Olofson, "att någon gång få se herrarna hos mig. Skall du till Sofiahemmet i afton?" frågade han därefter, vänd till Fredrika, "så skall jag följa dig."

"Tack, Wilhelm, men jag har ledighet till klockan tio i morgon."

"Nå, så godnatt, då."

När herrarna tillika med Luise och Olga väl voro utom tamburdörren, sade fru Björkbom med stor tillfredsställelse: "Det var sannerligen den hyggligaste unge man jag i alla mina dagar sett, den Stjernefeldt, och jag kunde inte låta bli att säga Luise, att jag tyckte hon handlade väl, när hon förde honom hit."

"Ja, jag har också sagt henne, att hon åter har min nåd, ty de voro i sanning angenäma, dessa herrår, i synnerhet baronen, eller hvad tyckte du, Fredrika?"

"Jag tycker icke det var rätta ordet om honom", svarade hon, "han var mera än angenäm."

"Det har du rätt i, barn", sade faster Gustafva, "han var ovanlig."

"Och nu kan faster vara trött", sade Erika; "du vill nog följa faster in, Fredrika, medan jag sätter undan öfverlevforna af supén."

"Ja, den var riktigt präktig, kära Erika. Och

nu godnatt. Du kan gärna vara nöjd med din dag."

"Jag är det också, och vet ni, jag tyckte, det såg ut som om Olofson var intresserad af Olga. Det vore alldeles förträffligt, tycker jag, ty Olga blir väl rik med tiden."

"Lilla syster, du får inte bli så gammal-fröken-aktig, att du börjar göra upp partier", sade Fredrika leende, i det hon tog godnatt af Erika.

TREDJE KAPITLET.

Intriger och nederlag.

Ett halft år hade förflutit, sedan Erika Sterner firade sin födelsedag. Under denna tid hade hon flitigt stått i musikaffären och flitigt deltagit i den inre missionsverksamheten, söndagsskolan och "Sällskapet för fattiga barns beklädnad" verksamhet.

Hennes lilla hem hade dock undergått en betydlig förändring, i det att den älskliga fru Björkbom flyttat därifrån öfver livvets gräns in i det land, om hvilket vi jordens barn icke veta mera, än att Guds enfödde son, som en gång i människogestalt vandrade på jorden för vår skull, har beredt rum där på den eviga stranden för alla dem, som älska hans uppenbarelse och söka ho-

nom i det ord han lämnat efter sig och det sakrament han stiftat.

Den gamla fruns sista ord till Fredrika, som satt vid hennes bädd, och som omvexlande med Erika vakade öfver den kära fastern, voro dessa: "Blif i honom, som bar all världens skuld, bekänn och tjäna honom ..."

Då Erika kom in, följd af Stjernefeldt, som ett par gånger förut under den gamlas sjukdom besökt henne, bjöd hon till att resa på sitt hufvud, men förmådde det ej, utan räckte ut sin magra hand, den Stjernefeldt fattade. "Välsignad vare Gud och vår Herres Jesu Kristi Fader ... som oss välsignat hafver ... Han välsigne eder!"

"I min Faders hus äro många boningar ... och jag går dit att bereda eder rum", sade Herren till lärjungarna", yttrade nu Stjernefeldt. "Tror fru Björkbom, att dessa ord också gälla för er?"

"Ja", svarade hon högt, "Herren har af nåd kommit till mig, och nu går jag till ... Honom. Bed ... att han sänder sin ängel som leder mig vid handen ... genom ... dödens mörka dal."

Erika och Fredrika böjde knä, under det Stjernefeldt bad för den flyende anden. När Stjernefeldt sade "amen" sågo de, huru den döende höjde liksom i en yttersta kraftansträngning sin slocknande blick; så pustade hon ut en suck ur djupet af sitt bröst, ögat brast och hennes af Gud sända ängel ledde den saliga anden genom okända rymder till paradiset, detsamma i hvilket Herren lofvat röfvaren på korset "att få vara med honom".

Stilla föllo tårarna ur de två barnbarnens ögon, tyst räckte dem Stjernefeldt handen och gick med ljudlösa steg ur denna dödens boning, som talade endast om lif, ett lif, renare, fullare, lyckligare än det Kristian Sterners yngsta dotter njulit härnere.

"Frid öfver dig, du kära faster!" sade Erika och Fredrika då de till afsked kysste hennes kallnade panna.

* * *

Luise och Wilhelm Sterner kände nog saknad, äfven de, efter den kära fastern, som de emellanåt under hennes sjukdom besökt, men det evighetsband, som länkat Erika och Fredrika så fast vid den gamla, att de tyckte sig äfven nu efter hennes afsomnande kunna i anden umgås med henne, detta band kände ej de två syskonen, som uttalade sin belåtenhet med att de sluppit "se faster dö".

"Ja", sade Erika, "den som ej är förtrolig med evigheten genom tron på dess Herre såsom sin Frälsare, den måste rädas för att se döden; men huru skall det då gå att själf gripas af dess kalla hand?"

Broder Wilhelm gaf icke något svar på detta, och Luise sade: "Det vore ett förskräckligt lif att jemnt gå och tänka på döden."

"Nej, det skall man visst inte göra", sade Erika, "man skall istället tänka på lifvets Herre

som afbröt dödens udd och som kan skänka ett lif fullt af ljus och salighet."

"Jag skall göra begrafningen", sade Wilhelm.

"Tack, min bror, vi hjälpas nog åt därmed, du och jag", svarade Erika.

* * *

Våren, detta namn för ett nytt spirande lif, som för hvarje solhvarf återkommer och väcker nya förhoppningar i människors genom vinterns frost ofta sträfsamma lif, våren var inne. De unga studenterna vandrade arm i arm med en och annan studentska och sjöngo:

"Vintern rasat ut bland våra fjällar,
drifvans blommor smälta ned och dö" ...

Den fattiga backstugugumman var ute och plockade de första små nässlor, som stucko upp ur den af solen upptinade marken. Den fattiga torparhustrun tog med sig sina fem barn och gick att skära af de spädaste kvistarna af björkarna för att, sedan barnen skalat af dem, binda vispar och sälja på lördagen till stadens fruar, som tyckte, att tio öre var för mycket för vispen, de kunde gärna få den för åtta eller sju öre. Det sved i den stackars modrens hjärta, när hon tänkte på, att bullarna blefvo så få till de små som hjälpt henne i arbetet.

Olofson och Luise hade flera dagar flitigt åkt bicycle tillsammans, men plötsligt hade något groll

uppställt, ty Luise tyckte, att Olofsson var alltför uppmärksam och förtrolig mot Olga Littman.

Hvartill skulle det tjäna? Var det för att retas med henne själf, som ibland visat sig rätt fjär mot honom? — Han kunde väl ändå begripa, tyckte hon, att han icke var henne likgiltig, och omöjligt kunde han för Olga hysa någon varmare känsla; det var ju då ovärdigt att gå och inbilla den staccars flickan något sådant, tyckte Luise.

Emellertid fick Olga bref om att med det snaraste resa lill Preussen och sitt hem i Strelitz, där fadren, som var omgift, men i detta äktenskap barnlös, nu låg för döden.

När detta meddelades Olofson, beslöt han helt tyst inom sig, att samtidigt resa till sin mors och systers hem vid Vestkusten. Modern hade en liten pension efter sin man, och systemen var aflönad telefonfröken vid en liten station där på orten. Olofson funderade verkligen allvarsamt på Olga, som hade ett betydligt arf att vänta. Han var förtörnad öfver att icke hafva fått debutera i något fordrande parti, någon större roll vid Kungliga operan. "Rösten var ej stor nog", hette det.

Om nu detta var den verkliga orsaken eller någon intrig med i spelet, hvilket Olofson var böjd för att tro, är ej godt att afgöra. Alltnog, det tycktes icke gå så bra på den banan som han föreställt sig, och han kände sig icke så litet förödmjukad af att åtminstone inför sig själf få lof att tillstå, att modern haft rätt i att varna honom för att icke på sångstudier gifva ut sin sista slant.

Han ville dock nu vid hemkomsten göra allt, för att få modern att tro, att allt var väl beställt, och att han blott behöfde hvila sig. Detta hans trångmål var det, som kom honom att med allvar tänka på Olga, som han tyckte var en liten beskedlig flicka, alldeles icke så obehaglig, om hon ock, det måste han tillstå, för honom var bra obehaglig; men så mycket mera kunde han vid hennes sida njuta lifvet efter eget behag. Konsten att fånga henne var ej stor, det tyckte han sig klart förstå.

Då Olga reste, passade han på att utan vittnen få säga henne, "att ingenting skulle kunna fylla det tomrum hon lämnade efter sig", samt "att bedja henne så snart som möjligt vända åter till Stockholm".

Olga svarade endast med en öm blick. Hon märkte i detsamma Luise Sterners spejande blå ögon fästade på sig, skyndade sig fram till släktingarna för att säga farväl och ilade med klappande hjärta in i vaggonen, föga anande de näst, man under hennes frånvaro skulle spinna, för att däri fånga den rika arftagerskan.

Men Luise, som var mindre beskedlig än sin syssling, började efter hennes afresa taga sina mått och steg. Hon blef visserligen mycket öfverraskad, då Olofson på sitt kort med ett par rader blott underrättade henne, att han inom ett par timmar skulle vara på väg till sitt föräldrahem vid Vestkusten samt tillönskade henne en god sommar.

"Jaså, du min gosse, du är så ofattlig, tror du, men jag, Luise Sterner, skall ändå vara dig trogen, jag skall sätta till all min energi, all min list, om det behöfs, för att knuffa fram dig på musikens bana, dit du dock hör. Sedan få vi se, hvilken af oss två, som drager det längsta strået", sade Luise för sig själf, sedan hon läst Olofsons afskedsord på kortet.

Fredrika, som efter faster Gustafvas död fått en annan patient sig anförtrodd att vårda, en fru K***, började blifva litet klen, men ville på inga vilkor stoppa i sig de piller doktorn föreskrifvit. Erika talade med Wilhelm om, att hon var orolig för Fredrika, som hon tyckte hade klen bröst. "Något måste man göra för henne", sade Erika.

"Gärna skulle jag vilja bekosta henne sex veckors badsejour", svarade kassören; "men du kan inte tro, hvad Luise prejat min kassa, innan hon gaf sig af på den där konsert-turnéen?"

"Ja, men Wilhelm, du är också alltför släpphäändt mot Luise, tycker jag, hon blir därigenom allt mer och mer pretentiös, och tänk hvilket mod att begifva sig af med ett sådant sällskap ut och konserter, sedan man blott ett år varit vid Musikaliska akademien. Måtte det bara inte sluta illa för Luise, jag känner mig ständigt orolig för henne."

"Åh, lyckan står dem djärfvom bi, detta gäller om någonsin just i våra dagar", svarade kassören.

"Ja, men det är något ohyggligt att göra lif-

vet till ett hazardspel", sade Erika, "det är verkligen att bygga på lösan sand."

"Men tänk dig, Olga, då", sade Wilhelm, "som kunde gifva sig af alldeles ensam ända till Preussen, och hon har då icke hälften af syster Luises mod."

"Men vet du, Wilhelm, det tycker jag inte var så konstigt, hon har ju sin rika släkt att komma till, och när hon väl fått arvet, så tänker jag, att hon vänder tillbaka hit."

"Tror du, Erika, att Olofson spekulerar på henne?"

"Ja, det är svårt att veta. Stackars Olga! hon blir nog utsatt för spekulation, fruktar jag, men inte tror jag, att hon så lätt springer bort hvarken med hjärta eller förstånd, vare sig för Olofson eller någon annan."

"Åh, det kunna vi icke veta. Tänk du, Erika, att det är den egendom, som vår farfar Kristian försmådde, som Olga nu får ärfva efter sin mor, den förre Wilhelm Sterners dotter."

"Jaha, det är de Sternerska och Thauniska egendomarna sammanslagna till en, som farfars bror Wilhelm fick med den brud, farfar försmådde."

Efter detta samtal tog kassören helt tankspridd afsked af sin äldsta syster.

Ett par dagar därefter afsände kassör Wilhelm Sterner ett bref tilt Olga Littman i Strelitz. Han skref: att det var tomt efter henne. Han omtalade, att Olofsson också lämnat Stockholm, och att man trodde, att han hade någon förbindelse med en

aktris samt att han rest efter henne till Vestkusten. "I alla händelser är han, i likhet med sina förfäder, en mycket opålitlig person", skref Wilhelm, "och jag är glad öfver att syster Luise alls icke bryr sig om honom". Slutligen undrade han, när de skulle få glädjen återse Olga, och bad, att hon, antingen till honom eller Erika, ville skriva och underrätta dem om, huru hon själf mätte, samt huru det var med fadern."

Wilhelm lade själf detta bref i postlådan, och när han sedan satt i sin fina ungarlsvåning och rökte sin cigarett, så tänkte han: "Med ett par hundra tusen kan man uträtta ganska mycket, om man förståndigt sköter dem." Han behöll emellertid allt detta för sig själf.

Stackars Olga kände sig ganska besviken, när hon emottog Wilhelm Sterners bref. Hon hade hoppats att få något meddelande från Olofson, men nu fick hon i stället genom detta bref så nedslående underrättelser om honom, att hon måste läsa sig inne i sitt rum och riktigt gråta ut, innan hon kunde visa sig för sin sjuke fader.

Till Erikas och äfven Wilhelms glädje blef Fredrika bjuden att följa fru K*** till Marstrand, där den förmögna frun ämnade att rekreera sig efter den sjukdom, hon genomgått, under hvilken Fredrika först vid Sofiahemmet och sedan i fru K***s eget hem troget vårdat henne. Nu skulle hon endast som sällskap medfölja och själf få draga fördel af de stärkande Marstrandsbaden och luften där.

En dag, just när Fredrika som bäst höll på att packa sin lilla reskoffert, emedan färden till Vestkusten var bestämd till dagen därpå, kom Stjernefeldt på besök. Erika tog emot honom och sade, "att de just undrat, om baron rest till sin hemort eller möjligen utomlands".

Stjernefeldt såg förvånad ut. Skulle Fredrika möjligen icke omtalat, att de för blott några dagar sedan träffats i Blasieholmskyrkan och att han följt henne hem ända till porten.

Han låtsade emellertid ingenting härom, utan sade endast: "Någon utrikes resa har ej för sommaren varit påtänkt, men jag har fått förordnande att förestå en domsaga i min hemort, i närheten af A . . . , emedan domaren där är öfverårig."

"Jag gratulerar baron till befordran", sade Erika.

Fredrika kom nu in, och stannade ett ögonblick, då hon fick se Stjernefeldt, som reste sig från sin plats för att hälsa henne. En rosensky drog öfver hennes eljest så bleka ansikte, då Stjernefeldt sade: "Ämnar fröken Fredrika sig också ned till Vestkusten?"

"Ja, fru K*** har varit så god och bedt mig följa henne."

"Det är meningen, att syster Fredrika skulle få hvila och sköta sig litet, ty vi tycka, att hon börjat blifva klen."

Stjernefeldt betraktade med en viss oro uppmärksamt Fredrikas vackra ansikte, som nu återtagit den blekhet, hvilken på senare tiden hvilat däröfver.

"Fröken Fredrika hostar väl icke?" frågade Stjernefeldt med synbart deltagande."

"Nej, svarade hon, "jag är endast lite trött och ibland yr i hufvudet.

"Men förstår fru K *** riktigt, huru i behof af fullkomlig hvila ni är, så att hon icke tager edra krafter i anspråk?" frågade Stjernefeldt.

Erika besvarade systemen svaret, i det hon sade: "Det är just detta vi hafva fruktat, att den goda frun icke förstår, och då jag icke kan följa min syster ned till vestkusten, har Wilhelm beslutit att göra det."

"När reser ni?" frågade Stjernefeldt, vänd till Fredrika.

"I morgon afton med iltåget till Göteborg.

"Nå, det var i en lycklig stund jag bestämde mig för att resa med det tåget ned till min extra plats som domare", sade Stjernefeldt. "Nu kan jag ju hafva förhoppning om att få kassörens och edert sällskap, hvilket jag är riktigt tacksam för."

"Ja, och fru K ***", sade Erika.

"Nå, hon kan få åka i första klass om hon vill, jag förmodar vi begagna oss af den andra?" sade han vänd till Erika.

"Och fru K *** vill nog gärna hafva vårt sällskap", svarade leende Fredrika, "hon tycker icke om ensamheten."

Stjernefeldt tog nu afsked, önskade Erika Guds ledning och beskydd under sommaren.

När systrarna voro ensamma, sade Erika: "Jag tyckte Stjernefeldt föreföll så distraherad i dag;

kanske han håller på och förlofvar sig nu, när han vunnit befordran. De påstå här i vår goda stad, där skvallret går med snälltågsfart, att han skall hafva den bortfjäsade fröken R—d."

"Jaså", sade Fredrika endast. "Kära Erika, kan du hjälpa mig att lägga ihop min nya klädning, jag kan icke få den riktigt slät, och hvar skall jag lägga sommarhatten?"

* * *

Det var nu mindre trefligt för Olofson att komma hem till mor och syster, som hade nätt och jämnt hvad de för egen del behöfde. Han skref härom till Stjernefeldt och erhöi till svar en postanvisning på 75 kr., "för hvilken obetydliga summa jag ber dig, min broder, inackordera dig hos din mor på en månad, till dess vi möjligen kunna rangera det på bättre sätt för dig", skref Stjernefeldt i ett åtföljande bref. "Anförtro dig med alla bekymmer och misräkningar till den Fader i det höga, som ömmar för dig, gärna vill hjälpa dig, om du blott nalkas Honom i bön om frälsning och hjälp."

Så skref Stjernefeldt till sin forne studentkamrat, som dock icke fått ögonen öppna för den verkliga nöd han led, nämligen brist på det lifvets bröd, utan hvilket han måste dö den andliga döden.

"Axel", sade Olofsons moder en dag, då de sutto på verandan till den enkla bostaden, "hade det icke varit bättre att nu hafva varit färdig lä-

kare och fått tillträda en plats som underläkare vid en större badort, än att gå så här utan alla inkomster."

"Ja, det angenäma", svarade Olofson litet nervöst, "det hade bestått i att springa på barnhuset och alla möjliga inrättningar i Stockholm för att göra praktiska öfningar. Jag föredrager att öfva mig på skalor och vokaliser, heldre än att öfva mig på stackars lidande människors armar och ben. Skall man nu nödvändigt kämpa sig fram tum för tum genom detta besynnerliga lif, som sannerligen är tämligen ofattligt, så föredrager jag att åtminstone få vara ren om händerna, om man ock icke kan skära guld med dem."

"Hvad menar du med det, Axel?" frågade modern.

"Jo, helt enkelt, att jag saknar all lust att oupphörligen sysselsätta mig med att bota de skador, som synd och last framkalla, ty vore inte allt så uselt och ofullkomligt, så behöfdes inga läkare."

"Nåja, gärna för mig må du sysselsätta dig med din rena musik, blott att du skaffar dig någon att sjunga duett med, som kan bestå dig allt hvad du föröfrigt behöfver af detta lifvets förnödenheter. Nu har du ingen annan råd, min käre Axel, än att se dig om efter en rik flicka, och med ditt utseende och din röst bör det väl heller icke falla sig alltför svårt att finna någon, som med sitt guld kan väga upp dig, ty Olofsönerna hafva alltid haft framgång hos fruntimmerna, påstod din far."

Efter detta samtal med modern tog Olofson sig en promenad i friska luften, mötte postbudet, tog själf fram posten ur väskan och fann där ett bref med en för honom okänd stil. Han slet upp kuvertet och läste följande:

»Ärade herre och premiersångare!

Genom fröken Sterner har jag hört, att herr Olofson för närvarande hvilat sig i hemmet och möjligen skulle vara hågad att med oss göra en tripp till några af Sveriges och Norges större badorter? Förhållandet är, att vår förste tenor för en tid genom sjukdom i halsen blifvit otjänstbar. Skulle herr Olofson vara hågad att biträda oss på samma villkor som herr W. haft, nämligen 300 kr. på två månader och fri resa, så var god och möt oss i Marstrand den andra juli, i annat fall ber jag om svar med omgående, ställdt till Falun, där vi nu för några dagar vistas.

Med utmärkt högaktning.

T * * *

Ja, hvad skulle han nu göra? Jaså, Luise Sterner hade gifvit anvisningen . . . hon sökte alltså hans sällskap . . . ja, hade hon blott hundra tusen, så . . .

Han gick in till modern med brefvet i hand.

»Jag blifvit erbjuden engagement som premiersångare hos ett aktningstvårdt sällskap, som är ute på konsertturnée i Sverige och Norge under sommaren. Har mamma något emot, att jag antager detta anbud, som åtminstone inbringar mig mitt

dagliga bröd. Direktören ber mig möta i Marstrand."

"Nå, käre Axel, det är ju en fashionabel badort, och du kan få tillfälle att se dig om efter en flicka, som har både börd och guld. Res du!"

"Men, om det icke lyckas med framtidsperspektivet såsom mamma tänkt sig det...?"

"Hvarför skulle det misslyckas? Om du uppför dig väl och sjunger vackert, så tror jag, att du har all utsikt att lyckas. Vill du riktigt bjuda till, tror jag icke, att du riskerar att få en korg. Flickan behöfver ju inte vara en skönhet, ty sådana äro vanligtvis mycket bortskämda, men hon måste kunna värderas till minst hundra tusen, om det skall förslå för er."

"Men tänk, om jag icke behöfde resa till Marstrand för att i dess salta böljor fiska efter en sådan där förtjusande guldfisk", sade Axel med mera säker ton än förut.

"Hvad? Har du kanske redan någon på förslag, min gosse? För all del, låt då inte bytet gå dig ur händerna, sådana flickor finns det flera än du, som vill ha, skall jag säga dig —"

"Åh, jag vet åtminstone ingen som för närvarande gör mig bytet stridigt — såvida inte..." tänkte Olofson för sig själf, "någon preussare skulle anmäla sig."

Olofson steg upp för att lämna verandan. "Jag skrifver alltså, att jag möter i Marstrand, men om jag icke där söker min brud, så förlåter mamma ju mig?"

"Sök henne på hvilken ort du vill, bara hon och hennes inkomster passa dig, min gosse."

"Jaha, jag skall anteckna det i min minnesbok", svarade Olofson ironiskt, i det han gick ut.

Efter en stunds promenad, under hvilken han i tankarna stiliserade ett bref till anföraren för konsertturnéen, och ett till Olga Littman, gick han in till sig och direkt fram till spegeln, där han började en monolog, hvilken slutade i några sångpreludier, som så småningom öfvergingo till en aria ur "Figaros bröllop".

"Bravo, Axel!" ropade syster Alice utanför dörren, då hon återvände hem från telefonstationen. "Det där låter riktigt konsertaktigt, du".

"Kom in Alice!" ropade Olofson tillbaka.

Då systemen kom in i hans rum, visade han henne brefvet från direktören.

"Nå, hvad svarar du på detta?"

"Jo, som mamma nu fått i sitt hufvud, att jag i Marstrand skall göra min lycka, så ämnar jag svara att jag anländer dit på utsatt dag, men då vi troligen stanna där blott få dagar, så skulle jag allt vara bra rask i vändningarna för att hinna med att fiska upp ett par hundra tusen i form af en förtjusande fästmö, som till på köpet bör hafva adeligt blod i sina ådror, enligt mammas order.

"Men, Axel, du går väl inte och förlofvar dig med den där fröken Sterner? Hon lär se så bra ut, men äger väl knappt 200 kronor en gång. En fattig musikdirektörs dotter, akta dig för henne, Axel."

"Tackar dig aldrig förbindligast för din ömma omsorg om mig, Alice, men att söka upp en hjärtans kär i mammas och din smak, fruktar jag går öfver min förmåga."

"Usch, hvad du är elak, Axel! Men skriv nu då, ty middagen är inne om en half timme." Hon gick.

* * *

Julisolen strålade i all sin glans, då Olofson den första dagen i månaden gick ombord på en ångare för att styra färden till Göteborg och Marstrand, dit han den andra juli på middagen anlände. Han kände sig helt förnöjd vid tanken på att åter få uppträda och skörda bifall, hvaråt han tvifvelsutän här, där ingen intrig spelade in, skulle få fröjda sig

På ångbåtsbryggan vid Marstrand var en mängd folk, förnämligast ur herrskapsklassen, samlad. Snart upptäckte han Luisas något långa, smidiga gestalt. Hon såg bättre ut än förr, tyckte Olofson, och föreföll om möjligt ännu säkrare. Hon räckte honom helt förtroligt handen och bjöd honom vara välkommen. Därefter presenterade hon direktören, som efter välkomsthälsningen yttrade: "Vi hafva redan programmet färdigt, så när som på edra nummer, hvarför jag får be herr Olofson så snart som möjligt bestämma dem. Vi sätta naturligtvis: premiersångare, nyligen anländ från Paris?"

"Ja, det går ju an. Jag skall om en half timme"

stå till eder tjänst", svarade han och bugade sig för direktören.

Dagen därpå gick konserten af stapeln klockan half åtta på kvällen. Publikens var talrik och applåderna smattrade. Olofson skördade mycket bifall och erhöi en lagerkrans.

"Jo, den skulle mamma se", tänkte han för sig själf, "så trodde hon genast, att den var från tvåhundredusenfröken."

Äfven Luise fick blommor, dock mera för sitt utseende och sätt än för själfva sången, som saknade värme. Efter konsertens slut kom en herre emot Olofson och hälsade.

"Se, herr kassör Sterner! hvad för er hit?"

"Jag har följt min syster Fredrika, som skall vistas här en tid för att stärka sina krafter."

"Bo systrarna tillsammans då?"

"Nej, Luise är ju på resande fot och Fredrika bor hos en fru K*** som hon förut känner. Ämnar herr Olofson vidare följa sällskapet, eller var det endast här ni lät höra er verkligt vackra stämma?"

"Nej, härifrån ämnar jag följa turnéen lill Lysekil och sedan vidare öfver Göteborg till Norge, där det är meningen att konserteras i åtskilliga städer."

"Såå, jag gratulerar sällskapet till att hafva förvärfvat en sådan förmåga, men ni, herr Olofson, borde naturligtvis med de musikstudier ni innehar vara den ledande."

Olofson höjde på axlarna.

"Man bliver ei heelt med en eneste nat", säger dansken, min bästa herr kassör."

"Ja, måtte det någonsin blifva något "helt" af dig", tänkte kassören, då han lämnade Olofson och gick att uppsöka sina systrar.

Sällskapet roade sig emellertid tappert i Marstrand och blef anmodad att äfven vid Arvidsvik hålla en sångafton, då man i båtar med elektriskt ljus skulle åhöra sången, och sedan hålla en festlig regatta.

Fredrika och Wilhelm Sterner voro icke med om dessa nöjen, men Luise var deremot riktigt uppe i viften och hade obeskrifligt trefligt såsom hon själf sade.

Då Olofson dagen efter festligheterna vid Arvidsvik litet dufven vandrade af och an vid stranden för att uppfriska sina domnade lifsandar, förfrikt mycket belåten med sin värld, mötte honom åter Wilhelm Sterner.

"Mjuka tjänare, ni lycklige Apolloson!" sade han artigt svängande med hatten. "Har ni sett den här annonsen i dagens tidning?" Han pekade på första sidan af det tidningsblad han höll i handen och räckte det åt Olofson, som läste: Signora Batieri (sångerska) söker sig en impresario (helst sångare) som studerat i Paris. Svar i förseglad biljett till "Singoalla" torde inom denna vecka inlämnas å denna tidnings kontor."

"Det var i sanning en ovanlig annons", sade Olofson.

"Skulle det inte vara något för er att reflektera på?" frågade kassören. "Jag skall med nöje befordra ert svar, då jag i dag reser till Göteborg."

"Jag tackar, men hvem vet, hvad det är för äfventyrska, troligen vill hon, att hennes impresario skall vara i någon mån kapitalist."

"Det antyder annonsen icke på minsta vis, och då hon finns i Göteborg, kan man ju där få reda på, hvad det är för person."

"Ja, man kan ju alltid svara, efter herr kassören vill hafva besväret med att befordra det. Singoalla! Det låter i sanning romantiskt — men dessutom är jag engagerad för sex veckor; det är icke troligt, att Singoalla vill vänta."

"Nå, det är ju bara att skaffa sällskapet en annan tenor, visserligen icke jämförlig, men de få väl låta sig nöja, då de bjuda så litet. Kontraktet är väl icke så bindande?"

"Nej, inte annat än som hederssak."

"Men — förtjänsten framför allt. Skrif nu ett svar till Singoalla, herr Olofson. Auf wiedersehen vid ångbåten, eller nej, jag skall hämta biljetten i förbigående. Lycka till."

* * *

Ett par dagar efter detta samtal bröt sällskapet upp och reste till Lysekil, och sedan det därstädes gifvit en lyckad konsert, anträdde resan till Göteborg. Under ångbåtsfärden dit sade Luise i förnärad ton: "Det är förfärligt hvad du är tankspridd, Axel Olofson, hvad går det åt dig?"

"Förlåt, jag satt försänkt i framtidsdrömmar, i hvilka just den, som förebrår mig dem, innehade en betydande roll."

Luise rodnade lätt vid detta svar, men sade med en viss vårdslöshet i tonen: "att bygga luftslott och drömma vaken är alldeles detsamma, och lika lönlöst bägge delarna, därför besvärar jag mig aldrig därmed."

"Så nykter kan icke jag vara, och när verkligheten är karg och tråkig, är det en sann förnöjelse att hjälpa upp den med fantasien; sak samma, om illusionerna sedan ramla, det var ändå ett nöje att bygga med något annat material än sten och trä; men se, nu äro vi ju framme, ty här hafva vi rikets andra stad, det lilla London."

Komna i land, skiljdes sällskapets medlemmar åt. Luise skulle med ett par af sällskapets damer bo på Hôtel Royal.

Olofson tog in på Hôtel Haglund. Där gick han på signora Batieris mottagning. Han fann en sydländsk skönhet med ett förbindligt väsen och en förtjusande sonor stämma. Hennes skratt klingade som musik. Hon sjöng för honom Armidas aria. En stor, härlig röst, tyckte Olofson. Under sommaren ville hon konserter i Amerika och till vintern, senast i november, vända om till Sverige.

"Men först må ni följa mig öfver Atlanten och hjälpa mig tala den ohyggliga amerikanska engelska, som är mig så motbjudande", sade hon med ett förtrollande leende, något, som Luise aldrig kunde bestå honom.

Olofson började känna sig alltmera intresserad, ju mera de samtalade om musik och resan. Det var ju ingen så svår uppgift, i all synnerhet, om hon ville betala bra.

Den sydländska skönheten och den nordiske sångaren med sitt blonda, tilltalande utseende tycktes förstå hvarandra. De talade franska och sjöngo en duett Det gick förträffligt. Slutligen gjorde de upp affären, och Olofson sade på sitt mest älskvärdt öppenhärtliga sätt, som han antog, då han tyckte det passade: men, madame! en svensk premiersångare, som helt nyligen studerat i Paris, äger ingenting annat än sin person och sina röstresurser att förfoga öfver."

"Det är bra, låt mig sörja för det öfriga, och ni skall icke frysa eller svälta under färden, blott sjösjukan kan jag icke bevara er för", sade hon med ett nytt förtjusande leende. Då Olofson talade om sitt kontrakt med sällskapets direktör, lät signoran höra sitt klingande skratt, tog ur ett schattull en 20 pundsnot, räckte Olofson den och sade muntert: "lämna honom denna och bed honom med den köpa sig en trumpetare."

Men Olofson lyckades samma dag skaffa sällskapet en hjälplig tenor, sade upp sitt kontrakt, som ej var särdeles bindande, och med tillhjälp af den sedel han af signoran mottagit ekiperade han sig för resan. Det värsta återstod nu, nämligen afskedet från Luise Sterner. Han var glad öfver att han ännu icke afsändt något bref till Olga Littman.

Han styrde nu sina steg till Hôtel Royal och lyckades träffa Luise hemma. Han berättade henne, att han emottagit ett engagement, som försäkrade honom om en inkomst, af hvilken han kunde afsätta något för framtiden. Han talade med stor liknöjdhet om signoran och sade, att det enda som frestade honom därvidlag var, att hon tycktes hafva godt om pengar och att hon med honom uppgjort ett mycket fördelaktigt kontrakt.

Det hjälpte icke. Luise ville inte höra talas om "denna galna idé", som hon uttryckte sig.

"Tag då ditt förnuft till fånga, Axel. Är du så dum, att du inte begriper, att människan är en äfventyrerska af värsta sorten, kanske en stortjuf, en juvelmånglerska med löständer af juveler."

Olofson skrattade godt. Nå, så låt gå då för äfventyrerska, men mig lurar hon icke så lätt. Jag har fått kontrakt på en rund summa och dessutom sex procent af inkomsten för hvarje konsert jag arrangerar. Förstår du inte, Luise, att jag på det sättet kan samla in en nått summa under sommarmånaderna, så att då jag enligt kontraktet i höst återvänder hit, kan jag gå direkte till bror i banken och bedja om denna hand." Han fattade Luisers hand och tryckte en kyss på den.

Hvarken hennes tårar eller vrede förmådde fasthålla honom.

Han reste med signoran öfver till England samma dag som Luise for med sitt konsertsällskap till Norge.

FJÄRDE KAPITLET.

En öfverraskande förlofning.

Sommarmånaderna hade gått fram för Olofson fjärran från hemkusten, för Luise till största delen i Norge, för Fredrika i all stillhet i Marstrand, där Vilhelm en gång i Stjernefeldts sällskap hälsat på henne och blifvit särdeles väl emottagna af fru K***. Erika, som nu själf öfvertagit musikaffären, hade hela sommaren träget hållit ut på sin post, och blott då och då förfriskat sig med att fara ut till Skansen, för att se doktor Hazellii storverk och de framgångar det gjorde.

Den härliga utsikten ifrån Breidabliks tinnar tyckte Erika kunde vara lika så uppfriskande som att fara till fjälls, och kantelespelet och hornlåtarna i Blekingsstugan bättre till och med än getternas bråkande och kornas råmande vid en säter.

Olga Littman väntades åter till Stockholm. Hennes far var död, och Olgas styfmoder fick sitta kvar i orubbadt bo, men hela afkastningen af den stora egendomen tillföll Olga såsom varande enda bröstarfvingen. Underhåll hade han dock tillerkänt enkan, som ingenting hade emot, att Olga reste tillbaka till Sverige, där hon hade sin fostermor och öfriga släktingar.

De gulnade löfven föllo, frosten svedde höstblommorna och vinden började svepa omkring knutarna ute på landsbygden, när en dag helt oförmodadt Stjernefeldt steg in i musikhandeln, åt-

följd af en främmande herre, en reslig ung man med ett kraftigt, redbart utseende.

De blefvo af ett af biträdena införda i kontorsrummet innanför butiken och funno där Erika ifrigt sysselsatt bland en hög af räkningar och fakturor.

"Förlåt, om vi störa fröken Sterner i ett kanske mycket fordrande arbete", sade Stjernefeldt artigt.

"Nej, se baron! Det var bra snällt att komma och störa mig, ty mitt hufvud behöfver väl hvila sig en stund från siffror. Kan jag be herrarne taga plats i den hårda soffan där och tillåta mig att behålla min plats i skrifstolen."

"Jag tackar, men tillåt mig först att för er föreställa min vän, medicine kandidat Matthias Jonsson från A..."

"Matthias Jonsson?" eftersade Erika med förvåning målad i sitt ansikte. "Förlåt mig, kandidat Jonsson, men om jag icke såg er se så lifslevande frisk ut, så skulle jag tro, att ni vore en vålnad från en förgången tid, ty Matthias Jonsson, så hette den redlige storsnickare i A... som öppnade sitt hem och verkstad för min stackars vinddrifne farfar Kristian Sterner, som..."

"Under preussiska kriget 1806 rymde ur sin förhålliga fångenskap i franska lägret och med en Göteborgsskeppare kom öfver från Stralsund hit till vårt land", ifyllde den unge mannen Erikas mening. "Förlåt mig, fröken Sterner, att jag så där föll eder i talet, men jag ville låta fröken höra, att

jag ehuru för er obekant dock rätt väl känner till Sternerska släkten och just därför bedt min vän Stjernefeldt att presentera mig för er."

"Ja, det får jag tillstå, att jag aldrig kunnat tänka mig att få upplefva något så underbart som att stå inför Matthias Jonsson från A . . . redan i denna min tillvaro. Låt mig nu höra, huru nära ni är släkt med den, hvars namn ni bär?"

"Det var min farfar."

"Hvad säger kandidaten! Då är ju ni den lille Jonas Jonssons son?"

"Ja, det är rätt gissadt, den lille Jonas, som en gång blef *stor* och som för fem år sedan lade sitt silfverhvita hufvud till ro, och jag har ingen högre önskan än att kunna så mycket som möjligt likna honom."

"Tack för att kandidaten ville göra mig ett besök", sade Erika. "Tänk er, mina herrar, att här stå nu tre barnbarn, hvilkas förfäder varit i vänskapsförhållande till hvarandra. Jag hoppas med anledning häraf, att det icke är första och sista gången jag har glädjen se kandidaten, utan att ni vill visa oss samma stora vänlighet som baron Stjernefeldt och besöka oss i vårt hem, på det jag må få glädjen föreställa er för mina syskon."

"Jag tackar fröken Sterner. Kanske jag vågar redan nu om söndag middag, vägledd af Stjernefeldt, aflägga ett besök i eder bostad?"

"Ja, varen hjärtligen välkomna! Det passar alldeles förträffligt, emedan de nyligen hemkomna

systrarna och min bror samt en syssling till oss från Preussen just då skola samlas därhemma."

"Nå, då skall jag be att klockan ett middagen få tillsammans med min käre Jonsson aflägga ett besök", sade Stjernefeldt, hvarefter herrarne bugade sig och gingo ut att se på musikalier och gravyrer i butiken.

Då de två herrarne kommo ut på gatan, sade Stjernefeldt: "Hör du, Jonsson, skulle du en afton nu på senhösten vilja uppoffra ett par timmar af din hvila och följa mig ut på en promenad på någon af Stockholms kyrkogårdar och aflägsna gator?"

"Tänker du taga reda på ligapojkar, Lennart? Det tror jag vore som att kasta krut på döda katter", sade Matthias Jonsson.

"Nej, det ämnar jag inte. Dem får polismakten sköta, men när jag lägger mig i min varma säng om kvällen, kan jag icke undgå att tänka på dessa stackars rusdryckernas offer, som ofta nog söka sin sofplats på en kyrkogård med en gravvård till hufvudkudde."

"Ja, det är i sanning sorgligt. Då är det bättre att ligga i kyrkogården än på densamma", sade Matthias.

"Tror du det, min käre bror? Tänk dig, att den gamle Adam ligger där i sin orenlighet, utan att hafva gjort bekantskap med den andre Adam, som är härlighetens Herre, ty kände han Honom, så låg han icke där nedsölad i last. Men så länge han ligger på kyrkogården, hvälfver sig dock ännu

öfver honom nådens himmel, men har han kommit ned uti densamma, så förestår honom den dom, som Herren uttalat öfver hvar och en som icke trott på Honom."

"Nå, jag skall gå med dig, min bror, om du vill komma och säga mig till, då du beger dig af."

"Ja, då gå vi en mörk och ruskig afton nu snart klockan tio. Farväl så länge."

* * *

Erika Sterner gick åter omkring med lätta fjät i sin lilla frökenvåning, där hon mycket saknade den älskliga faster Gustafva. Hon var på upptäcktsfärd efter något damkorn eller annat för ögat störande i den lilla prydliga våningen.

Så ordnade hon en vinbricka tillika med en frukt- och konfektskål, under det hon sakta sjöng:

Ack, med dig jag ville vara
I det sköna, sälla land,
Skåda Gud och änglars skara,
Vandra saligt hand i hand . . .

Det ringde på tamburklockan.

"Se, goddag, Luise! Välkommen, kära du. Jag tror, du ser blek och trött ut —? Nånå, det är ingen lätt sak att plugga musik i omusikaliska barnungar, man kan nog blifva nervös af mindre. Men har du inte fått någon större elev också?"

"Jo, bevars. Sju timmar i veckan sång- och pianolektioner omvexlande har jag, men det är

ändå alldeles otillräckligt. Jag måste hafva minst tolf lektioner i veckan, om det skall förstå."

"Ja, men var glad, kära syster, att du slipper sysselsätta dig med räkenskaper; det är vida tröttsammare, vet du. Men slå dig nu ned i ett bekvämt hörn, till dess mina öfriga gäster komma."

"Det kommer väl inga fler än syskonen och Olga i dag?"

"Jo, kära du, två herrar, som bjudit sig hit själfva."

Luise blef purpurröd och drog en djup suck.

"Den ene är Stjernefeldt, den andra känner du icke", skyndade sig Erika att upplysa.

"Men hur var det, du, skulle inte den där signoran, åt hvilken Olofson blef impressario, komma och konserterera här i höst?"

"Låt oss slippa tala om det herrskapet, Erika, jag ber dig! Jag tror icke, att de äro värda, att vi kosta några ord på dem."

Erika strök sin systems guldglänsande hår och sade: "Jo, jo, du Lisa lilla! Lifvet är en kedja af missräkningar, och ändå, när vi tycka det går som sämst, så går det istället som bäst, vet du. Har du hört, att Stjernefeldt lär fria till en fröken R...d?"

"Åhnej, jag tror inte på något sådant där prat, förrän jag får se det på kort. Jag försäkrar dig, Erika, att människorna gifta bort både mig och dig och Wilhelm sjutton gånger innan vi själfva beslutat oss för att krypa i fällan."

Erika skrattade godt, i det hon svarade:

"Ja, då få de allt tala sig bra trötta utan resultat, åtminstone hvad mig och bror Wilhelm beträffar."

"Hurså? Jag bara väntar att få den hugneliga underrättelsen, att Wilhelm förenat sitt öde med någon rik, barnlös änka, som jag sedan måste krusa och krypa för. Och inte är jag säker på dig heller. Minst fruktar jag för att genom giftermål förlora Fredrika."

"Ja, du kan inte tro, huru uppmärksam fru K**s sväger, kapten K**, varit mot Fredrika."

"Nå, hvad betyder det! Inte är litet uppmärksamhet eller kurtiserande artighet detsamma som giftermål. Fördenskull tycker jag, att man gärna kan reda sig utan allt sådant där slags beskydd.

»Nej, tag den ena och slå en ann'
Och knäpp en visa på lutan.
Och om en flicka ej får sig man,
Så kan hon gärna gå utan,
Ty kärlek är ett stort besvär,
Och det är knappt med valutan,»

säger den vise Zacharias Topelius, och jag tror, att jag ger honom alldeles rätt", sade Luise, just som salsdörren slogs upp och Fredrika med Wilhelm och Olga inträdde. Se här ha vi tjockaste släkten, sade Luise.

"Goddag, du kära trio!" sade Erika, det är nu ett halft år sedan vi syskon voro tillsammans med sysslingen. Jag tror, du vuxit till dig, Olga

lilla. Sorgdräkten passar dig så väl. Jag såg dig så hastigt, då du kom, men nu ser jag, att du riktigt embellerat, kära flicka. Får jag nu hjälpa dig af med hatt och kappa, så kan du ordna din toalett därinne i min sängkammare. Välkommen, käre Wilhelm! Du ser ut som om du vore främmande här", fortsatte Erika sitt tal.

"Kommer du direkt från fru K * * *, Fredrika?" frågade Luise.

"Nej, jag kommer från Blasieholmen."

"Går du ständigt i den kyrkan, kära barn?"

"Nej, min lilla tant, jag går äfven i andra kyrkor", svarade Fredrika sin syster med en anstrykning af sarkasm i tonen.

"Vet du, Wilhelm", sade Erika, "att hit komma i dag på ett kort besök två herrar, själfbjudna af pur tillgifvenhet för Sternerska släkten."

"Två, sade du! Är Olofson återkommen då?"

"Åhnej, låt oss icke tala om honom. Den som kommer hit i dag tror jag går sju gånger utanpå Olofson."

"Då måtte han vara tjock nog", inföll Fredrika i det hon gick in i sitt rum, just då det ringde på tumburklockan och kassören gick ut och tog emot.

Sedan Matthias Jonsson blifvit presenterad och tagit plats mellan Erika och Wilhelm, sade han helt rätt fram: "Jaha, här sitter jag alltså midt ibland barnbarnen till farbror Kristian Sterner, hvilken min far, och mor med förresten, så mycket talat om, att det är som hade jag sett honom. Farbror

Kristian och hans flykt hit, hans tyska tal och hans bröllop på Hagalunds slott, allt detta förtäljdes mig i mina barnår."

"Hvem blef 'lille Jonas', som jag kallar er far, gift med?" frågade Erika.

"Jo, min mor är äldsta dotter till kommissarien Stark."

"Hvad säger kandidaten; det var ju farfars bästa vän! En kär faster, som vi nyss förlorat, har mycket talat om denne Stark för mig."

"Är inte fröken Fredrika hemma i dag?" frågade nu Stjernefeldt.

"Jo, hon måtte vara i sitt rum", svarade Wilhelm och gick och knackade på dörren: "Är du där, min syster? Vill du inte komma ut till oss —?"

Fredrika öppnade dörren och Wilhelm förde henne vid sin arm fram till de begge herrarne och sade: "här får jag presentera min yngsta syster, en blyg reseda i sin ålders vår."

Stjernefeldt sade, i det han bugande fattade den hand som räcktes honom: "Jag såg fröken Fredrika i kyrkan i dag."

"Men jag såg icke baron", svarade hon, under det att en svag rodnad flög öfver hennes ansikte.

"Tycker du inte, att det är märkvärdigt, syster, att vi här få sitta bredvid en Matthias Jonsson?" frågade Erika.

Fredrika gick genast och satte sig bredvid Jonsson och lät honom berätta för sig allt hvad han visste om forna förhållanden inom hans släkt.

Så berättade han dessutom för henne, att hans

akademikamrat Stjernefeldt äfven var hans granne; "ty Hagalund, till hvilket han är egare, ligger blott en timmes väg från mitt föräldrahem."

"Det är väl inte samma Hagalund, som vår faster omtalat såsom den plats, där våra farföräldrar tillbragte sin ungdom, och där deras bröllop stod?"

Stjernefeldt närmade sig nu och svarade: "Jo, det är samma plats. Den har många minnen, och huru gärna ville jag icke få visa er dem. Skulle det inte intressera er, fröken Erika, att se Hagalund?" frågade han, "och kanske fröken Fredrika med?"

"För min del, vet jag intet ställe i vårt land, som jag hellre ville besöka, än det minnesrika Hagalund", svarade Erika, "men att baron var egare därtill, visste jag icke, förrän nu kandidaten meddelade oss det. Men får jag nu be er följa mig ut i salen och där med mig tömma ett glas för våra gemensamma minnen."

Sedan de klingat med hvarandra och Stjernefeldt bjudit dem samt och synnerligen att till sommaren besöka Hagalund, vände sig Wilhelm till Olga Littman. Fattande hennes hand, sade han: "Tillåter du, att vi nu för våra syskon och vänner här tillkännagifva vår trolofning?"

Alla gjorde stora ögon, men ingen kom sig för att säga något, så förvånade voro de en och hvar. Slutligen fattade kassören sitt glas och sade leende: "Då ingen annan vill dricka vår skål,

Olgas och min, så ber jag att få dricka med min fästmo. Skål, min Olga!"

Herrarne sågo på Erika, och hon såg på dem.

Luise fattade sig först och gick fram till bordet samt anmodade alla att fatta sina glas; "ty", sade hon, "man muss sich nicht verbluffen lassen", heter det ju, och jag ber att få lyckönska det värda paret och uttrycka min glädje öfver att blifva ännu mera släkt med Olga Littman, än jag förut är — skål, Olga! skål, bror Wille! du är en klok karl."

Nu var isen bruten, och de drucko hvar och en med det unga paret, men Erika kunde icke afhålla sig ifrån att föreställa Wilhelm det farliga uti att utsätta nervösa fruntimmer för allt för stora öfverraskningar.

"Vill någon af herrarne hjälpa mig hålla festtalet, då jag nu skulle vilja föreslå en skål för de nyförlofvade."

"Ja", sade Jonsson, "då jag icke känner mig som en främling här, utan fastmera som vore jag bland idel släktingar, så ber jag att aldra först få uttrycka min verkliga glädje öfver att få göra en Sterners bekantskap, och då jag nu bugar mig för eder, herr kassör, och eder utkorade brud, så är det med den vissa förhoppning, att den välsignelse, som eder redlige farfader gifvit i arf åt sina efterkommande, må i rikligt mått tillfalla eder."

"Och i denna broder Jonssons önskan ber jag att af hjärtat få instämma", sade Stjernefeldt.

"Käre Wilhelm", sade nu Erika, då hon klingade med de nyförlofvade, "jag tycker, det är så

märkvärdigt, att du nu genom din förening med Olga återbördar det arf, som vår farfar afstod åt sin broder Wilhelm, då farfar önskade följa sin böjelse och stanna i detta land för att få äga sin älskade Karin."

Så drack Fredrika helt tyst med sin broder, men sade till Olga: "Välkommen ibland oss som en kär syster."

"Ja, nu har jag hörjat", sade kassören, "nu få ni fortsätta, mina kära systrar!"

"Tack skall du ha, bror", svarade Luise, "men har du några svågrar i beredskap också?"

"Ja, hurudan man vill du ha, Luise, mörk eller ljus?"

"Det kan just vara detsamma, bara han inte är neger."

Alla skrattade och Erika sade: "Ja, den Luise, hon kan då ta lifvet lätt." . . .

"Men ändå vill hon inte ha någon sprätt", föll henne Luise i talet.

"Men sångare skall han väl ändå vara?" frågade kassören litet ironiskt.

"Nej, bevare oss för alla sångare och musici! De äro bra bara i konsertsalen eller på operascenen."

"Får han då inte kunna sjunga alls?" frågade Jonsson.

"Jo, han får gärna ha röst. Kan han i hvardagslag sjunga en duett med mig, så är det ju förtjusande."

Stjernefeldt fattade nu sitt glas och yttrade:

"Då jag nu ber att få föreslå en skål till förfädrens minne, så är det med särskildt tanke på att eders farfar Kristian Sterner på bröllopskvällen räddade min farmor från en stor olycka, och att hans syster Fredrika Sterner i gudsfruktan uppfostrat min fader och för honom varit en öm fostermor. Jag har således orsak nog att känna mig till Sternerska släkten stå i själsfrändskap."

Han klingade först med Fredrika, så med de öfriga, hvarefter herrarna drucko brorskål med Wilhelm.

"Men du har ju allt vin kvar i ditt glas, Stjernefeldt?" sade kassören.

"Ja, det får du ursäkta. Du vet, att jag är nykterist."

"Alldeles absolut?"

"Ja, med din tillåtelse."

Herrarne togo nu afsked, och Wilhelm föreslog sin fästmö att i hans sällskap göra en promenad till dess middagen blef färdig.

"Men jag måste vara med som förkläde, och ni få inte gå arm i arm på Observatoriegatan, begriper ni", sade Luise med mycken bestämdhet. "Mänskligheten har ju ännu icke emottagit några kort hopplänkade med silkeband eller någon annons i Dagbladet, att herr kassör Sterner behagat bereda sina stackars systrar en glad öfverraskning."

"Nå, så kom då med oss, du syster pratmakerska", sade Wilhelm, "vi äro dig tacksamma för ditt beskydd, men säg mig nu hvad du tyckte om Jonsson."

"Jo, så mycket som det är en stackars flicka tillåtet att tycka om en karl, som är ogift och oförlofvad."

"Jaha, jag kände mig riktigt väl tillsammans med honom", sade Wilhelm, "men hvad tyckte du, Olga."

"Jo, han såg-ut som en karl och var mycket rätt fram, och det är alltid treffligt hos herrar."

"Ja, adjö med er nu, små hushållsmamseller", sade Luise. "Jag går ut på en promenad såsom betjänt åt Amor."

"Jaja, akta dig du", sade Erika, "den lille säkre skytten kan allt träffa en betjänt också."

"Ser du, Erika, att jag hade rätt, att jag inte kunde lita hvarken på dig eller Wille. En vacker dag kommer nog du släpandes med en komminister och presenterar."

Syskonen skrattade åt den humoristiska Luise, som trots all hennes muntra rättframhet icke var lätt att förstå sig på.

FEMTE KAPITLET.

Slädparti och kafferep.

Julen nalkades. Det hade vintrat på och blifvit ett bra slinkföre. Pojkarne började, trots polisens varningar, att pröfva de sköra isarna, och Matthias Jonsson fick en dag det extra nöjet att

ur det våta elementet draga upp en parfvel på åtta år, just innan han kom under isen för att begravas i den kalla böljan. Han lämnade icke den lille oförvägne pojken, förrän han hade honom inom hemmets dörrar, men där bad han modern: "att friska upp sin gosse med ett kok stryk", och så gick han direkte till Stjernefeldt och frågade honom, om han icke ville vara med om ett litet slädparti, så skulle han säga Wilhelm Sterner till att köra för sin fästmö. "Så får du köra för den tysta, men sköna Fredrika, och jag bugar mig för systrarna Luise och Erika", tillade han.

"Ja, den senare ger sig nog icke tid en hvardag, så du får nog också nöja dig med *en* dam, Matthias", svarade Stjernefeldt.

"Nå, den anordningen har jag ingenting emot: Jag skall nu sätta idéen i verket och beställa ekipage, öppna slädar utan hundsvottar. Adjö så länge, min bror."

Dagen efter på tofslaget hade Jonsson sitt lilla slädparti färdigt och for i Wilhelm Sterners och Stjernefeldts sällskap till Erikas musikaffär, därifrån det var öfverenskommet, att de skulle afhämta sina damer Olga, Luise och Fredrika.

Wilhelm körde först, så Stjernefeldt och sist kom Jonsson med sin vackra släda, som Luise påstod, att han varit i kungliga stallet och lånat.

"Men så har jag också äran få köra för en drottninglik dam med det kungliga namnet Luise" svarade Jonsson och klatschade i luften med piskan, så att det satte fart i de främre hästarna med.

De foro genom Lill' Jans-skogen och hamnade slutligen vid ett litet vattendrag, som Jonsson presenterade såsom Stockholms nyaste skridskobana, "som jag hoppas blir färdig att försöka, då jag på nyåret kommer åter hit", sade han.

"Ämnar du dig också hem till helgen, broder Stjernefeldt?" frågade Wilhelm.

"Ja, jag reser, om allt går som jag tänker, om måndag hem till Vestergötland."

"Nå, då hoppas, jag att vi ändå få vara tillsammans på Olgas och min första lysningsdag, som är bestämd till nu om söndag? och sedan skall vårt bröllop stå genast på nyåret."

"Det var raskt", sade Jonsson, "sådant tycker jag om, jag är mycket rädd för att draga ut på tiden, och därför är mitt råd att vi nu vända åter med våra damer innan mörkret faller på."

Snart voro de i raskt traf på hemvägen.

"Vet fröken Fredrika, att de skvallra här i Stockholm", sade Stjernefeldt, "och den som skvallrar säger alltid hvad han icke vet."

"Hvad säga de då?"

"Jo, om er säga de, att ni vägrat gå på kapten K**s bal, och att ni gifvit honom en korg."

Fredrika rodnade då hon svarade: "Det var ju icke underligt, att jag vägrade gå på balen; jag har aldrig i mitt lif bevistat en bal och hvarken kan eller vill dansa."

"Inte jag heller", svarade Stjernefeldt, "men säg mig nu enkelt, om ni hört något skvaller om mig?"

"Ja, det har jag, men det är väl icke bara skvaller?"

"Hvad har man då sagt?"

"Om jag säger det, så skall ni finna mig ogrannlaga."

"Nej, det lofvar jag er att icke göra, säg det, jag ber er."

"Ja, man har sagt att ni friar till — fröken R—ld."

"Men det är icke sannt; för mig passar endast en gudälskande flicka."

Vid hemkomsten från slädfärden tog Erika emot dem med en brylå och choclad för Stjernefeldt.

"Vi äro bjudna på bröllop, vet fröken Erika", sade Stjernefeldt, då han tog afsked.

"Ja, och jag hoppas, att ni kommer", svarade hon.

* * *

Hos fröken Simonius vid Jungfrugatan två trappor upp var förmiddagskaffebjudning.

"Var så god, mina vänner! jag försäkrar er att det är äkta java och ingen kneip alls."

Fru Brandler, som tog först, förklarade, att det hade hon då aldrig misstänkt, att Honorine Simonius skulle bjuda på något oäkta: "det är du alltför redbar till min, goda Honorine."

Så tog fru Tungqvist och sist fröken Spink, den yngsta i laget, 54 år.

"Sådana delikata kaffebröd!" sade hon, "de äro väl från Feiths konditori?"

"Nej, min söta, jag tar allt mitt bröd hos Schumacher. För all del, söta Justine Brandler, du doppar ju ingenting. Ni skall inte tro, att här bestås några andra läckerheter, var så god, bästa fru Tungqvist och håll till godo."

"Är det någon af er, mitt herrskap, som känner till den där kassör Sterner i handelsbanken, som bygger ett stort stenhus vid Malmkillnads-gatan. Han har nyligen förlofvat sig med en mycket rik flicka, som visst är amerikanska eller engelska, jag vet inte riktigt hvilketdera, men någon lord har då inte hennes far varit", sade fru Brandler, i det hon lät servera sig andra koppen.

"Nej, min goda fru Brandler, fästmon är tyska, har dom sagt mej, och hennes far eller farfar hade lagt sig till med egendomen en gång när brodern for utomlands, och sedan kom han aldrig tillbaka", upplyste fröken Spink.

"Såå", sade fröken Simonius, "ne' nej, brodern visste väl att förhindra det, men sådan rikedom blir det då ingen lycka med, stackars folk jag beklagar dem, som skola ärfva orättfånget gods."

"Åh, det vet jag visst, de få anseende, de bygga hus och göra supéer; hvem tänker på huru egendomen kommit i deras händer. För den skull ha de ju ärfvt den", genmälde fru Brandler.

"Men han lär ha så vackra systrar, den där Sterner. Känner du, Beate, inte till dem?" frågade fröken Simonius.

"Åhjo, något litet. En af dem, den äldsta, har en musikaffär och är föröfrigt en läserska af

värsta slaget. Så har hon med sitt läseri smittat den yngsta af dem, som skall vara vackrast, men den tredje, den mellersta, lär vara mycket glad och lifvad. Hon har haft något äfventyr med den där storsångaren från Paris, som lyste och försvann. Han fick visst rymma för skuld, men flickan tycks vara förståndig hon, som inte hänger läpp för det, men si det kommer sej väl af att hon är musikmänniska, ty sådana lägga aldrig något på sinnet; de ha nog ingen känsla annat än för musik."

"Nå, det ska då gudarna veta, att det är smått med det ibland i musiken också, när de sjunga sina arier och romaner, som ingen kan begripa", sade fru Brandler.

"Romanser, menar söta fru Brandler", rättade fröken Spink.

"Jaa, det är nog sannt det, att det går öfver deras värdighet nu för tiden att sjunga t. ex. Frithiofs saga af Crusell eller "Rosens bild" och sådana där vackra saker, som man kan begripa", sade fröken Simonius.

"Men kan någon begripa, huru de där människorna kommit sig så upp i smöret här, när deras far bara var en vestgöteknalle, som luffa' omkring med sin låda på ryggen?"

"Nej, sötaste fru Brandler, han var snickare, var han", rättade åter Beate Spink.

Nu upplät änteligen fru Tungqvist sin mun, talade och sade: "Om det tilläts mig säga, så har jag då väl reda på det där, ty min tjänsteflicka

är bekant med tjänsteflickan där den glada fröken Sterner bor, hon, som ger musiklektioner."

"Nå, kära fru Tungqvist, låt oss då höra hvad hennes far var", bad fru Brandler.

"Jo, han var musikdirektör, var han, likasom den här Meissner, kan jag tro, som brukar vara i Berns."

"Hm. Jaså, det var så pass ändå; men emellertid så lära de där flickorna ständigt vara omgifna af herrar. De velocipeda med dem, promenera, åka och sjunga och dricka vin tillsammans med dem, och det lär vara både grefvar, baroner och doktorer, som uppvakta dem."

"Ja, si", sade fröken Spink "den yngsta lär gå på Sofiahemmet som elev; men det är väl för hon är läderska, som de tog emot henne."

"Ja, det blir väl inte så långvarigt; stackars barn, om de föra ett så där gladt lif, man vet väl då hur det går", suckade fru Brandler.

"Om det tillåtes mig att säga, så vet jag att åtminstone både den äldsta och yngsta äro mycket aktningvärdas, huru det nu är med den mellersta som gör musik är ju icke så godt att veta", sade fru Tungqvist.

"Ja, jag skall säga er jag", vidtog nu fröken Simonius, "att de som göra musik och spela teater, de hafva vissa privilegier på att lefva som de vilja."

"Ja, men jag tycker, att den äldsta systemen, som är så allvarlig och visst varit förlofvad med

en missionär, skulle kunna se efter musiksystemen lite ändå."

"Ack, söta Honorine! Ungdomen låter icke se efter sig nu för tiden, annat var det i mina unga dagar", sade fru Brandler, "då fick man inte sticka näsan utom dörren utan att far och mor och tant och faster skulle vara med, och inte vågade man titta på en ung karl en gång."

"Ja, men det var litet för mycke' det med", sade Beate Spink.

"Men hvarför fick inte fröken Sterner sin missionär?"

"Hon ville väl inte ge sig af ut till Kina eller Indien för att bli lefvande bränd eller svälta ihjel därute."

"Ja, ä' inte människorna galna, som ge sig af ut på det viset till okristet folk, bara för att göra sig märkvärdiga, förstås."

"Om det tillåts mig att säga, så tror jag allt di har en god mening med det, man kan inte förstå sådant där", sade fru Tungqvist.

"Seså, nu måste vi ha' lilla tretårn", bad fröken Simonius.

"Nej, mina vänner, klockan är nära två. Alltid går tiden så fort hos dig, min söta vän", sade fru Brandler. "Men nu måste jag göra uppbrott. Tusen tack för denna trefliga stund, min vän. Adjö, lilla fru Tungqvist! Adjö, fröken Spink! Glöm inte bort mig! Farväl, farväl!"

SJÄTTE KAPITLET.

Bröllop och examensmiddag.

Julhelgen hade af syskonen Sterner firats i all stillhet, men nu på nyåret förestod ju Wilhelms och Olgas bröllop, till hvilket icke allenast Stjernefeldt och Jonsson voro bjudna och lofvat komma, utan äfven en syster till Jonsson, den 21- åriga Lisa, samt faster Gustafvas ende son, ingenjören Björkbom, som skulle blifva en af marskalkarne.

Det var dagen före bröllopet som brudpar, tärnor och marskalkar samlades i Erikas lilla hem för att öfverlägga om åtskilligt i och för festligheten.

Kusin Björkbom presenterades och han blef genast alldeles intagen af Fredrika, som han hoppades få till tärna.

"Det är bäst, att marskalkarna draga lott om tärnorna", sade Wilhelm, "så får ödet afgöra."

"Nej, jag tackar, det tillåter jag inte", sade Luise mycket bestämdt, "om mig får ingen dragning ske."

"Bra fröken, mycket bra!" ropade Jonsson, "ni blir nog min tärna, säg, vill ni inte det?"

"Jo, det går jag in på."

"Får jag då lottas på fröken såsom marskalk för i afton?" frågade Stjernefeldt och bugade sig för Fredrika.

"Jag tackar, jag hoppas Wilhelm ingenting har att invända däremot --?"

"Nej, naturligtvis icke. Då hafva vi ju kusin Björkbom och fröken Jonsson kvar."

"Jag tackar fröken ödmjukast, om jag blir antagen", sade Björkbom med en komisk min, "eljes blir jag ju alldeles lottlös."

"Och jag med", skrattade Lisa Jonsson.

"Nå, Matthias! få vi någon kvartettsång? frågade kassör Wilhelm.

"Joo, inte mindre än tre" Orphei Drängar" och undertecknad.

"Nå, det var snällt, Matthias, och mig särdeles kärt att du ville komma och illustrera min bröllofsfest, heder och tack, broder."

Olga och Erika voro ifrigt sysselsatta med åtskilliga öfverläggningar med afseende på de ungas bröllopsresa och deras vånings iordnings-ställande.

Fredrika var så ovanligt glad, nästan munter och sade till kassören:

"Jag tycker det är så trefligt, Wilhelm, att du nu får ett hem där man kan gå och hälsa på dig ibland. Det har varit så främmande att komma i din ungarlvåning och ständigt frukta för att endast träffa bankherrar eller grossörer."

"Nå, dem lär du väl inte alldeles undgå att få se hos mig hädanefter heller, min lilla syster, men jag medgifver, att det blir både lättare och trefligare att taga emot systrarna, när man har en liten fru . . . eller hur, Olga?" sade han och räckte ut handen åt sin fästmö, som just närmade sig:

"Menar du, att det blir trefligt taga emot systrarna hos oss istället för hos dig, såsom förut?"

"Ja, just så, men nu få vi väl tänka på att du har en högtidsdag i morgon, som fordrar att du i dag ej anstränger dig. De tre marskalkarne här tänka göra med mig, som man förr i världen brukade, "sparka ut" den blifvande brudgummen eller på ett mera hyfsadt språk hålla en 'svensexå' för mig nu i afton, men du förstår nog, att man kommer lika nykter därifrån, som man gick dit, när man har en Stjernefeldt med sig, såsom en af värdarne", sade leende kassören och såg på Stjernefeldt, som talade med bans systrar.

"Ja, men nu måste vi ändå i ett glas portvin dricka brudparets skål, och denna gången uppdrager jag åt dig Fredrika att hålla talet", sade Erika.

Fredrika framträdde, fattade ett glas och sade: "Får jag be er följa mitt exempel. Hvar finns saft och vatten för den som icke tycker om portvin", sade hon och såg skälmskt på Stjernefeldt, "och om du tillåter, Olga, så dricker jag din och bror Wilhelms skål i svensk saft och:

När »sysslingar» till brudstol gå,
Så kan man riktigt nog förstå,
Att brudgummen har »syssla».
Men bruden, hon får sysslor många,
Ty allt ej än bedrifs med ånga.

"Bra, bra! Förträffligt!" ropade Björkbom och Jonsson, och Stjernefeldt och Wilhelm skrattade.

"Ja när syster Fredrika någon gång slår sig lös, så är hon mycket rolig med sina rim, tack

skall du ha, jag tror jag måste be dig om ett bröllopskväde."

"Nej, det öfverlämnar jag åt kusin Björkbom."

"Tackar ödmjukast, min älskvärda kusin, för er goda tanke om mig, men tyvärr kan jag ej i det stycket motsvara den."

"Du föredrar att i likhet med mig vara prosaisk", sade Wilhelm, "men nu får ni tillåta mig att tacka å Olgas och mina egna vägnar för alla välgångsönsknningar. På bjudningskortet står: Hôtel Phoenix klockan 8 e. m., och en kamrat till mig i banken har åtagit sig värdskapet. Tack för i dag, Erika. Jag kommer upp till dig, min Olga, klockan 12 i morgon och hämtar dig ut på en promenad, innan den tröttsamma brudklädseln börjar, men nu följas vi väl alla åt ett stycke fram på Drottninggatan?"

"Ja, var välkommen då i afton klockan 8 till Rydberg, min käre Wilhelm!" sade Jonsson, "jag fungerar som värd."

"Det har mulnat", sade nu Björkbom, "man skall få se att det blir snö i brudkronan, det betyder pengar det, men nu farväl mina herrar, jag måste med omnibus'en upp till Wasastaden."

* * *

Med nattsnälltåget reste de unga tu efter tre timmars bröllofsfest ned till Malmö, för att därifrån fortsätta till Köpenhamn, där de ämnade stanna några dagar endast, för att sedan inflytta i sin nya våning. Vid bangården utbringades

lifliga, taktfasta hurrarop för brud och brudgum, hvilka sågo helt belåtna ut med sin värld, och bruden viftade med sin dyrbara brudbukett och hade säkert icke en tanke på Olofson, som ingen ännu hört det ringaste ifrån.

* * *

Stjernefeldt reste efter bröllopet ned till sitt Hagalund, men lofvade att till våren, då Jonsson skulle aflägga sin licenciatexamen, återvända på några dagar till Stockholm. Jonsson hade visserligen brådtom nu under vintermånaderna, men tog sig dock tid att med hjälp af en kamrat samt Björkbom ordna sin förut omnämnda skridskobana, så att han kunde dit inbjuda flickorna Sterner att åka samt att på en elegant kälke skjutsa den unga frun fram öfver isen.

Luise och Fredrika utmärkte sig som skickliga skridskogångerskor, Luise tog priset i raskhet, Fredrika i elegans och smidighet. Hon var så strålande vacker, då hon åkt sig rödblommig, att Björkbom knappast visste, hvad han skulle göra af sig i sin förtjusning. Han kysste hennes bottin, då han skulle spänna på skridskon, och var outtröttligt vid hennes sida, ehuru Fredrika riktigt bjöd till att undkomma honom. Wilhelm Sterner såg med nöje Björkboms uppmärksamhet mot Fredrika, men kunde ej heller undgå att se, huru hon undvek sin tillbedjare.

Så gingo vintermånaderna fram, under det att Luise arbetade med ett gifva lektioner och Fred-

rika fortsatte som elev vid Sofiahemmet, men ansträngdes så litet som möjligt, då hon ansågs hafva små krafter.

Nu hade lärkan börjat drilla i skyn, göken lät höra sitt 'ku, ku!' i skogen och blåsippor utbjödos på Hötorget och af den blinde gubben på stora corson vid Stureplan.

Lisa Jonsson kom upp till Stockholm för att få vara närvarande vid sin ende broders viktiga examen. Hon hade vid bröllopet blifvit mycket god vän med Luise och glädjen var nu stor vid återseendet.

"Du är ju nu riktigt stora karln, Matthias", sade Lisa, då han skulle gå upp i examen, "om det nu går bra i dag för dig så ... måste vi riktigt roa oss litet i afton."

"Jo, det kan du lita på, men hvar träffar jag dig?"

"Hos Luise Sterner naturligtvis."

"Ja, det är bra, jag hoppas vara där vid sju-tiden."

Luise fick flere gånger under dagens lopp trösta den oroliga systemn, som var så rädd, att det icke skulle gå bra för Matthias, och då denne redan klockan sex anlände, blef Lisa alldeles blek och vägade ingenting säga, förrän Matthias svängde henne raskt omkring och sade: "Skall du inte gratulera mig, syster? Seså, nig nu vackert för doktor Matthias Jonsson."

Då flög Lisa brodern om halsen och började riktigt klappa om honom, till dess Luise sade: "Seså,

nu kan det vara nog, nu är det min tur att niga och gratulera och fråga: hvad skall nu herr doktorn taga sig till?"

"Jo, nu tänkte jag aldrig först få i mitt eget och två mina kamraters sällskap föra er i vagn till Hasselbacken, där vi skola supera, men på det stadens skvallersystrar icke skola få alltför mycket att säga om oss, så ber jag fröken Luise att vara god och invitera sin tyska tant här att följa oss. Säg henne, att vi skola vara tillbaka vid tiotiden."

Luise gick in till sin tyska tant att framföra bjudningen, och Matthias berättade för systemen, att han dagen efter skulle hafva en middag på Hôtel Rydberg "för ett par kamrater, Wilhelm Sterner och Stjernefeldt, om han kommer hit i afton, som han lofvat."

"Hit? Menar du till Stockholm?"

"Ja, naturligtvis. Men tycker du inte, det skulle vara roligt, Lisa, att få ned Luise Sterner till oss några veckor under sommaren?"

"Åh, alldeles förtjusande roligt!"

"Nå, skrif då till mor och tala om, att min examen gått lyckligt, och fråga henne, om du får bjuda din vän till dig. Jag skall skriva en egenhändig hälsning och säga henne, att vi om några dagar skola vara hemma hos henne."

"Ja du, jag går in och skrifver med detsamma, så går det med nattåget. Du kommer ju och hämtar oss?"

"Jaha."

Matthias Jonssons examensmiddag gick sär-

deles väl och trefligt för sig, utan att någon var upprymd, endast glad, och utan att man kunnat förmå Stjernefeldt att smaka någon sprit. Han var föröfrigt glad och angenäm.

Wilhelm bjöd Matthias och Stjernefeldt hem till sig på middag dagen efter. "Jag har Björkbom, systrarna och fröken Lisa att bjuda på", sade han.

Från examensmiddagen följde Stjernefeldt Jonsson hem.

"Skall du vistas vid Hagalund i sommar, min bror?" frågade Matthis.

"Ja, det är så lyckligt, att min egendom ligger inom den domsaga jag förestår, så kan jag få bo i mitt hem och slippa vara inackorderad."

Fröken Luise Sterner kommer visst att gästa oss några veckor i sommar. Lisa och hon äro synnerligen goda vänner. Jag undrar, om det inte skulle roa Wilhelm och de andra två systrarna att se sina farföräldrars ungdomshem, eller hvad tror du, Lennart?"

"Jo, det har jag all anledning att tro, ty vi hafva redan talat härom. Ledsamt nog står Hagalund under reparation; dock får icke den stora salen med alla sina minnen från århundradets början ännu röras vid, men de öfriga rummen, utom de två, som jag bebor, skola alla repareras."

"Nå, rum blir det alltid någon råd med på så kort tid. Men vi träffas ju därnere, så kunna vi vidare fundera på saken. Tror du, att Björkbom skall blifva svåger till Wilhelm Sterner?"

"Ja, hvad tror du sjelf, Matthias? Du menar naturligtvis fröken Fredrika?"

"Ja, naturligtvis. Den stackars karl'n är ju alldeles upp öfver öronen förtjust, men hon ser verkligen icke alls trakterad ut af denna oförställda tillbedjan."

Stjernefeldt blef tankspridd. Slutligen sade han: "Men om Wilhelm mycket önskar detta parti, så kanske hon gör sin bror till viljes."

"Det tror jag inte, därtill är hon nog för samvetsgrann."

SJUNDE KAPITLET.

Den bedragne. Ännu en trolofning.

En dag i slutet af Juli satt Fredrika vid stranden, som vetter åt Koön, numera Arvidsvik, och såg utåt den salta Marstrandsböljan. Solen hade just gått in i ett af de moln, som drogo fram öfver den i öfrigt klarblåa högsommarhimlen.

"Så är lifvet, då det är som bäst", tänkte Fredrika, "men om man ej visste, att solen finnes där bakom och åter skall framträda i sin fulla glans. Harmoni . . ., yttre och inre harmoni talade han sist om. Men innebär den då icke, att man skall vara fullt nöjd med hvad Herren gör? Jo, helt visst. Men jag är icke nöjd. O, jag måste bekänna det. Huru skall jag komma därhän, att jag

kan betrakta honom med samma ögon, samma lugna känsla, med hvilken jag betraktar andra, som jag likväl önskar allt godt. Nog måtte väl ändå forna Fredrika Sterners lif varit bra ödsligt, ty man kan väl med sina närmaste dela fröjder och sorger, men icke för dem framlägga sina innersta tankar och känslor ... i grund och botten är man dock till en viss grad främmande för dem ... Hon gömde ansiktet i sina händer, och då hon åter såg upp, hade solen framträdt ur sitt moln och strålade emot henne i all sin glans. Fredrika knäppte sina händer och satt en stund i stilla begrundande. Plötsligt spratt hon till vid att något rörde sig bakom henne. Hon såg sig om, och där stod Stjernefeldt.

"Förlåt mig, om jag stör er, men jag har blott en timme på mig, till dess ångbåten går. Jag sökte er hos fru K***, men fick af henne veta, att ni var stadd på promenad. Länges har jag sökt och började frukta att ej finna er."

Fredrika hade skakat tillbaka tårarna från sina stora, uttrycksfulla ögon och räckte nu med oförstäld glädje ut sin hand mot honom.

"När kom baron hit?"

"Med middagsbåten, som om en timme går tillbaka till Göteborg."

"Kanske vi kunna begagna oss af de stolar naturen bjuder oss?" Fredrika satte sig på en mindre sten, i det hon pekade på en något större midt emot den Stjernefeldt intog.

"Vet ni, fröken Fredrika, att nu har Olofson återkommit hit igen. Jag har besökt honom."

"Är han då i Göteborg nu? och hur är det med honom?"

"Ja, i Göteborg är han, men under mycket ledsamma omständigheter."

"Huruså? är han sjuk?"

"Ja, inte är han frisk, ehuru icke sängliggande, men — han är misstänkt!"

"O, för hvad då?"

"För bedrägeri — falska papper. Man har begärt hans häktande, men sedan jag nu träffat honom, är jag viss om att han till det brott man förevidar honom, är oskyldig."

"Ja, men då kan väl baron fritaga honom från misstanken?"

"Det är icke så lätt, jag saknar fullgiltiga bevis."

"Hur skall det då gå?"

"Jag har gått i borgen för honom, det vill säga för hans person, och måste nu sätta honom i arrest hemma hos mig, det vill säga själf bevaka honom, till dess jag kan finna giltiga bevis."

"Reser han då med nu till Hagalund?"

"Ja, det gör han. Och nu ville jag be er att hjälpa mig på allra högsta ort framlägga denna sak, ty Han som ransakar hjärtan och njurar, Han vet ock, hvem den skyldige är, och hvar man skall finna honom eller henne."

"Kan det vara en kvinna, då?"

"Ja, efter Olofsons egna ord, så skulle det vara en stor bedragerska han råkat ut för."

"Stackars Olofson! Hälsa honom från mig. Ack, huru väl, att han har en vän i er, jag skall icke glömma, hvad ni bad mig om, och är viss om, att Herren sänder ljus i denna nu så dunkla sak."

"Tack hjärtligen för dessa ord . . . Emellertid förstår ni nog, att då jag var Marstrand så nära, så var det bra frestande att resa hit — och här skulle jag vilja sitta dag ut och dag in och andas denna sköna luft och lyssna till böljans sång och få tala med er om alla de sköna ting, som kunna fröjda och uppmuntra oss på vår väg genom lifvet. Men vet ni, hvad det är för ett litet ord, som alltemellanåt påminner mig om detta lifvets ofullkomlighet? Jo, det lilla ordet "måste". I det fullkomliga lifvet slippa vi alla måste -- men här — jag vill stanna och jag måste gå, eller tvärtom. Skulle ni nu tycka, att jag är mycket påflugen om jag frågar er — hvad tänkte ni på, fröken Fredrika, när jag kom och störde er?"

"Ni störde mig icke, och jag tänkte ungefär hvad skaldens ord innehålla, då han säger: 'O, hvad är människans lif? En ensamt ljudande stämma, hvilken i andarnas kör först sin betydelse får. Därför slut dig, min själ, till himmelens makter med kärlek, men till förgängelsens barn slut dig med kärlek också."

"Ack, hvilka ord!" sade Stjernefeldt rörd. "Det är som om ni citerade dem ur mitt eget inre. Det är skönt sagdt, precis hvad jag känner. Och ni,

fröken Fredrika, ni känner detsamma! Säg mig, hvad betyder det?"

Fredrika slog ned sin blick för Stjernefeldts och teg några ögonblick; därefter drog hon upp ett litet bref ur sin ficka, räckte det åt Stjernefeldt och frågade: "Vet ni af detta?"

Stjernefeldt skiftade färg och drog häftigt fram ur kuvertet ett skärt kort och ögnade därpå, hvar efter han återfick sitt vanliga, lugna utseende och återlämnade brefvet, sade han med ett soligt leende: "Det anade mig nästan, vet ni, att Matthias Jonsson var fast, men hvad framgång han kunde hafva hos fröken Luise var mig alldeles obekant."

"Det är en präktig karl, min käre Matthias, och jag tror er bror tyckte om honom?"

"Ja mycket. Vi äro alla glada åt detta parti och Erika riktigt jubilerar, en Sterner och en Jonsson, ser ni, det är alldeles som ginge forna tider igen, tycker hon. Men har baron intet kort fått?"

"Åh, det ligger säkert bland min post därhemma". Stjernefeldt såg på sin klocka, därefter på Fredrika. "Men ni — ? Ni har icke trolofvat er, ehuru jag vet, att ni haft en enträgen friare, om hvilken er bror sade mig, att han önskade ni ville hörsamma honom."

Fredrika blef purpurröd. Det sköt en blyxt ur hennes eljes så lugna ögon: "Wilhelm är affärsman. Hur skulle ni göra, om man ville truga på er en maka?"

Stjernefeldt log.

"Jag skulle betacka mig och förbehålla mig själf valet", sade han.

"Alldeles så har jag gjort", svarade Fredrika och fäste nu på Stjernefeldt en riktigt stadig blick. Han fattade hennes hand.

"Förlåt mig!" sade han och tryckte en kyss på den. "Hela mitt inre sjunger: Vi ses igen!"

Han fattade begge hennes händer, tryckte dem till afsked och ilade med snabba steg till ångbåtsbryggan.

Fredrika såg efter honom och vinkade med handen sitt afsked, då han en gång vände sig om. Hon blef stående stilla med händerna sammanknäppta. Efter en stund citerade hon för sig själf:

"Stod jag ej nyss på mitt väsendes brant? Framför mig en afgrund . . . mörker omkring mig jag såg . . . Står jag ej åter i dag på hoppets grönskande höjder? Ser, hur en värld vid min fot so- las i kärlekens frid? Evig är kärlekens makt, dess spira döden ej bryter. Luttradt af kärlekens eld, hjärtat förlorar sitt slag . . ."

Hon steg upp och såg ut öfver hafvet, där hon visste, att den farkost gungade, som förde honom bort från den strand där hon stod, och likväl kände hon det som om han var kvar och kom henne närmare och närmare. Hon vågade knappt tänka tanken ut — "han har lämnat kvar sitt hjärta — här hos mig!" Hon lade handen mot sitt eget hjärta, blickade än en gång ut öfver hafvet, som låg där i solbelysning och rördes af en lagom bris, utan att på minsta sätt förråda de väldiga mak-

ter, som bo i djupet af dess bröst, men hvilka, träffade af stormen kan komma den modigaste seglare att darra.

"Huru likt detta haf är icke menniskohjärtat! Skulle stormen någonsin uppröra hans inre såsom den kan uppröra detta nu så lugna haf, o, må hans hjärta då åter stillas af dig, Herre och Mästare, som bjöd vägen på Genezarets sjö att "tiga och lägga sig". Bevara mig från att invagga mig i några falska förhoppningar. Jag är som sandkornet där på hafvets botten, den mest obetydliga varelse i det stora oräkneliga människosläktet, och likväl — huru mycket begär jag icke! Jag åtrår sällhet i tiden och i evigheten. Huru omöjligt vore det icke att vinna detta, om Kristus icke kommit hit, men Han kom, segrade och uppstod och bannade så vägen för oss till ett lif af fullkomlighet i den Eviges omedelbara närhet. O, Gud, jag tackar Dig!" Så togo hennes tankar uttryck.

Fredrika stod med sina stora ögon vända mot himmelen, liksom sökte hon genomtränga dess blåa hvalf för att få se en skynt af Honom, som hon trodde på och tillbad.

Det var en skön syn, denna unga, till sitt yttre som inre så väl utrustade kvinna, som i tillbedjan lade ned sitt hjärtas tankar och begär inför sitt lifs Gud. Helt säkert gaf Han sina änglar befallning om att följa och noga skydda åt sig denna späda planta för Hans vingård, den Han själf ville vattna, så att den måtte bära frukt:

När Fredrika kom hem till fru K***, sade

denna: "Här har varit en herre och sökt dig, som sade mig, att han skulle söka till dess han fann."

Det sköt en glädjeblixt fram ur Fredrikas ögon, ty hon kände, att det låg en sanning i fru K***s ord.

"Menar tant baron Stjernefeldt?"

"Ja, just han."

"Honom träffade jag härnere vid stranden, när han skulle återvända till ångbåten. Han hade en helsning att framföra, eller rättare en under rättelse om en till oss gemensam bekant."

"Har du länge varit bekant med baron Stjernefeldt, Fredrika? Det är visst en utmärkt hyggelig ung man?"

"Jag har icke känt honom fullt två år, men våra farföräldrar hafva stått i vänskapsförhållande, och detta gör, att bror Wilhelm och han blifvit vänner och dubröder."

"Såå, ja det är en bekantskap, som man icke behöfver skämmas för, han kommer nog att göra en vacker karriär, såvida inte hans öfverdrifna gudsfruktan hindrar hans framgång."

"Kan man vara för mycket gudfruktig?" frågade Fredrika enkelt.

"Ja, på så sätt, kära du, att man åsidosätter jordiska plikter eller förmåner, för att vara med om tillställningar och föredrag af andlig natur. Jag undrar, om inte baron Stjernefeldt tillhör föreningen K. F. U. M.?"

"Jo, det gör han, och den föreningen har ju

en så högtställd beskyddare, förutom flere af landets mest bildade män."

"Ja, det är ju utan all fråga en mycket bra förening, men hvad gagn den gör får framtiden visa. Du vet, jag tycker mycket om gudsfruktan, men icke om öfverdrift."

"Men tror inte tant, att de skriftlärda och fari-seer och en hel del af folket i Jerusalem tyckte, att Petrus och Johannes voro bra öfverdrifna, då de talade både inför dem och inför folket vid det tillfälle, då de i Herrens namn hade botat den lame mannen, som satt vid tempeldörren och tiggde, såsom Apostlagärningarna omtala?"

"Jag mins inte särskildt det stället, kära du."

"Tillåter tant mig att läsa upp det för tant?"

"Ja, det kan du göra."

Och Fredrika läste Apostla-Gerningarnas 3:dje och 4:de kapitel.

* * *

Wilhelm hade med sin Olga rest till Preussen för att ordna affärer där.

Wilhelm tyckte allt, att det ägde sitt intresse att se sina förfäders hemort och Olga fick ju besöka sin faders graf.

Till femtonde Augusti skulle alla syskonen samlas i Stockholm igen, dit då Jonsson skulle följa sin fästmö för att ordna ett och annat för deras bröllop, som skulle stå på hösten därstädes.

Luisse fick nu emellertid god hjälp med sin utstyrsel af sin ärevördiga svärmoder samt Lisa,

samt för det nya husets linneskåp, hvilket gamla fru Jonsson gjorde sig all vinning om att så rikligt som möjligt förse, "så att du åtminstone de första åren af edert äktenskap icke skall behöfva sakna hvad ni i den vägen behöfva", sade den ordningsamma frun, som tyckte mycket om sin blifvande sonhustru.

Erika, hvilken som vanligt njöt sitt sommar-nöje vid Skansen, skref till Fredrika och berättade, att Björkbom fått åtskilligt arbete på ackord här ute på Djurgården i och för den blifvande utställningen.

"Han har nu brådtom med ritningar och dylikt, men ville ändå så gärna fara ned till Göteborg och Marstrand några dagar och förfriska sig, säger han, om blott du ingenting har emot att han kommer till den plats, där du finns."

"Stackars Björkbom, jag tycker riktigt synd om honom. Han är verkligen både snäll och hyggelig och förständig, och tänk, han var ju den kära faster Fredrikas enda gullgosse. Har du intet tröstens ord att gifva honom, kära syster? Känns det icke godt att veta sig vara så oegennyttigt, så djupt älskad af en bra karl? Ack, om du kunde känna något vänligt och medlidsamt för honom, så kom nog en varmare känsla sedan, tror du inte det?"

Så skref Erika till stackars Fredrika, utan att ana, huru hon därmed plågade denna samvetsgranna, finkänsliga syster, som icke kunde dela itu det hjärta som tillhörde en annan.

ÅTTONDE KAPITLET.

Ett par nyfikna. — Ett bref.

Det ringde på tamburklockan hos fru Brandler.

"Nej men se, fröken Spink! Hvad tillskyndar mig äran få se fröken hos mig? Vår vän Simonius är väl icke sjuk?"

"Nej, det är ingen så ledsam orsak. Jag var hos fröken Simonius i går, hon bar lite ondt i foten bara, så att hon inte kan gå ut. Men från henne gick jag direkte till fröken Sterners musikhandel och bad att få se på det sist utkomna..."

"Men för all del", afbröt fru Brandler, "sitt ner i soffan, jag ber, och låt mig höra vidare; jag begriper rakt ingenting af det här."

"Jo si, snälla fru Brandler, mitt ärende till musikhandeln var egentligen, att jag ville hafva litet reda på bröllopet i dag."

"Hvilket bröllop, i all världen?"

"Vet inte fru Brandler det? Jo, den glada fröken Sterner står brud i dag, hon gifter sig med en herre, som heter rätt och slätt Jonsson, men han lär hafva gods och gull."

"Nå, då kan di lika gärna heta Anderson, så är det bra ändå, penningar skyler alla brister, men vidare nu, min aldra nådigaste."

"Jo, jag fick af biträdet i boden veta, att vigseln sker i dag klockan fem i Johannis kyrka, som skall ekläreras, och därifrån far brölloppsskaran till broderns präktiga våning vid Drottninggatan

där bröllopet fortsattes, till dess brudparet med natt-låget reser utomlands, emedan brudgummen, som är läkare, skall göra "studieresa" heter det."

"Ha, ha, ha", skrattade fru Brandler. "Det blir väl att studera alla sin unga frus önsknigar, kan jag tänka; han binner nog inte mer, stackars karl, en sådan där bortskämd sångfröken. Ja, det är då visst och sannt, att di vet inte mycket hvad di gör, di stackars karlarna när de gifta sej, men min salig man kunde allt ha sina fordringar, han."

"Jaha, men si nu tänkte jag, att det allt kunde vara roligt att se den vackra kyrkan och bröllops-skaran. Har icke fru Brandler lust att följa med?"

"Jo, bevars. Det var mycket snällt att säga mej till, men det blir nog ingen lätt sak att komma in och få plats i kyrkan, men kanske ändå, om man ger kyrkvaktarn en liten handtryckning."

"Ja men, då är det bäst att vi snart ge oss väg."

"Det är väl ruskigt Oktoberväder kan jag tro?"

"Nej, visst inte, det är ett härligt väder försäkrar jag, så inte tycks det bli några tårar i brudkronan."

"Nå, så låt oss då försöka vår lycka."

Efter åtskilliga knuffar lyckades det slutligen de nyfikna damerna att slippa in i det rikt upplysta templet och få en plats nära dörren. När bröllops-skaran tågade in, klef fröken Spink upp på en bänk för att bättre kunna se, men detta ogillade fru Brandler på det högsta.

"Dom kunde ju tro, att vi inte ä' bättre folk, min söta."

"Jo, hon är vacker, bruden, ska' jag säga, hon ser ut som en drottning hon med, och han är ståtlig som en prins, han kunde gärna heta hvad som helst."

"Nå, men hvar äro läsarsystrarna?"

"Jo, den där i lilafärgadt siden, det är handelsfröken, och den där i skärt och hvitt, är visst yngsta systemen."

"Ja, jag kan då rakt inte se hur hon ser ut, men där ä' visst en till lika klädd som systemen."

"Jaha, det är brudgummens syster, en liten landtlolla."

"Nå, men den där herr'n med stjärnor och band?"

"Ja, det är visst någon af våra stora läkareprofessorer, men tyst — nu börjar det! Hela musikakademien är visst däruppe på läktaren, så nog måtte det bli musik, måtte den bara inte räcka för länge" — —

"Ja, men det var vackert", sade fru Brandler. "Seså, nu börjar allt vigseln, men folket skockar sig för på stora gången, så att man inte kan se ett dugg. Om vi kunde komma ut ändå, så kunde vi passa på få se dem bättre, när de sätta sig i vagnarna."

"Det får ingen komma ut, förrän prästen läst välsignelsen", sade kyrkovaktaren.

"Åhjo, snälla vaktmästarn, jag mår så illa",

klagade fröken Spink; "var så god och släpp ut mig och det här fruntimret. Vi ska gå så tyst."

Så kommo de ut och fingo stå en half timme däruppe på höjden i blåsten, innan vagnarna körde fram, och då kommo ett par polismän och förde undan dem.

"Ja, nu tror jag det är bäst att gå", sade fru Brandler, "man blir i grund förkyld häruppe."

"Men vi kan gå till Drottninggatan och ställa oss."

"Nej, det orkar jag rakt inte. Jag längtar hem att få mig en varm kopp thé. Adjö, lilla fröken Spink, tack så mycke för sällskapet."

Fru Brandler gick hem, men fröken Spink gick till Drottninggatan och tog posto nära porten till det hus, där bröllopsfestligheten i Wilhelms och Olgas våning skulle hållas. Hon fick verkligen se en skymt af bruden och tärnorna, när de stego ur vagnarna.

Däruppe strålade ljuskronorna, men herrarne påstodo, att bruden strålade ännu mer.

"I sanning ett ståtligt par!" sade en äldre herre med stjärnor och band på bröstet.

Stjernefeldt var icke med på detta bröllop, en utrikes resa hindrade honom, men han hade sändt telegram. Björkbom var öfverlycklig, ty denna gång fick han Fredrika till tärna, och han höll alldeles på att "äta upp henne med ögonen", påstod Lisa Jonsson, som tyckte, att Björkbom var "lite fjeskig och pjoskig", sade hon till Luise.

När Fredrika efter festens slut gick in i brud-

rummet, för att hjälpa sin syster aftaga bruddräkten och i stället ikläda sig resdräkt, så halhviskade hon: "Tänk ändå litet i afton, Luise, på stackars Olofson, som sitter där inspärrad, misstänkt för brott, medan vi glädjas."

Luise blef purpurröd. "Usch, Fredrika, att du näns störa mig på denna afton med så sorgliga minnen! Det är han, som svikit mig och icke jag honom."

"Men om han själf är orsaken till sin olycka, så är han ju så mycket mera beklagansvärd?"

"Ja, när du skrifver till mig, Fredrika, så kan du låta mig höra huru det går för honom", sade Luise, under det hon påsatte sig sin präktiga reshatt.

"Ja, nu säger jag dig farväl, syster Luise. Jag följer er icke till Centraln. Ni ha'n så många ändå som följa er. Jag skall be kusin Björkbom vifta för mig med. Gud välsigne dig, min syster! Jag ber dig att komma ihåg att den, som vill blifva lycklig..."

Det knackade på dörren. "Är Luise färdig?" frågade brudgummen. "Får jag hämta dig?"

"Ja, jag är färdig." Hon omfamnade Fredrika och sade: "Tack, lilla syster! Du skrifver ju snart?"

Så öppnades dörren, och Matthias Jonsson slöt Luise i sin famn och förde henne sedan vid sin arm ned till vagnen.

"Ni fån telegram från Köpenhamn, syskon!" ropade hon, då vagnsdörren slogs igen om dem,

och de foro i raskt traf till stationen, följda af en mängd vagnar.

* * *

En månad senare erhöll Fredrika ett bref från England, Hon tog emot detta bref inne hos fru K***, som nu åter på hösten varit mycket klen. Hon tyckte sig känna stilen, men visste ändå icke, från hvem brefvet var. Hon stoppade det i sin flicka, och där fick det ligga ett par timmar, innan Fredrika, som nu bodde hos fru K*** kunde få komma in i sitt rum och öppna det.

Då hon sett på dess underskrift blef hon först mycket blek, och handen darrade, med hvilken hon höll brefvet, men allt under det hon läste, återtog hennes ansikte sin färg och en ljuf, stilla förnöjsamhet spred sig öfver hennes drag. Brefvet var underteckadt: "eder Gustaf Leonard Stjernefeldt" och underrättade henne, att han i och för Axel Olofsons invecklade sak, hade fått lof resa öfver till London, där han lyckats finna en tråd till lösning af gåtan, men denna tråd var svag. Han bad Fredrika att icke förtröttas i bönen om ljus i detta mörker. Slutligen skref han: "Får jag hoppas att vid min återkomst till Stockholm inom en månad finna samma Fredrika Sterner som jag fick en oförgätlig stund ostördt sällskapa med i Juli månad vid hafstranden? Denna stund är ett af mina käraste, ljusaste minnen. O, må ingen dyster skugga fördunkla detta minne för mig eller förvandla det till kval. Ni lefver i min bön, i mitt hjärta."

Fredrikas ögon fylles af tårar, hon knäppte sina händer om brefvet och stod en stund försänkt i tack och bön till den Herre, åt hvars ledning hon anförtrott sitt lif. Hon bad för brefskrifvaren, för Olofson och för den okända människa, för hvars brott han nu fick lida. Fredrika tänkte på huru ohållbart allt är för den, som själf bestämmer sin väg och sina handlingar, utan förtroende till Honom, som sagt: "Befall Herren din väg och hoppas uppå Honom".

* * *

Nyårsafton satt kassör Sterner i sitt skrifrum och genomgick några räkenskaper. Olga sysslade i skänkrummet. Systrarna Erika och Fredrika väntades. Det knackade på dörren till Wilhelms rum. "Stig på!" ropade han. "Hvad ser jag! Bror Stjernefeldt! Du kommer som fallen från skyarna. Välkommen, käre Leonard! Hvem öppnade för dig?"

"En liten jungfru."

"Nå, det är bra, då skola vi bereda Olga och systrarna en öfverraskning, ty de tro, att du är kvar i England ännu. Senast i går hade de till Olga yttrat sin oro öfver att du icke hörts af det ringaste, sedan du i november skref till mig om Olofsons pinsamma rättegång. När kom du till Stockholm?"

"För ett par timmar sedan. I morgon måste jag uppvakta chefen i Justitiedepartementet och äta middag hos släktingar, och i öfvermorgon re-

ser jag ned till Vestergötland, där en mängd göromål af rätt allvarsam natur vänta mig."

"Men du reser väl med nattåget, så att du först kan visa oss den vänligheten äta middag med oss?"

"Ja, tack, Wilhelm; om intet oförutsedt inträffar, kommer jag gärna till dig."

"Tyst! Nu hör jag Erikas röst. Sätt dig nu där bakom draperiet alldeles stilla, så skall jag gå ut och narra in dem hit, och när jag hostar, så kom fram."

Stjernefeldt tyckte inte riktigt om att på det sättet öfverraska Fredrika, men han gjorde likväl hvad Wilhelm bad honom om, och satt stilla.

Wilhelm kom nu in med systrarna och Olga.

"Ni må tro, jag har nyheter här. Bref från Jonssons. Men har ingen hört något från Stjernefeldt?"

"Nej, har du hört något från eller om honom, Wilhelm", frågade Fredrika med mera ifver än hon visste om.

"Hört af honom? Ja, visst har jag det, han skulle ju återkomma från England till Jul."

Fredrika blef mycket blek, hon tänkte på höststormarna, hon tänkte att något händt honom.

Erika, som märkte hennes blekhet, sade: "Om du vet något om baron, så kan du väl tala om det, bror."

"Jag tänker, han är icke så långt borta."

"Är han i Stockholm, kanske?" sade Olga.

"Men det är han nog inte, ty då hade han nog kommit hit."

Wilhelm hostade, och Stjernefeldt framträdde.

Fredrika vacklade och höll på att falla, men hon fattade i skrifstolen.

"Hvad är det åt dig, syster? Mär du illa?" sade Wilhelm.

Stjernefeldt skyndade fram och förde henne till soffan. Olga gick efter vatten och stänkte på henne och Stjernefeldt fattade hennes hand, för att känna henne på pulsen.

"Hur är det, fröken Fredrika, var så god och försök att se på mig. Jag fruktar, jag skrämt er, förlåt mig det. Säg mig, att ni förlåter mig!" sade han oroligt.

Fredrika drog ett djupt andetag och slog upp sina ögon, dem hon med ett utsägligt rörande uttryck fäste på honom.

"Förlåt mig", sade hon långsamt. "Wilhelm skrämde mig, men nu är det öfver".

"Jag förstår er fullkomligt, fröken Fredrika, jag tycker inte heller om öfverraskningar."

"Kom nu, min lilla syster", sade Wilhelm, "så gå vi ut i salen och få oss litet vin och studenthafre af Olga, så skall ni få höra Jonssonska brefvet från Wien. Det är ju rätt hugneligt att på årets sista afton få vara så här trefligt tillsammans. Låt oss nu med hvarandra dricka ett glas och tacka Stjernefeldt för besöket och tömma en skål för paret Jonsson."

"Var så god, herr baron"; sade Olga, "här är hallonsaft och apelsin, hvilketdera baron behagar."

De klingade med hvarandra och för Jonssons. Stjernefeldt höjde sitt saftglas och yltrade:

"Under detta år, hvars timglas är i det närmaste utrunnet, har jag bland eder, mina vänner, haft mina angenämaste stunder. Nöjet har för mig varit af den art, att det lämnat outplånliga spår efter sig i mitt inre. Jag hoppas, att ni icke vilja sopa igen dessa spår, utan förunna mig glädjen att, under det år som stundar -- om Herren gifver oss det -- få utöfva värdskapet mot eder. På det hjärtligaste ber jag dig, broder Sterner, att med din fru och dina systrar vara välkomna till det ännu oreparerade ungarlschem vid Hagalund, där din tacksamme gäst Leonard Stjernefeldt har sitt näste."

Så drack han med Erika och tackade för all gästfrihet. Erika var denna afton så fåordig, att både Olga och Fredrika undrade, hvad det gick åt henne.

Sedan Stjernefeldt talat en stund med Wilhelm om Olofson och hans invecklade sak, och frågat Fredrika huru hon nu kände sig, så tog han afsked för att andra Januari återkomma till midnatten.

När Stjernefeldt gått, sade Erika: "Hvad menade han med de 'outplånliga spåren'? Kan du förstå det, Wilhelm?"

"Nå, det är ju helt enkelt en vacker fras. Stjernefeldt är en mycket hjärtlig och fin man."

"Ja, och obegripligt nedlåtande, som vill umgås med sådana plebejer", sade Erika med någon sarkasm.

"Åh, kära Erika, var nu inte så gammalmodig i dina åsikter, du vet väl, att i vår tid kan till och med Andersson, Pettersson och Lundström umgås med grefvar och baroner. I våra dagar är det penningen, som bestämmer till hvilken societet man får höra; förr var det bördan, som satte gränsen, nu är, som sagdt, penningen den tongifvande."

Fredrika steg upp och gick in i Wilhelms rum och tog plats i samma hörn, där Stjernefeldt suttit dold. Erika passade på att halfhögt till sin bror och Olga uttala sitt missnöje med Stjernefeldt.

"Jag tycker han bär sig mycket besynnerligt åt", sade hon, "ty under det att han håller på och friar till en förnäm och fjäsad dam ur den högre societeten, så går han hos oss och är så artig och inställsam mot vår lilla syster, att jag försäkrar er, att hon tror, att han är pin kär i henne, och så går hon och suckar för hans skull och vänder den stackars hederlige Björkbom ryggen. Det är tanklöst, tycker jag, att på det sättet göra två unga människor lifvet surt. Jag nästan önskar, att han stannat därute i England i stället för att komma hit och ställa till mera oreda."

"Nej, vet du, min syster, nu gör du Stjernefeldt orätt, han är i grund och botten en särdeles redbar och samvetsgrann man, och inte kan jag

finna att han visat mera intresse för den ena än den andra."

"Har du talat med Fredrika om honom och hans förlofning?" frågade nu Olga.

"Ja, nog har jag försökt, men det är som att tala för muren. Hon svarar ingenting annat än 'jaså', och är föröfrigt ogenomtränglig. Men ni skall få se, att när Stjernefeldt en vacker dag gifter sig, så är det slut med Fredrikas mod och krafter, som minsann inte äro för stora."

"Åh, var lugn, du Erika, hon börjar nog då att vakna för all den ömma tillgifvenhet Björkbom egnar henne."

Efter detta tal, åto de risgröt och tårta hos Sterners, och systrarna gingo hem hvar till sig.

NIONDE KAPITLET.

Björkbom som ciceron.

Våren 1897, hvem minnes icke den? Länges lät den vänta på sig, och brådtom hade man i Stockholm så väl inom- som utomhus, icke minst på Djurgården, där, såsom genom ett trollslag, en hel sommarstad vuxit upp. Björkbom var förtjust och påstod, att i hela världen fanns icke en sådan naturskön plats, där man skulle kunna anordna en utställning så, att poesien bildade ramen omkring prosan. Han hade såsom arbetsgifvare på

platsen inträdesbiljetter att förfoga öfver. Eljes var icke utställningen ännu i början af maj öppnad för allmänheten. I dag hade han lyckats få inbjuda Erika och Fredrika att göra en promenad inom utställningsområdet, där arbetet ännu pågick med oförminskad ifver.

"Konsthallen, Flottans hus och Blomsterutställningen äro dock alldeles färdiga", sade Björkbom. De foro med spårvagn ut till Djurgården.

"Se", sade Björkbom, då de väl voro inom området och stodo på bron som ledde till "Gamla Stockholm", "är det inte alldeles som skalden sjunger:

»Där minnet samlat sedan tusen år
Sin rika skatt i hjärtats trogna gömma,
Där vågen diktar än, och bergen drömma
I ostörd frid, där blommar sagans vår.»

"Hvilken skald har sagt det?" frågade Fredrika.

"Kusin Fredrikas älsklingsskald, Malmström."

"Men denna illusoriska miniaturbild af det gamla Stockholm pekar ju endast tillbaka ett par hundra år i tiden", invände Erika.

"Trehundra år, jag ber, ty vi stå ju nu i detta århundrades slut — men vänd er nu om och se på Industri-hallen. Se, ha vi inte heder af bara dess yttre, kanske? Tänk er då, när alla härligheter af stål, järn, glas, porslin, guld och ädelstenar, för att inte tala om porfyr och marmor, terracotta, trävaror och broderier och väfnader, blifva ordnade

därinne. Ja, det är visst och sannt, att jag får aldrig en sådan förnöjelse mer, som jag känner härute. Jag kommer alltid att med saknad se tillbaka på denna vår och sommar, som jag hoppas få upplefva."

"Nå, här skall ju blifva en luftbana också?" frågade Erika.

"Ja, det är bara en barnlek emot att gå upp i minareterna, när allt blir färdigt, och skåda ut öfver detta eldorado. Men jag ber nu att få bjuda er in i tropiken, det vill säga blomsterutställningen."

När de tre kusinerna kommo dit in i den balsamiskt varma luften, mättad af blomdoft, utropade Erika: "Nej, men se! där sitter ju Wilhelm i all sköns ro på en soffa omgifna af palmer, och midt framför dem en bild af konungen, infattad i en ram af lefvande penséer. Det var vackert.

"Ja, nu vill också jag citera skalden, vår Bernhard Elis", sade Fredrika. "Han sade nämligen vid Karl Johans tjugofemårsjubileum:

»Lef länge, konung! Döden dig ej hinner,
Ett namn så konungsligt, som ditt, ej dör.
All grafvens makt dig icke öfvervinner,
Det sörjer minnet i sin kärlek för.»

"Det var riktigt skönt!" sade Björkbom, "i all synnerhet när Fredrika återger det. Aldrig kan någon läsa poesi som du."

"Jo, du själf", svarade hon, men nästan ångrade sig, ty det aldra minsta ord af gillande från

hennes sida försatte kusin Björkbom i eld och lågor.

"Hör du, syster", sade Erika, "du som så högt värderar och älskar vår konung, du borde stämma din lyra i ett kväde till hans ära nu, då hans jubileum stundar."

"Ack", suckade Fredrika, "jag skulle aldrig kunna i ord utsäga, hvad jag känner för konung Oscar II, men vore jag en mera betydande varelse i samhället, så skulle jag samla eterneller af den kärlek, som år efter år vuxit allt skönare och starkare i så många af hans undersåtars hjärtan, och lägga dem ned för hans fot. Men kom, låt oss gå dit bort oah hälsa på Wilhelm."

"Nej, men se de tre kusinerna bland rosor och reseda", utropade Wilhelm, då de närmade sig. "Det var rätt, Björkbom, att du gifvit dig till ciceron i det skönas värld."

"För skönheter —! menar du Wilhelm?"

"Jo, hör ni flickor! han kan vara artig."

"Goddag, snälla flickor", sade Olga, "här är verkligen förtjusande att sitta, synnerligast då man är trött. Jag har inte lust att se något mera förrän allt är färdigt, men vet ni, nu börjar Wilhelm tala om att fara till A—s, och dit kommer ju ni med?"

"Ja, det kan jag icke försaka, ehuru jag borde stanna hemma, men tre à fyra dagar måste jag allt offra på det nöjet ändå, svarade Erika.

Wilhelm föreslog nu, att de skulle gå med ångslupen hem, så följdes de åt tillbaka till Logårds-

trappan, där Wilhelm steg på en spårvagn och Björkbom följde systrarna till porten.

"Tack för i dag", sade Fredrika och räckte sin tillbedjare handen. "Vill du inte äta middag med oss om söndag, Björkbom?" frågade Erika.

"Jo, med största tacksamhet."

* * *

"Vet ni", sade kassören några dagar därefter till systrarna, "att nu få vi snart hem de unga tu. Jag hade bref från Jonsson, som säger, att de i början af juni, redan de första dagarna af månaden, trodde han, skulle inträffa i Göteborg för att genast fara till A—s, där mor bjudit dem att tillbringa sommaren i gamla hemmet, så att de icke behöfva hyra våning förrän till hösten i Göteborg. "Ja, så låter det nu. Tycker ni inte att vi nu kunde möta dem i A . . ., efter vi äro så en-träget bjudna?"

"Jo, vet du, Wilhelm, att skall jag få vara med, så måste den ske nu snart den där lockande resan, ty när utställningen kommer riktigt i gång, då måste jag vara hemma och sköta min affär."

Fjärde juni reste syskonen Sterner och Olga ned till A . . . och välkomnades vid stationen af Matthias, Luise och Lisa. I vagn tillryggalades vägen upp till Jonssonska hemmet, där den vördnadsvärda sjuttioåriga frun tog emot dem i salen och riktigt rörd förklarade, att det var det roligaste som kunde hända henne, att få välkomna

Kristian Sterners barnbarn i sitt hem, hvilket några år under hans ungdom äfven varit hans hem.

Erika försäkrade, att det var med en angenäm känsla hon nu förflyttade sig tillbaka i tiden minst ett halft sekel.

"Nå, det känner man igen Erika på", inföll Luise, "ty hon föreställer sig att allt förr i världen var så förträffligt emot i våra dagar."

"Ja, är det inte sannt, att människorna för 60 å 70 år sedan voro mycket enklare, anspråkslösare, flitigare än nu för tiden, då ju alla hafva så brådtom, alla jaga fram och något stilla hemlif är snart endast en saga från flydda dagar."

"Ja, nog är det sannt, att hemmet förr var den värld, inom hvilken vi kvinnor troget och tråget fingo hålla oss, och icke blef den husmoder högt aktad, som ej under årets lopp hade i ordning sina hundra alnar linneväf, till hvilken hon själf spunnit garnet, och dessutom ylletyger och mattväf. Men nu för tiden köper man ju allt sådant där billigt, men det håller då inte att slita på."

"Ja", sade Wilhelm, "så är det, och fruarna gå nu på visiter och göra musik eller gifva lektioner och hålla föredrag, och så får tjänstflickan sköta huset, och om hon vill ge tjugofem öre stycket för potatisen, så får herrn släppa till slantarna. Men så går det då inte till hos oss, ty Olga är mycket huslig och mån om allt."

"Ja, och det hoppas och tror jag, att Luise blir också och inte låter sin tjänarinna styra med

allt efter behag. Jag tycker, att man nu (för tiden fordrar för stor urskiljning af tjänarena", sade gamla fru Jonsson, "därför bli de ock så stora på't, när de få regera på egen hand, och de tycka då att matmor ingenting begriper."

"Ja, det är så sannt", sade Olga. En fru af mina bekanta har nu på ett år bytt om tjänarinna fem gånger."

"Åh, bevare oss väl, stackars fru, det vore döden för mig. Nej, nog har jag haft min i fjorton år, fast Matthias nu plåtrat på mig en flicka till, och hon gör då ingen skapande grand annat än städar och passar upp, och den andra har blifvit riktig kaksig, sedan hon fick den här unga att slänga med."

Lisa kom nu in och sade mamma till att mid-dagen var i ordning, och som man hade sin plats i det efter gammaldags mönster stela förmaket med möblerna ställda raka utefter väggen och hvita öfverdrag på soffa och stolar, så sade gamla fru Jonsson: "Nå, det blir då riktigt trefligt att få lämna det här rummet, som man alltid känner sig främmande uti. Får jag nu be er hålla till godo med vår enkla spis, mina vänner."

Wilhelm förde den gamla till bordet, och hon bad att få Erika på sin andra sida, "så får du Matthias taga hand om fru Sterner."

Först bjöds smörgås och därefter stek. Så kom en gammal ölstänka in. Den var vackert snidad och omsluten af två breda silfverband på hvilka stod graveradt: "Ur denna kanna har mä-

ster Matthías Jonsson och hans kompanion Kristian Sterner druckit hvarandra till 1807—1810."

Fru Jonsson drack nu sina gäster till ur denna kanna och räckte den sedan till kassören med de orden: "Må du, min käre Wilhelm Sterner, få i arf all den välsignelse, som Kristian Sterners sonson kan hafva att vänta af en sådan stamfader."

Wilhelm tog en klunk af det skummande hem-bryggda ölet under lyckönskningar för Jonssonska husets välgång ifrån led till led. "Äfven du, min käre svåger", sade han till Matthías, "har välsignelse att ärfva."

"Ja, efter både farfar och far", inföll hans moder.

Erika hade svårt att återhålla sina tårar, när turen kom till henne att taga för sig af ölet, och Fredrika sade:

"Det känns som rörde man vid en relik, då man tager denna kanna i sin hand. Din skål, syster Luise, välkommen åter ibland oss!"

"Tack skall du ha, Fredrika. Skynda dig nu att taga fatt mig och Olga, som äro gamla välbestälda fruar. Jag har låtit mig berätta, att du kan få gå i brudstol, när du vill."

"Ja, men hon vill inte", sade Olga; "har jag inte rätt, Fredrika?"

"Det är ingen bordsfråga", svarade Fredrika, "och innan jag nu lämnar denna kanna åt dig, Olga, så ber jag, att du i sällskap med fru Luise vill

lofva mig att låta både mig och Lisa gå vår egen väg . . .”

”Till kullerstolarna, menar du?” ifylde Luise. ”Ja, då jag nu fattar denna kanna, så lofvar jag dig vid förfädrens minnen att aldrig besvara dig med några giftermålsplaner, utan du får gärna före mig gå i den forna Fredrika Sterners fotspår och bli — nunna, bara du inte går i kloster, så att man aldrig får se dig.”

”Bra, Luise!” sade både Lisa och Olga på en gång.

Nu kom soppan, och på den bad Matthias sin moder om tillåtelse att få bjuda på den sherry, han medfört, och så drack han med syskonen Stern och sade:

”Tänk, huru klok jag var, som så där öfverföll Erika inne på kontoret för ett par år sedan, föga anade vi då, att vi skulle blifva syskon.”

Så kom efterrätten, och för den fick Lisa vara värdinna. När måltiden var slut, reste sig Matthias och tackade högt Gud för maten, såsom han från barnaåren var van att göra.

”Om ni nu vill gå ut i trädgården, så tar jag mig min lilla middagslur”, sade fru Jonsson, ”och sedan kommer jag ut till kaffedags.”

”Ja, godnatt, lilla mor”, sade Matthias. ”Jag vill blott göra för mor och er alla kunnigt, att vi till i morgon middag äro bjudna till Hagalund. Jag har fått bjudningsbref från Stjernefeldt.”

Erika såg på Fredrika, men denna vände sig hastigt till Lisa och frågade, om hon på efter-

middagen hade lust att göra en promenad med henne?

"Ja, det vill jag gärna. Vi skola gå farbror Kristians stig."

"På den vill jag följa er", sade Wilhelm.

"Då går jag med dig", förklarade Matthias.

"Du skall väl be om nådig tillåtelse först", sade Luise.

Matthias böjde skämtsamt ett knä och frågade: "hur lyder min dom?"

"Du har min nådiga tillåtelse", sade Luise med komiskt allvar. Matthias kysste hennes hand och steg upp.

"Jo, du är bra dresserad, ser jag", skämtade Wilhelm. "Det är väl, att Olga aldrig försökt dressera mig. Men nu gå vi då."

Under vägen förtäljde Matthias, huru farbror Kristian höll på att blifva ihjelskjuten i denna skog, som de nu passerade.

"Jag minns så väl, när far berättade detta för mig" — sade han —; "jag var då femton år, och han visade mig det träd, i hvilket den kula gick in, som var ämnad för farbror Kristians hufvud, men nu är det trädet fäldt."

"Var det någon fiende till farfar, då? frågade Fredrika.

"Ja, det var en bror till Stjernefeldts farfar, baron Georg Stjernefeldt."

Fredrika såg förfärad ut vid denna hemska berättelse.

"Men, Lisa", sade hon, "vet du hvarför han var ond på farfar."

"Nej, men Matthias, du kanske vet det?"

"Ja, han var rival till din farfar, Fredrika. Det vill säga, de tyckte begge om den sköna Karin, som sedan blef din farmor, men hon tyckte bättre om preussaren än baronen."

"De måtte allt varit bra olika, de där två bröderna Gustaf och Georg Stjernefeldt", sade Wilhelm.

"Ja, det måtte de varit, ty er farfar och baron Gustaf voro visst riktiga vänner."

"Och det på den tiden till", sade Wilhelm, "då afståndet mellan de fräse och ofräse stånden var så stort."

"Men hvarthän komma vi nu, då den hemska skogen slutar?" frågade Fredrika, som lifligt tänkte sig in i det förflutna.

"Jo här till höger skymtar nu Hagalunds park fram."

"Är det ett stort gods? frågade Wilhelm.

"Huru många tunnland jord det är, vet jag icke, men nog är det väl värdt sina trehundra tusen, tänker jag."

"Och det rör Stjernefeldt ensam om?"

I del samma sprängde en ryttare ut genom Hagalunds grindar.

"Hallåh! Hallåh! Lennart!" ropade Matthias.

Ryttaren kastade om tygeln och red emot dem.

"Hvilket möte!" ropade han nästan upprymd,

och hoppade af hästen, hvars tygel Matthias fattade.

Fredrika kunde icke taga sina ögon från honom, medan han skakade hand med Wilhelm; hon hade aldrig sett honom så till sin fördel.

"Välkommen till våra bygder!" sade Stjernefeldt, i det han fattade hennes hand och med oförställd glädje betraktade henne. "Har ni ämnat göra mig ett besök?" frågade han därpå vänd till Wilhelm.

"Nej, inte i dag; vi ville blott se oss om i trakten litet."

"Nå men nu vänder ni nog icke vid Hagalunds grindar? Det gjorde ej er farfar. Jag skall visa er hvilken väg han plögade gå, om ni vill följa efter mig."

Därmed svängde han sig åter upp i sadeln och red vid deras sida fram till grindarna, hvilka Matthias öppnade. Han hvisslade i en liten pipa, och en stallgosse kom fram och tog emot hästen. De gingo ett par steg framåt.

"Se, nu stå vi på samma plats, där Kristian Sterner och hans sköna Karin först träffades", sade Stjernefeldt. Och nu följer ni mig upp till verandan en stund, så att vi få litet selters att förfriska oss med, men här ser ni det nya trädgårdsmästarebostället uppbyggt på det gamlas grund, och där på sidan ligger något som jag skall be att i morgon få visa fröken Fredrika, men nu gå vi upp på altan. Tycker ni inte, fröken Fredrika, att det är ganska underligt, att vi nu såsom barnbarn gemensamt trampa den mark, där våra far-

föräldrar vandrat som lyckliga brudpar? Här skall ni få se en björk, i hvilken min farfar skurit in min farmors och sitt eget namn." Han förde henne fram till en gammal väldig björk, medan de andra herrarne stodo och betraktade den slottlika byggningen. Lisa hade gått in till trädgårdsmästarens.

"Mins ni", sade hon helt sakta, "hvad skallden säger —

»O, att sida invid sida, under helga skuggor
skrida

Öfver jordens trånga gräns, sakta in på himme-
lens . . .»

Fredrikas ögon fylldes af tårar.

"Säg, tror ni, att jag någonsin får vandra här med er, ensam med er och Gud?"

Fredrika kunde ingenting svara, hennes ögon fylldes af tårar. Herrarna närmade sig dem. Stjernefeldt förde dem upp på altanen.

"Ja, här var det din käcke farfar stod, Wilhelm, då han utförde den raska handlingen att undan lågorna rädda min farmor. Tänk, hvad den handlingen haft för stora följder. Men det lilla har ofta en större betydelse än det som ser stort ut."

"Ja, det är sant", sade Wilhelm, "men nu måste vi tänka på återfärden."

"Men inte förr än ni druckit lite' sellers. Var så god."

"Jaså, en absolutist bjuder på vin till vattnet", sade Wilhelm.

"Ja, för den som behagar; men här finns också lemonad, och det kanske jag får servera fröken Fredrika?"

Vid trädgårdsgrinden mötte dem Lisa. Stjernefeldt följde dem till grindarna och bad dem där vara välkomna dagen efter.

* * *

Vid sin återkomst funno de fru Jonsson med Erika, Olga och Luise församlade i salen.

"Det var en lång promenad, ni måste hafva gjort. Kaffet är kallt och kvällen nära."

De berättade sitt oförmodade möte och besöket vid Hagalund.

"I morgon", sade Matthias, "sänder Stjernefeldt sin stora landeau att hämta fruarna, och han bad särskildt att mamma skulle följa med.

"Kanske det, om vädret blir vackert", svarade hon.

TIONDE KAPITLET.

Hemligheten.

Nästa dag upprann solig och varm. De yngre besökte kyrkan och andra sevärda platser, och klockan två åkte hela sällskapet i två vagnar till Hagalund, där den gamle Palmlund, betjänten, på trappan tog emot dem och förde dem upp i

vestibulen, där Stjernefeldt var dem till mötes och förde in den gamla fru Jonsson. Vid bordet satt hon till höger om honom och Olga på hans vänstra sida, och Wilhelm med sin äldsta och yngsta syster midt emot och på sidorna Matthias, Luise och Lisa Jonsson.

Stjernefeldt var en utsökt värd och bjöd på präktiga rätter och fint vin, men själf åt han mycket litet och drack endast vatten. Konversationen var angenäm, och hvar och en af gästerna kände sig väl till mods, då middagen var öfver och man inne i förmaket serverade kaffe med likörer.

Herrarne talade med Stjernefeldt om Olofson, som trots allt bemödande från Stjernefeldts sida icke kunnat undgå fängelset, ehuru han där åtnjöt förmånen att få vistas i egna kläder, af en god stol samt böcker och musikalier, alltsammans utverkadt af Stjernefeldt, som ständigt väntade på att finna några bevis för hans oskuld i fråga om förfalskningsbrottet.

"Falska papper och vexas funnos i Olofsons gömmor", sade Stjernefeldt, men han är själf omedveten om huru de kommit dit. Den mystiska dam, med hvilken han följde som impressario, är spårlost försvunnen, och efter hennes försvinnande fanns de komprometterande papperen hos Olofson, som är förvissad om, att allt det mynt hon begagnat sig af hade erhållits genom förfalskning, ty på konserter förljänade hon nästan ingenting, men hade alltid godt om pengar. Jag har emellertid lyckats

finna hennes spår i England och tror mig äfven veta, att hon följde med samma båt, som jag återvände med till Stockholm, men sedan har jag åter förlorat hennes spår. Stackars Olofson, han borde hafva följt sin fars råd att akta sig för sångerskor. Emellertid är jag viss om att till sist finna lösningen på denna gåta."

Luise, som satt i soffan bredvid sin svärmor ett stycke från herrarne, lyssnade med spänd uppmärksamhet till denna Stjernefeldts berättelse och tänkte: "Jag undrar, huru det hade varit, om han lydt mitt råd och icke rest — ja — då satt han nog icke i fängelse nu, och jag icke här."

Stjernefeldt reste sig och sade plötsligt: "Jag har ett löfte från i går att till fröken Fredrika infria. Får jag be fröken följa mig till den plats jag i går omnämnde." Han bugade sig, och Fredrika gick alldeles som på en angenäm befallning, utan att kunna göra sig reda för hvad det var han menade.

De gingo alldeles tysta vid hvarandras sida, så upptagna hvar och en af sina egna tankar och stundens högtidlighet, att de icke ens märkte lärkans sång öfver sina hufvuden och bofinkens slag. Då de kommo fram till trädgårdsbyggningen, förde Stjernefeldt Fredrika in på en liten sidoväg och stannade vid en tät berså.

"Här äro vi nu vid den plats, där er farfar bekände sin kärlek för Karin Eneqvist", sade han. "Vill ni följa mig in på denna minnesrika plats?"

Han fattade hennes hand, och i det han förde

henne in i bersån och bjöd henne sitta ned, sade han: "Tror ni, att det var en slump, att vi träffades?"

"Jag tror icke på någon slump", svarade hon allvarligt

"Säg mig då, hvad skall jag göra med den känsla, hvilken mer och mer gjort sig till herre öfver mig? Behöfver jag väl säga, hvem det är, jag ständigt längtar efter, tänker på, beder för? Säg mig, hvarför blef ni så upprörd nyårsafton, då Wilhelm tvang mig att öfverraska er? Säg mig det enkelt."

"Jag hade börjat frukta att aldrig få se er mer, och så trädde ni så oförmodadt fram alldeles i min närhet", svarade Fredrika med högt rodnande kinder, men denna rodnad förvandlades till en genomskinlig blekhet, då Stjernefeldt sade nästan passionerad: "Jag kan icke längre gömma den mäktiga känsla, som icke lämnar mig någon ro, förrän jag fått svaret på den fråga, som jag ständigt, under mer än ett år, gjort mig själf. Den lyder så: älskar Fredrika Sterner mig, eller är jag för henne endast en vän till släkten Sterner? Säg mig, af barmhertighet, tror ni, att hon tänker förena sitt öde med sin kusin, ingeniörens?"

"Aldrig!" svarade Fredrika doft, men fäste strax därefter på Stjernefeldt en blick, så hängifven och full af öm kärlek, att han, sedan han ett ögonblick njutit af den, slöt henne till sitt bröst i det han sade: "Fredrika! du samtycker då att med mig dela kärlekens fröjd och kärlekens smärta?"

Fredrika lutade sitt hufvud mot hans bröst och kände en så utsäglig, ljuf stillhet breda sig öfver hennes inre, såsom när stormen lagt sig och det stilla suset i trädens toppar blott talar frid i naturen. Huru länge de stodo så, visste ingen-dera. Slutligen sade Stjernefeldt med mot höjden riktad blick:

"Fader, jag tackar dig, att du hört min bön och skänkt mig en gudälskande maka!"

Han strök Fredrikas lockiga hår och sade:

"Se på mig, älskade!"

Fredrika höjde sin blick upp mot honom.

"Hvarför, Fredrika, var du så rädd, så skygg för mig ibland? Märkte du då icke, huru allvarligt jag älskade dig, hur utsägligt jag trånade efter din kärlek?"

"Jo, ibland, men jag såg mig själf som den lilla myran krälände i sanden, dig — som en strålände stjärna på samhällets höjd ... och ..."

"Ja, och då slöt du dig som sensitivan sluter sina blad så snart skymningen inträder. Du blef otillgänglig, svårfattlig, ty du reste upp de arma yttre fördelarna som murar mellan dig och mig och jag har fått göra som Israëls barn, när de gingo omkring Jerikos murar väntande, att Jehovah skulle låta dem ramla, och se, det skedde så!" Han slöt henne ännu en gång innerligt till sitt bröst och hviskade: "min Fredrika!"

"Jag har fått ärfva välsignelse", sade Fredrika med låg röst. "Den förra Fredrika Sterner har skapat denna välsignelse åt mig."

"Och hon var min faders fostermor och han välsignade hennes minne. Säg, tror du inte, att de med glädje skulle välsigna vårt förbund, om de sågo oss nu?"

"Jo", svarade Fredrika, "jag tror det."

Då de arm i arm återvände ut ur bersån, gol göken. Det var väl icke samma gök Kristian Sterner hörde våren 1807 på samma ställe, men kanske ett "barnbarn", hvilket nu för den öfriga fågelvärlden förkunnade, att åter två här funnit hvarandra, ty kärleken besjunges flitigt i fågelvärlden.

"O, hvad här är ljuft att vandra!" utbrast Fredrika plötsligt, då hon gick vid Stjernefeldts sida. "Hör du, huru fåglarna prisa Gud?"

"Ja, och det vill jag ock göra. Mitt hjärta sjunger i kapp med dem, men, min Fredrika, skall du nu resa om en dag eller par härifrån? Nej, omöjligt! Jag förmår icke att åter för en lång tid sakna dig!"

Det prasslade bakom dem; de vände sig begge om sågo en manlig gestalt nedbukad vid ett träd.

"Hvem där?" ropade Stjernefeldt. Men ingen svarade.

"Vill du stå här ett ögonblick, Fredrika, medan jag tager reda på hvem den skygga människan är?"

"Nej, bry dig icke om det, låt oss hellre fortsätta upp genom parken. Det var nog endast en nyfiken."

De fortsatte sin promenad, men Stjernefeldt

såg sig om och varseblef då samma person, som nu gick i motsatt riktning nedåt grindarna, där en svart figur skymtade fram.

"Ack, Leonard", sade Fredrika, "huru pinsamt det nu är att börja på och tala om hvad som passerat oss emellan. Kunna vi inte få vänta därmed?"

"Jo, du har rätt, älskade, vår lycka är så späd, att den icke tål ett ovarsamt vidrörande, vi måste i all enkelhet spela teater, du och jag. Kanske vill du först gå in på tiljan, så kommer jag efter snart. Du får tala om, att jag ville tala litet med Palmlund, ty det är sannt, om några minuter ser jag dig åter, lycklig i känslan af att du är min och jag är din."

De nyförlofvade satte genom sin tystnad många myror i hufvudet på de begge systrarna och Olga, som icke visste, huru de skulle förklara ett och annat, och Fredrika förstod så väl att undvika slingrande frågor.

Emellertid invigdes Lisa Jonsson i hemlighet, men hon teg som muren, men handlade i tysthet, ty då Wilhelm och Erika skulle resa, förklarade hon, att hon hade fått mammans löfte om att få behålla Fredrika kvar hos sig en månad; och att hon nu ville hafva deras samtycke. "Ni förstår", sade den lilla redbara, men ändå listiga Lisa, "att då nu Luise är ung fru, så har ingen just något godt af henne annat än Matthias." Och så hände det sig, att Fredrika fick stanna kvar när syskonen reste.

Stjernefeldt stod där och såg helt menlös ut och blandade sig alldeles icke i öfverläggningen, men inom sig kände han en riktig segerfröjd.

Värre var nu att kunna dölja sig för Luises spanande blickar, men genom Lisas ovanliga skicklighet såsom ledare lyckades äfven detta.

Fredrika var emellertid så lekfyllt glad och hennes sätt så behagfullt, att hon intog alla. "Det gör tydligt Fredrika godt att vara här", sade Louise en dag, "hon riktigt blomstrar upp och blir vackrare och vackrare."

En skön juniafton promenerade Stjernefeldt och Fredrika, följda af Lisa, vägen framåt till Hagalund. Lisa sjöng för sig själf och plockade blommor, och de älskande kände sig outsägligt lyckliga, där de vandrade fram hand i hand och njöto af trastens sång och hela naturens poetiskt ljufva stillhet; — hvarje träd af vällukt fyllt, hvarje fläkt, som sofvit länge, var en stilla kärleksbikt.

Stjernefeldt lät spänna för en vagn och följde själf de två flickorna på deras återfärd till staden. Komna strax utanför Hagalunds grindar, varseblefvo de tvenne mystiska personer, som vandrade vägen framåt.

"Jag börjar tro, att det är ett älskande par, som tycker om att helt ostördt vandra i Hagalunds park, och det böra vi väl icke missunna paret, eller hur, Fredrika?"

"Nej, jag önskar bara, att jag kunde stanna vid denna tanke, så skulle jag vara lugn; hvad tror du, Lisa?"

"Du vet ju, att jag har en detektiv natur", svarade Lisa leende, "och jag fruktar, att vi icke obetingadt få hysa förtroende till dessa närgångna personer, utan jag skulle både vid grindarne och stora porten ställa vakt, och detta både dag och natt, ty de hafva ju nu flera gånger, sade trädgårdsmästaren mig, besökt Hagalund, utan att meddela sig med någon."

"Jag skall taga fröken Lisas råd i akt", svarade Stjernefeldt, då han tog afsked af de båda flickorna.

På hemvägen såg han icke till någon menschlig varelse; så snart han hade staden bakom sig var allt tyst. När Stjernefeldt vid stora hufvudporten steg ur vagnen, talade han med kusken om att sätta en vaktkarl vid grindarna och frågade, om han själf emot särskild betalning ville vara hans livvakt och i sällskap med Pluto postera vid stora porten?

Kusken lofvade att på allt sätt betrygga säkerheten och bad sin afhållne husbonde lita på honom och sofva lugnt.

"Ja, det vill jag göra, och äfven anbefalla dig i Hans beskydd som lofvat att vara när alla dem som Honom åkalla."

Stjernefeldt hade åtskilligt att förbereda sig på i och för det viktiga ting som skulle hållas på måndagen, och där äfven Olofsons så invecklade sak skulle föredragas. Han satt nu uppe till midnatt och arbetade i sitt skrifrum under trägen bön till Herren om att bringa ljus i den sak, till

hvilken han icke kunde finna lösningen. "Vi hafva nu blott tre dagar på oss", sade han för sig själf, "hvad skall jag trösta den arme Olofson med, om inga bevis för hans oskuld kunde framläggas. Jag har visserligen åtagit mig hans sak, men utan dig Herre, förmår jag intet."

Dagen efter afgaf den vakthafvande sin rapport. Han hade icke själf kunnat upptäcka någon misstänkt, men Pluto hade ett par timmar på eftermidnatten varit mycket orolig.

Med posten erhöll samma dag Stjernefeldt ett bref, så lydande:

"Herr Domare!

Om ert lif och eder egendom äro eder kära, så utverka på tinget om måndag den mannens frikännande, hvilken såsom förfalskare är anklagad, *ty han är oskyldig*. Om ni icke uppfyller den begäran som ställes på er att tåga på edert ansvar hans frigifvande, samt åt honom deponera nödiga medel, då han slipper ut, så skall snart edra steg icke längre genljuda på jorden, utan detta ting skall blifva det sista ni bevisar, och edert Hagalund skall snart vara jemnadt med jorden. Jag har varnat er. Skyll er själf, om ni icke tror mig. Förgäfves skall ni söka mina spår, jag är oåtkomlig för er, men lyd mig och — lef!

Ett medium."

Stjernefeldt satt en lång stund orörlig med det mystiska brefvet i sin hand. Han knäppte slutligen sina händer. Skulle möjligen denna hotelse-

skrift kunna leda honom på rätt spår? Skulle möjligen denna skrift stå i förbindelse med den mystiska uppenbarelsen i hans park och dess område? Han måste kalla på en detektiv eller par; bäst att i Göteborg söka polismästaren och rådgöra.

Han ringde.

"Var god, Palmlund, och säg till om försättning, jag måste ofördröjliga fara in till staden. Kom sedan in och lägg ned i min resväska nattkläder och toaletsaker, det är möjligt att jag måste resa ned till Göteborg i dag. Palmlund kan säga till kokerskan, att ingen middag behöfs för mig."

Han stoppade brevet på sig i sin plånbok, låste sitt skriftrum med dubbla lås och skyndade ned i vestibulen. Där mötte honom trädgårdsmästaren och berättade, att ett långt, svartklädt fruntimmer, med en tät slöja för ansiktet, i dag på morgonen smugit omkring i parken, och han trodde, att hon icke hunnit långt från grindarna ännu. Stjernefeldt kastade sig upp i vagnen och bad kusken köra så raskt han kunde.

När de kommo utom grindarna, sågo de den långa svartklädda damen framför sig på vägen och framme vid avvägen stod en manlig figur och vinkade.

"Kör raskt, Davidson, men stanna vid avvägen."

Vagnen susade förbi den svartklädda damen så att den nästan snuddade vid henne, och då den

vid skiljovägen stannade, såg den väntande mannen där helt förbluffad ut. Stjernefeldt steg ur och vände sig till honom, men öfverraskades så af det fina vackra ansikte, han hade framför sig, och hvilket ansikte icke var honom obekant. Den unge mannen vände sig bort synbarligen förlägen, och Stjernefeldt gick emot den svartklädda damen och bugade sig artigt: "Jag ville be er om ursäkt för att vi kanske skrämt er med den hastiga fart i hvilken vi körde. Dess bättre ser jag med glädje att ni är oskadad, men om ni ämnar er till staden, så var så god och tag plats i vagnen, jag skall sätta mig bredvid kusken."

Den svartklädda damen gjorde endast en stum, afvärjande åtbörd och Stjernefeldt såg, huru mannen vid afvägen sakta närmade sig.

"Jaså", sade han, "ni har kanske en följeslagare? Jag ber då om ursäkt, om jag endast fallit er besvärlig."

Han bugade sig, och i det han steg upp i vagnen, sade han med hög röst till kusken: "Kör nu litet varsammare vägen fram till staden." Den kloke Davidsson förstod alltför väl, att denna tillsägelse var gjord med flit af hans herre för att därmed förtaga misstankar hos de två vandrande.

"Är doktorn hemma?" frågade han, då han hoppade ur vagnen på Jonsonska gården och såg deras äldsta tjänarinna stå vid en vattentunna.

"Hä, si herr baron! Ja, herrskapet är i trädgården."

"Vill då jungfrun blott säga, att en herre ber att få tala med doktorn i hans rum."

"Jaha, då ska jag visst, då."

Då Matthias kom in och fick se Stjernefeldt, sade han med någon oro: "Hvad har händt bror, är det något svårt fall?"

"Ja, men ingenting för läkaren, endast för vännen."

Han räckte honom den mystiska skrifvelsen,

"Hm . . . ja, det kan ju vara bara ett skräm-skott, men det kan ock betyda något rätt allvar-samt. Ett par detektiver måste anskaffas, och till dess de komma, skall jag agera polisman", sade Matthias.

"Nej, tack, min bror, det kan jag icke tillåta. Jag skall gifva mina instruktioner till kusken om bevakning därhemma, kom i stället med mig till Göteborg, jag måste tala med polismästaren där — och du kan vara mig till stort gagn med din klokhed och vaksamhet."

"Nå, då taga vi snälltåget, som går om en timma."

"Ja, men vi upplysa ej dina fruntimmer om något annat, än att vi till förmån för min klient måste ned till Göteborg på några timmar."

"Ja, det är bra", svarade Matthias.

"Men hör du, jag har ett litet uppdrag till fröknarna Lisa och Fredrika. Vill du bedja dem komma hit på ett ögonblick, så skall jag sedan innan vi resa buga mig för din fru mor och din fru."

Då Fredrika och Lisa kommo in i Matthias' mottagningsrum och sågo Stjernefeldt, blef Fredrika mycket blek, ooh Lisa sade helt fyndigt: "Nu har baron funnit någon tråd till den trassliga härfvan."

"Rätt gissadt! Fröken Lisa är märkvärdigt skarpsinnig. Skada att vi icke hunnit så långt, att vi kunna betjäna oss af kvinliga jurister, men Fredrika, min älskade, var nu icke orolig, jag ville blott säga er bägge, att ni hade rätt, då ni misstänkte paret, som promenerade i parken därhemma. Jag har nu sett dem på nära håll, de måste gripas. Jag reser till Göteborg för att få råd samt detektiver som förstå sin sak. Jag återkommer i morgon, vill Gud, och du skall få se, min Fredrika, att Herren hör vår bön och gifver hjälp. Var' nu snälla, flickor, så ska' ni få konfekt.

ELFTE KAPITLET.

Gåtans lösning.

Då Stjernefeldt och Matthias på söndagsmorgon återvände från Göteborg i sällskap med två detektiver, foro de direkte till Hagalund, där hvarje vrå af den gamla slottlika byggnaden undersöktes, utan att de funno något misstänkt.

I ett förvaringsrum för jaktredskap och dylikt, som var beläget midt under Stjernefeldts skrifrum,

fann dock den ena polismannen ett misstänkt föremål. Vid närmare undersökning befanns det vara en stubintråd med vidfästad lunta. Hotelsen i brevet om att jämna Hagalund med marken var alltså icke tomma ord.

Då polismannen förevisade detta förstörelse-redskap för Stjernefeldt och Matthias, sågo de bestörta på hvarandra, och Stjernefeldt sade:

"Gud kan göra de ogudaktigas råd om intet, och hafva de två personer, som jag i går såg på vägen här, icke redan lämnat landet, så skola vi nog finna dem, ty jag skall känna igen den ena af dem under hvilken förklädnad som helst."

"Nej, baron kan vara förvissad om, att åtminstone endera af dem finnes i tingssalen i morgon, och kan då baron med säkerhet utpeka densamme, så skall jag fängsla honom eller henne."

Stjernefeldt nickade eftersinnande.

"Kunna vi nu lämna alla vidare efterspaningar här?" frågade han.

"Åh, vi kunna fortsätta ännu någon timme, min kamrat och jag, men herrarne kunna tryggt fara in till staden."

På vägen dit mötte de Lisa och Fredrika, som gått ut för att se efter dem. Lisa som alltid var fyndig sade: Det var förträffligt, nu ha vi dem fast, Fredrika. Nu tager jag Matthias om hand, och han skall allt få krypa fram med sanningen, och du får försöka förmå baron att för dig upp-låta dörren till den hemliga förrådkammaren."

Därmed drog hon i väg med sin bror, lämnande Stjernefeldt och Fredrika långt efter.

Då de i Lisas sällskap inträdde i salen, funno de där gamla fru Jonsson med son och sonhustru väntande på dem:

"Åh, så precisa de sammansvurna äro!" skämtade litet ironiskt den unga fru Luise, "men säg mig, baron, var Matthias verkligen i handelsbanken i Göteborg, och icke istället uppe hos frimurarne i deras ordens-sal, för att installeras till en riktigt lofvande hemlighetsmakare, hvilket han tydligen har stor fallenhet för."

"Jag skall be dig, Stjernefeldt, att åt mig öfverlämna svaret till Luise, hvilket lyder så här:

»Vid Aschebergsgatan en våning jag såg,
Den riktigt förträffligt *en* trappa upp låg.
Så gick jag till värden. »Två tusen» han sade,
Och detta på minnet så noga jag lade,
Att jag så fullständigt allt annat har glömt,
Då endast om »toffel» och våning jag drömt.»

Han bugade sig skalkaktigt för Luise och bjöd henne armen, i det han sade: "men låt oss nu icke längre pröfva mors tålmod", därmed förde han sin fru till bordet, och Stjernefeldt bjöd den gamla sin arm och fick Fredrika på sin andra sida.

"Det var riktigt snällt af baron att så här i vårt enkla söndagslag vilja göra oss sällskap. Matthias säger, att han i morgon skall följa baron till det där tinget, ty han är nyfiken, men det är

väl ingenting att se en stackars brottsling, som kanske skall få lifstidsfängelse, ty nu för tiden tillämpas ju aldrig lagen i hela sin stränghet, såsom det skedde i min ungdomstid, då de fingo mista hufvudet; åh, hvad jag väl minns både "Lasse Maja" och "Dalpelle".

"Jag tillstår, fru Jonsson, att det vore en svårare uppgift, än jag tror jag kunde fylla att se mig tvungen dömma någon till livets förlust, däremot skulle jag gärna se, att prygelstraffet åter infördes för sådana brottslingar, hvilka med berådt mod förgripit sig på sin nästa."

"Ja", inföll nu Matthias, "få vi icke en förändrad strafflag, så att en ordentlig kroppslig aga blifver tillåten, så är det snart icke mycket bättre bestämt med allmänna säkerheten här i vårt upplysta land, där folkskoleväsendet står så högt, än ute i trakten af Neapel eller i Minneapolis, där rövarestorier höra till dagordningen. Sannerligen kliar det inte riktigt i fingrarna på mig, när jag ser dessa "ligapojkar". Det skulle vara en riktig njutning att en stund få klappa om dem, och sedan ställa dem att såga en famn ved, tro mig, det skulle stäfja deras mod bättre än sex månaders fängelse. Men, skål för broder Stjernefeldt och en bättre strafflag till dess han blir ordinarie domare i orten!"

Matthias höjde sitt sherryglas och Stjernefeldt tackade med sitt saftglas och drack därefter med sina begge bordsgrannar.

"Den här flickan", sade nu den gamla frun, i det hon pekade på Fredrika, "är så tyst af sig,

men ändå vet man alltid hvar hon sitter, och man tycker ibland, att man hör henne tala, fast hon ingenting säger."

Stjernefeldt såg med glädjestrålände ögon på Fredrika, och sade därpå vänd till den gamla frun: "Ja, den beskrifningen på min bordsgranne till vänster var så träffande, och jag instämmer till fullo i detta fru Jonssons omdöme om henne."

"Hör du, Matthias, hur många manliga läkare finns det i vårt land för närvarande?" frågade Luise.

"Ja, den frågan kan jag icke så noga besvara på rak arm, ty de äro legio, men hvarför vill du veta det?"

"Jo, jag vill ha en läkare till man åt Lisa, en Göteborgsdoktor helst, så kan Fredrika få ärfva Lisas plats här hos mor, ty de äro nu så goda vänner."

"Nå, men om någon springer bort med Fredrika, då?" frågade Lisa, "huru går det då med mor? Jag skall säga dig, Luise, att du bör bereda dig på att snart få niga för en sväger."

"Hvad säger du, Lisa? Har kusin Björkbohm fått ja?"

Stjernefeldt skrattade riktigt godt, och Fredrika rodnade.

* * *

Måndags morgon reste Matthias med Stjernefeldt till Elfängen. Luise och Lisa skulle baka skorpor och småbröd. Sedan Fredrika förrättat

morgonandakten tillsammans med den gamla frun, gick hon in i det rum, hon med Lisa delade, och satte sig att skriva till Erika. Hon började känna ett behof af att så småningom meddela denna sin kära syster den ljuftva lycka, som nu uppfylde hela hennes inre. Hon skref:

»Kära min syster!

Tack för ditt bref.

Om Gud vill få vi nu snart träffas, men dessförinnan ville jag säga dig, Erika, att jag känner mig nästan aldeles öfverväldigad af Herrens stora kärlek, så i andlig som lekamlig måtto, emot mig lilla kryp. Men det är så, att allt hvad jag *är*, och *har* är jag, eger jag genom *Honom*, som uppfyller allt; ty allt som icke är af *Honom*, till *Honom* måste förgås. Må nu den kärlek, som fyller mitt hjärta med sällhet och tacksamhet, allt fastare tillknyta kärleksbandet mellan mig och *Honom*, som är själfva kärleken. Lilla Erika! Din »spädgris», din minsta obetydliga syster, har *gifvit bort sig*, mera får du veta när vi träffas.

Matthias och Stjernefeldt äro vid Elfängen på ting, Luise och Lisa baka skorpor, tant Jonsson ordnar med sina tjänarinnor och — »Rika» ber dig att icke glömma bort stackars Olofson i din förbön.

Hälsa bror Wilhelm och Olga, som väl nu är kry igen, hoppas jag? Hälsa Björkbom från Din egen lyckliga, tacksamma syster

Fredrika.»

* * *

Den femtonde augusti sutto de trolofvade i den minnesrika bersån vid Hagalund. Dagen efter skulle resan upp till Utställningen anträdas af dem samt Matthias med fru och syster.

"Nu skall du få höra en märkvärdig historia, min Fredrika", sade Stjernefeldt i det han lade hennes hand i sin. "De onda andemakterna spela i sanning en oerhörd roll i vår tid och de begagna sig i öfvermått förlek af spiritism och hypnotism, hvilka helt naturligt till följe af den mysticism, som döljer deras verkliga skepnad, kunna utöfva en nära nog obegränsad makt öfver förmörkade och lättledda sinnen. Du vet nu, att den svartklädda kvinnan och hennes medhjälpare äro de personer som anlade förstörelsemedlet vid Hagalund under mitt skrifrum, och du vet af rättegången, att hon är identisk med Olofsons signora Batieri, samt att hon efter ett hårdnackadt motstånd tagit på sig förfalskningarna, hvarigenom Olofson nu är frikänd. Men hvad du icke vet är, att den manlige individ, som vi sågo i hennes sällskap, du minns, är ett offer för hypnotism. Han har under suggestion anlagt stubinträden och gått hennes ärender i alla möjliga krokvägar. Han har varit henne behjälplig att smyga in i Olofsons gömmor de papper, som höllo på att förråda henne. Hon har slutligen förmått den där arme mannen, en ung bokhållare, att röja ur vägen en person, som hon visste var farlig för hennes säkerhet."

"Men hon är ju nu fångslad? Hvarför ville hon skada dig?"

"Ja, hon är fångslad, och inför mig och min bror har hon bekänt, att hennes afsikt var att röja både honom och mig ur vägen."

"Hu då, Leonard!" utropade Fredrika och tryckte sig närmare intill honom.

"Hon ville af hämnd utrota hela Stjernefeldtska släkten sade hon oss, ty vi hafva gjort henne orätt, påstod hon, och hon fordrade upprättelse och ersättning för alla lidanden, hon utstod sedan min bror visade henne bort från sig såsom ett bedragerska. Nu har hon varit i Englands för att kunna lämna i våra händer beviset på, att hon är — ett barnbarn till vår fars farbror Georg Stjernefeldt i ett morganatiskt äktenskap med en engelska. Arma kvinna, som fått i arf förfädrens missgärningar! Det är som din faster Gustafva sade: Våra ord och handlingar lefva kvar på jorden, långt efter det vi själfva lämnat den."

"Men kunna vi inte taga hand om henne, Leonard? Hon kan ju ännu räddas?"

"Ja, för det eviga lifvet, men här har hon så besudlat sig med brott, att hon icke kan undgå rättvisan. Nu skola vi emellertid taga vård om Olofson, som är mycket försvagad. Jag har erbjudit honom att för vintern gästa Hagalund, men nu vill han först upp till Stockholm. Wilhelm har erbjudit honom hjälp."

"Det må han gärna göra, ty han var den som öfvertalade honom att följa den där 'signoran'."

"Ack, då är det därför Wilhelm nu så i ord

som gärning deltagit för Olofson och hans lidanden."

"Hans samvete har manat honom därtill. Wilhelm ville till hvad pris som helst hafva Olofson bort så långt, att aldrig Luise kunde träffa honom. Men nu, älskade Leonard, måste jag gå in till trädgårdsmästarens, där Lisa väntar mig. Vi träffas ju i morgon?"

"Jag tänkte göra visit hos fru Jonsson och för henne omtala min lycka, och så åka du och Lisa i min vagn till stationen. Ack, min Fredrika, vi äro lyckliga! Och ändå, frågar jag, när får jag beständigt behålla hos mig min brud och dela allt med dig?"

Fredrika lutade sig intill honom och hviskade: "kanske till våren."

Så skiljdes de, för att dagen därpå följas åt till Stockholms fagra utställning, som representerade hela landets industriella förmåga.

SLUTET.

På Utställningen.

"Huru många barnbarn äro vi nu här församlade?" frågade Wilhelm, då de suttlo vid middagsbordet i Rådhuset i det provisoriska Gamla Stockholm, som hägrade och försvann.

"Jo, vi äro åtta", svarade Björkbom, som

Erika lyckats öfvertala att följa med, trots han kände det högst besvärligt att vara i Stjernefeldts sällskap.

"Nio, om du tillåter", svarade Olofson, hvilken nu var så pass återställd, att han kunde på Wilhelms inbjudning ett par timmar deltaga i festen.

"Och alla äro vi förtjusta öfver vår utställning, öfver den senaste förlofningen och öfver Sternerska ättens lyckliga fortplantning", sade Erika. "Jag ber att få föreslå den lille Kristian Wilhelms skål!"

Den dracks med entusiasm, och Olofson bad att få veta, huru gammal den yngste Sterner var?

"Tretiosju dygn eller fem veckor", svarade kassören.

"Men nu vill jag be er att gemensamt med mig tömma en skål för ett kungligt barnbarn, under hvars fridsälla regemente vi nu fått frodas och tillväxa i tjugofem år, under hvilken tid vår industri blomstrat upp till den fägring, i hvilken vi nu här se den framställd. Nu Stjernefeldt, min högt aktade broder och svåger, får du icke neka att i ett glas champagne dricka vårt kungliga barnbarns skål."

"För honom vill jag gärna göra ett undantag", blef svaret.

Och så dracks konungens skål i champagne af de nio barnbarnen.

Föröfrigt gjorde de tre förmögne svågarna, Sterner, Stjernefeldt och Jonsson, betydande upp-

köp. Wilhelm köpte en förtjusande liten pojke af terrocotta åt sin Olga och en präktig Rörstrandsvas till lysningspresent åt sin yngsta syster. Stjernefeldt köpte möbler samt porslin af Gustafsbergs tillverkning och Jonsson köpte en Malmsjös flygel åt sin Luise. Lisa fick en briljantring af Stjernefeldt och af Fredrika ett dussin broderade näsdukar från Ryska montern.

"Nå, hvad önskar du dig nu, Erika?" frågade Wilhelm.

"Kaffe", svarade hon leende. "Jaha kaffe, med koppar på köpet", tillade hon, och så gingo de in i Mohriska kaffehuset.

I Sportutställningen pekade Olofson helt vemodigt på ett par figurer på velociped, en manlig och en kvinlig, och frågade Luise, om hon nu alldeles lagt bort all sport?

"Nej, men jag skall vänta med sporten till dess jag kan uppträda i Göteborgs Slottsskog."

"Och jag skall skriva en opera för vårt nya operahus", sade Olofson.

"Och jag skall gå in i Kammarrätten och med min Fredrika bosätta mig i Stockholm", sade Stjernefeldt.

"Och jag skall uppehålla Sternerska arfvedelen", sade Wilhelm.

"Nå, än du då, min käre Björkbom?" sade han. "Få vi inte höra, hvad du tänker göra, när utsällningen stänges?"

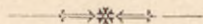
"Rifva ned hvad jag byggt upp."

"Men sedan detta är gjordt då?" frågade Jonsson.

"Då skall jag böja knä för kusin Erika och fråga, om hon vill trösta mig öfver mina förluster."

Nu blef munterheten stor. Men Erika gick till rosorna och böjde sig ned öfver dem, ty de påminde om flydda dagar.

Slut.

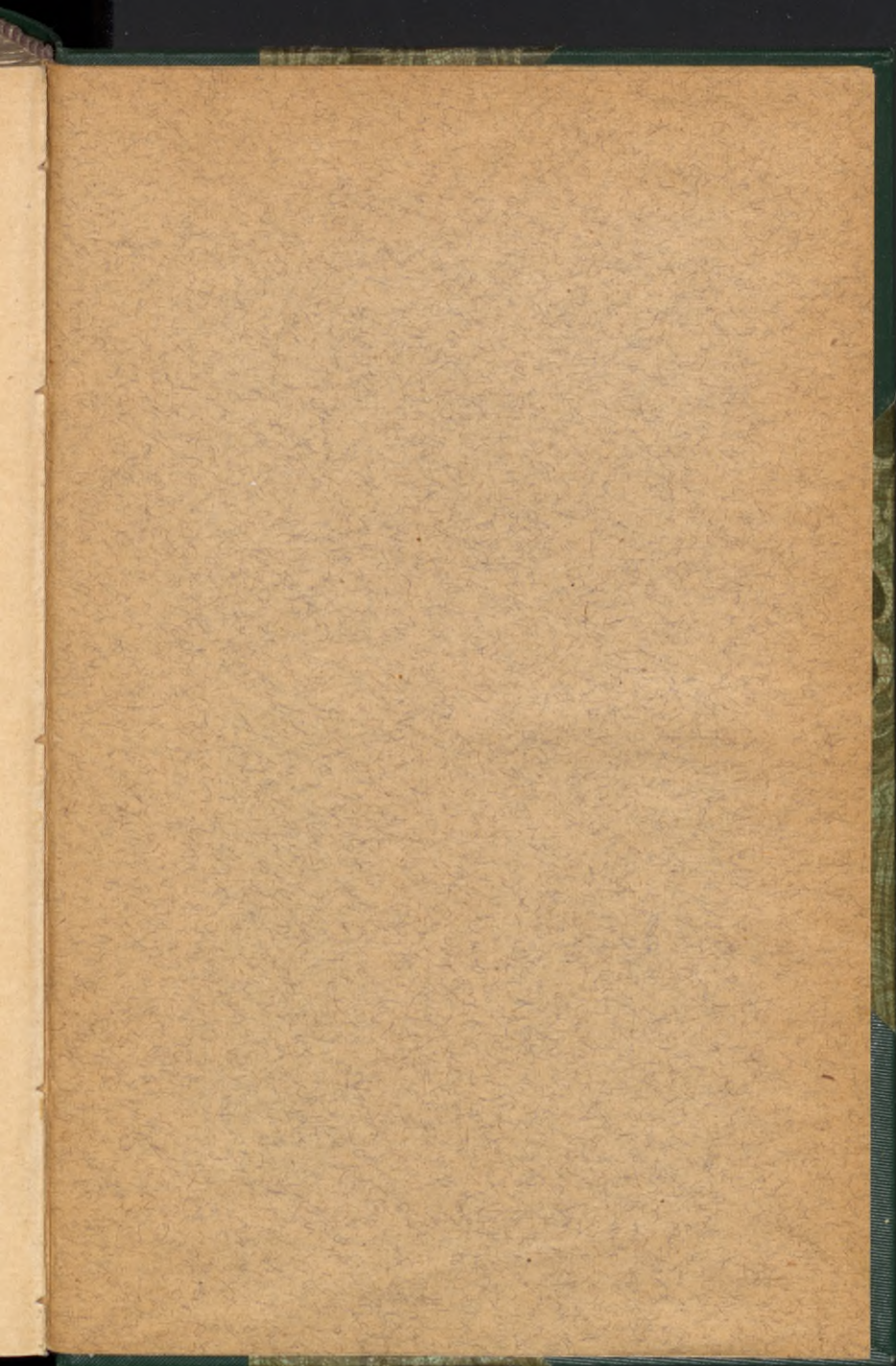

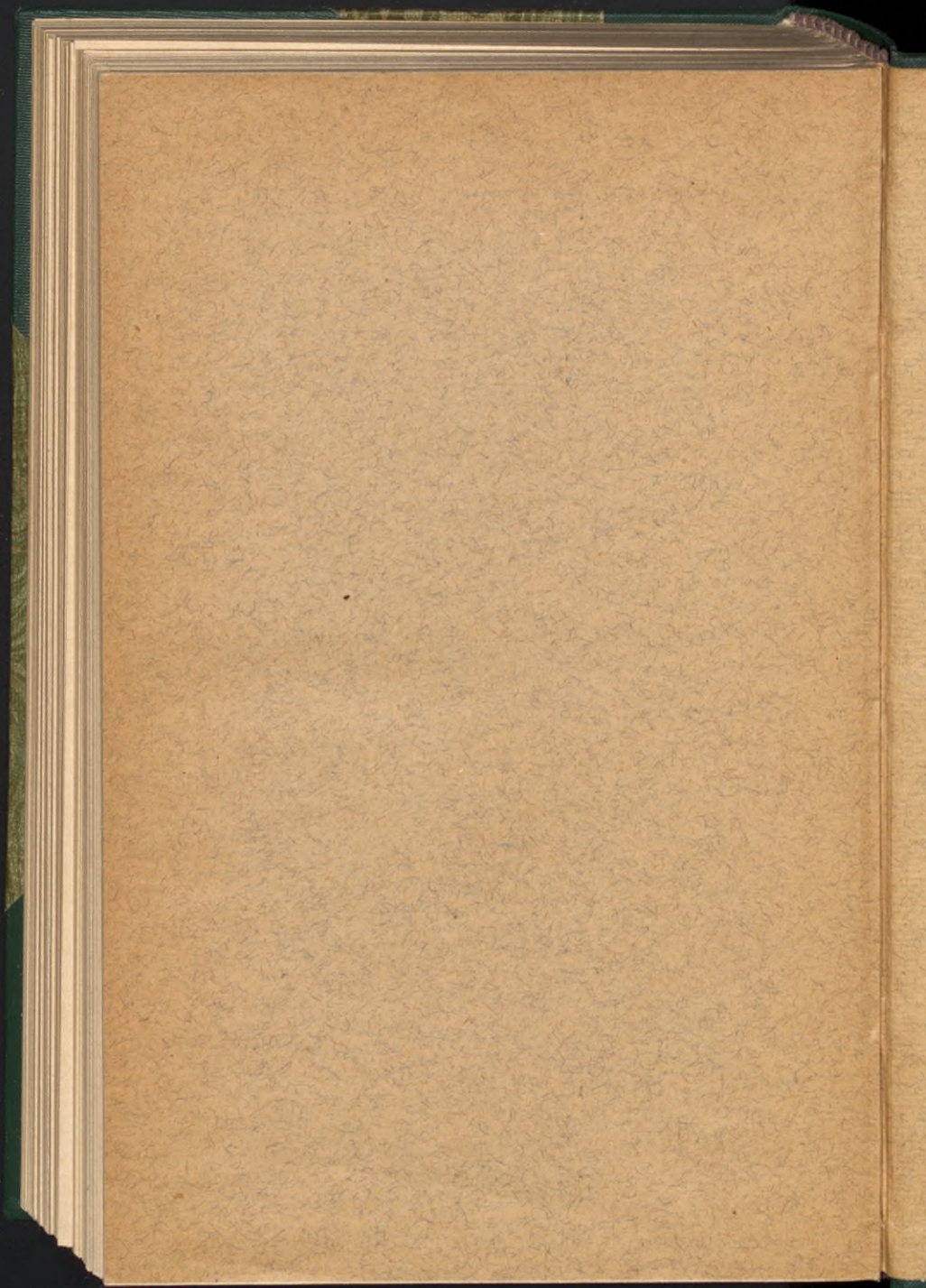
Innehåll:

Förra delen:	Sid.
Första kapitlet: I Preussen	1
Andra kapitlet: På svensk botten	18
Tredje kapitlet: I Pommern	41
Fjärde kapitlet:	83
Femte kapitlet: Räfven söker byte	114
Sjätte kapitlet: Räfven lurad	138
Sjunde kapitlet:	150
Åttonde kapitlet:	161
Nionde kapitlet:	168
Tionde kapitlet: Besöket i Visby	181
Elfte kapitlet: Bröllopet	191
Tolfta kapitlet: I Stockholm	199
Trettonde kapitlet: Afslutning	204

Senare delen:	
Första kapitlet: Barnbarnen	3
Andra kapitlet: Födelsedagen	11
Tredje kapitlet: Intriger och nederlag	39
Fjärde kapitlet: En öfverraskande förlofning	62
Femte kapitlet: Slädparti och kafferep	75
Sjätte kapitlet: Bröllop och examensmiddag	83
Sjunde kapitlet: Den bedragne	91
Åttonde kapitlet: Ett par nyfikna	101
Nionde kapitlet: Björkbom som ciceron	112
Tionde kapitlet: Hemligheten	125
Elfte kapitlet: Gåtans lösning	138
Tolfta kapitlet: På utställningen	146

F. H. M. 1918

6000265335

Göteborgs universitetsbibliotek

